

GATEØVISA

NUMMER 156 (3/96)

ET AVVIKENDE ORGAN

27. ÅRG.

25,-

3-åringer med maskingevær

Sex-politiet kommer!

Jointer jorda rundt

Tim Leary tar av

Boligkamp • Musikk? • Barnedressur • Anarki • Stor tegneserie!

Anarchos Philosophicus

Mange lesere og andre nysgjerrige overøser oss til stadighet med spørsmål om og innvendinger mot anarkisme, ganske enkelt fordi rykter har gått om at Gateavisas skribenter og redaktører er anarkister. Derfor fortsetter vår serie om anarkismens klassiske prinsipper og urhistorie.

Anarkismen kjennetegnes av sin ukuelige, kompromissløse opposisjon mot enhver form for regjering og statsstyre. Det mest karakteristiske trekk, det sentrale prinsipp, er enkeltindividets rett til å bestemme over sitt eget liv uten uoppfordret innblanding fra maktmennesker, dvs. fra individer som har påberopt seg retten til formynderi over sine medmennesker.

Det anarkistiske idealsamfunn, som gjerne går under betegnelsen 'anarki', består derfor av selvstendige, personlig ansvarlige individer som praktiserer materiell brorskap (frivillig sosialisme) uten formynderende instanser, dvs. uten politi, fengsler, tollmurer, grenser, pass, skatteinnskrevne, militære styrker e.l. Anarkismen blir latterliggjort eller forkastet av de fleste utenforstående fordi den 'ikke lar seg gjennomføre'. Denne innvendingen bærer imidlertid med seg, dog på en kamuflert måte, en hårdnakket arroganse – en arroganse som bygger på en tvers igjennom kynisk filosofisk jantelov. Her kveles hver eneste idealist fra tidens morgen. Her blir alle de enkelt-individer som i historiens løp har forfektet et alternativt verdensbilde eller et nytt sosialt syn, møtt med hån. Her fornektes menneskets rett til å kjempe for sin 'umulige' frihet gjennom årtusener, og til å fortsette denne uopphørlige kampen i all fremtid. Det beste og edleste i mennesket selv blir ganske enkelt tråkket under fot med et lattermildt glis: 'Anarkismen er urealistisk'. Likeledes blir menneskets indre evolusjon fornektet totalt, og status quo i form av tyranni erklæres som en evig, ufravikelig nødvendighet.

Denne dommen over anarkismen bygger ikke bare på kynisme, men også på en nærmest utrolig naivitet. Man forsøker å 'forstå' anarkismen ved å kreve enkle svar på de dypeste gåter og på de mest kompliserte spørsmål som filosofer har slitt med siden urtiden. Idealismens pragmatiske motstandere er ikke bare for dovne til å sette seg inn i filosofiske studier. De mangler også evnen til å erkjenne at idéer i seg selv er noe som til enhver tid befinner seg i en dynamisk utvikling, og at anarkismen er en åndsretning som har blitt seg selv bevisst som *bevegelse* først etter renessansen og reformasjonen. Klassiske

anarkistiske tenkere som William Godwin, Michael Bakunin, Max Stirner, Pierre-Joseph Proudhon, Peter Kropotkin, Elisée Reclus, Leo Tolstoy og Errico Malatesta var i så måte pionerer. Det er derfor nærliggende å hevde at anarkismen befinner seg i en relativt tidlig utviklingsfase, og at den i fremtiden vil bli moden

udødelige enn Ur eller Babylon. I og med at alle stater smuldrer og faller, er det ikke mulig å løse anarkismens 'gåte' eller svare på anarkismens 'spørsmål' med forenklete klisjéer.

Dette spørsmålet om anarkismens fallitt antyder samtidig dens suksess. Hvilken ideologi kan påberope seg suksess

nok til å imøtekomme de dyptgående eksistensielle og sosialfilosofiske problemer som tyranniets tilhengere krever forenklete løsninger på.

Den anarkistiske bevegelse har til enhver tid enkelte tilhengere som krever 'Anarki nå! Med en gang!' ved å mobilisere majoriteten til aktiv, effektiv motstand og ikke-samarbeide mot staten. Historien viser oss imidlertid at veien til det anarkistiske samfunn er uoversiktlig lang, krevende og smertefull. Til dags dato kan det hevdes med en viss berettigelse at anarkismen har vært mislykket på det praktiske plan fordi den mistet kontakten med historiens fremskritt – kanskje særlig etter utbruddet av første verdenskrig. 'Fremskritt' i denne betydning er intet annet enn en eufemisme for autoritær sentralisering, som har økt betraktelig over hele kloden i det tyvende århundre. Her må vi allikevel ikke miste av syne at vår tids nasjon-stater ikke er et fnugg mer

mot slutten av det tyvende århundre? Sosialismen, fascismen, liberalismen, konservatismen, sosialdemokratiet, kommunismen og de fleste varianter av disse, har i sin tid mobilisert store skarer av tilhengere, vunnet betydelig prestisje og rikdom, og regjert staten. Hver eneste gruppe regjerte en kort stund i sin ideologis navn – deretter regjerte de utelukkende i statens navn.

Alle disse ideologiene hadde to ting felles. Hver eneste én lovet å imøtekomme visse idealer straks tilhengerne overtok statsmakten; hver eneste én mislyktes i å innfri sine ideologiske løfter, til tross for sin uhemmede kontroll over en rekke uhyre mektige statsinstitusjoner. For å holde på makten i den hensikt å realisere sin idealisme, ble enhver herskergruppe tvunget til forræderi mot sine idealer for å imøtekomme den politiske maktens kortsiktige krav.

Alle statsideologier, fra den mest begrensede liberalismen til den altomfattende marxistiske statssocialismen, har falt i grus, knust av maktens logikk. I strid med Nietzsches advarsel stirret de for lenge – og for lengselsfullt – ned i avgrunnen og ble ett med den.

Hver eneste ideologi som har forsøkt å mestre og styre staten har isteden blitt dens tjener. Lærdommen for vår tid, hvis noen vil erkjenne den, er at staten ikke lar seg mestre eller styre. Akkurat som den ledende ringen i Tolkiens *Ringenes Herre*, tillater staten sin 'bærer' å nyte illusjonen av kontroll en viss tid, før den påny viser hvem som er sjef.

Triumf kan altså være illusorisk, og i hvilken grad man kan kalle en bevegelse som anarkismen vellykket eller mislykket, realistisk eller urealistisk, mulig eller umulig – dette avhenger i stor grad av hva man selv legger i slike begreper. Den nålevende generasjon av anarkister står stilt overfor frihetens gripende gåte – som er anarkismens utfordring. Vi bør sette oss inn i hvordan våre forgjengere slet med de samme oppgaver, ikke for å bedømme deres fallitt eller suksess, men for å lære hvordan de levde som anarkister og hvordan de forsvarte sin anarkisme – frihetskampens to komplimentære halvdel. For at anarkismen skal kunne vokse og modnes, er det påkrevet at vi plages av tvil, akkurat som denne tvilen plaget Benjamin R. Tucker (se side 22) og hans medarbeidere i denne ukuelige idealistens senere år. Som Frederic J. Gould en gang sa til Tucker: *'I put the Anarchist case as a goal that humanity moves towards. But the exact routes — ?? ah! it is not so easy to map them.'*

Tarjei Straume

Konkurransen:

Anarkiformelen

$$A^0 = 1 - \sqrt{\frac{\left(1 - \frac{1}{(2-a-m)(2-a)}\right) + (1 - f_1/f_2)^2}{2}}$$

A^0 Anarkigraden i et samfunn.
 a Andelen sysselsatte i autonom sektor, dvs. selvstendig næringsdrivende uten underordnede, inklusive kooperatører, dvs. sidestille ansatte uten over- og underordnede.
 m Andelen sysselsatte som utgjør menige, grunnplanet.
 f_1/f_2 Kvintil-raten, dvs. forholdstallet mellom gjennomsnittlig disponibel inntekt pr. hode for den fattigste og den rikeste femtedelen.

Formelen er et produkt fra ANORG™ (ANarkistenes ORGanisasjon i Norden) som hevder å representere alle (begge?) anarkistene i Norden!

Løsningen kan sendes til Gateavisas som vil rette en forespørsel til ANORG™ om de kan vurdere om du kan søke «Anarkolisens».

Forespørsel om formelen kan rettes til ANORG™'s hverdagsåpne kontor (08.00-17.00); Postboks 4777, 0506 Oslo.

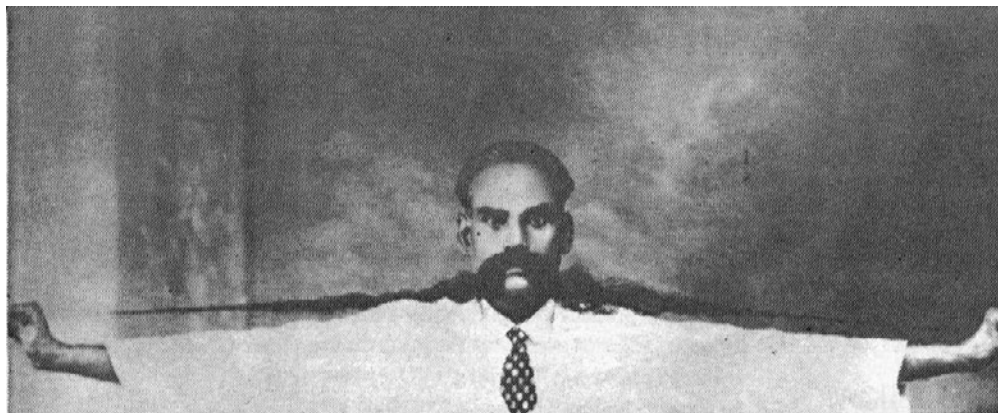
PRIMITIV FESTIVAL
26. - 28. Juli JOMFRULAND
 Ferge 15.20 eller taxi-båt nårsomhelst fra Kragerø til Tårnbrygga
 Ta med kost, losji og effekter etter behov.
 For mer desinformasjon, ring Terje 22 71 74 54!

VINCENT LUNGES INSTITUTT

«Det komiske med min generasjon er at vi tidligere måtte vente med å røyke hasjen til mor og far hadde lagt seg. Nå må vi vente til vi har fått barna i seng.»

Ingvar Ambjørnsen, forfatter

**Erecta er
sommerpiken
i dette nummer**

BOLIG SØKES!

Vår beste gateselger, Rune, trenger et sted å bo snarest for seg selv og hunden. Hvis du har noe å tilby så gi beskjed til Gateavisa: 22 69 12 84, eller direkte til hans mor: 67 14 19 81.

Takk!

**Gateavisas web-sider:
<http://wit.no/doogie/ga/>**

I mangel av krig	
Garden verver 3-åring!	4
Svartla'mon	
Boligkamp i Trondheim.....	7
Timothy Leary forlater kroppen	
The Ultimate Trip for den psykedeliske profet	8
Selmer herjer igjen	
Våre naboer blir revet vekk.....	11
Joints Around the World	
Cannabisens antropologi	12
Legaliseringsdebatten fortsetter	
Demokrati i Norge? Er kapitalisme umoralsk?	15
Tegneserie!	
...og mer får du i kommende tegneserie-Xtra!	17
Benjamin Tucker	
Hyllest fra en nesegrus beundrer	22
Spannersaken	
Selvplagerne reiser seg til kamp	24
Matauk i kloakken	
Nye delikatesser fra GAs kjøkkensjef	26
Skoleverk	
Sitt stille, og hold kjeft!	27
CD-anmeldelser	
Farout Fishing, Fru Pedersen, ÆØÅ.....	31

Gateavisa utgis av:

Futurum Forlag
Hjelmgate 3
0355 OSLO

☎ 22 69 12 84

Fax: samme nr, ring på forhånd

email: gateavisa@sn.no

web-sider: <http://wit.no/doogie/ga/>

Postgiro: 0813 22 30332

Kontortid: man-fre kl. 12-17

Forside: Are og Gustav Doré

Redaksjon dette nummer:

Are Hansen, Tord Helsingeng, Richard Kristensen, Knut Movik, John Aage Nilsen, Tarjei Straume, Torolf Stålvik.

Takk til:

Audun, Davy, Gunnar, Jonny, Odd-Arne, Ray, Rune, Sven, Thomas, Øistein.

Abonnement: se sidene 29/30

Copyright er for blautfisker.

Jo mer du kopierer, jo stoltere blir vi. Men oppgi gjerne kilden, da.

Redaksjonsmøter:

Hver onsdag kl. 19. Åpent for alle, spesielt jenter oppfordres til å møte! Møt nyvasket og ta med tobakk.

Trykk: Akershusstrykk

Opplag: 12000

Bidrag mottas med takk. Send diskett hvis du kan: Macintosh, eller IBM (da helst Word Perfect eller Microsoft Word).

Manus returneres ikke. De som ikke benyttes (og da i særdeleshet dikt) brennes ved en enkel seremoni hver **fullmåne**. Ta med tennvæske og eget piggeple!

Mens Liberia har sine fryktede barnesoldater, syns Forsvaret at barna i Norge har alt for liten krigsopdragelse. Dette ville Garden gjøre noe med, og foreldrene stilte gladelig opp.

I mangel av krig

Text: StålTor

Foto: Thomas Hammarstrøm

En vakker soldag på forsommren "beordret" H M Knogens Garde alle folk til å komme til seg. De som ikke nektet, måtte betale inngangspenger; hele 35,- for de store og 20,- for de små. Omtrent 6-7000 borgere stilte opp, som vil si omtrent en 1/4 million i rene billettinntekter. I tillegg kommer selvfølgelig inntekter fra sponsorene McDonald's og Coca Cola, som jo er solide støttespillere for et «stabilt» samfunn, og fram for alt, barnas venner. Alt i alt veldig mange penger for at publikum, og spesielt barna, skal få nærkontakt med noen av landets væpnede håndlangere og deres muskedundere.

Gardens dag, søndag 9. juni, var som 17. mai en gang til. Bare at flagget her var byttet ut med enda verre ting. Gardeleiren som ligger sentralt i Oslo vest var blitt et våpenfesjå, og en gedigen reklameleir for Norges voldstropp med sine struttende automatgeværer. I tillegg var det lagt spesielt stor vekt på "aktiviteter" for barna. Alt i alt fortonet dagen seg som et oppsiktsvekkende sammensurium av barnevennlige aktiviteter og militær styrkeoppvisning.

Utenfra så det hele ganske uskyldig ut, men Gateavisas to fredelige sjeler på innsiden opplevde denne happeningen som temmelig grotesk. Eller hva skal man si om barna i lykkerus og med grønn kamuflasjemaling i trynet som lå under kamuflasjening og "skøyt" på forbipasserende med MG-3 (mitraljøse), med kyndig hjelp fra pappa og gardister? Ble de lei av mitraljøsen kunne de prøve tjenestetipistol, maskinpistol, AG-3 (automatgevær), skarp-skyttergevær, M-72 (bærbar rakettutskyter) og andre heftigere våpen. Ellers var det andre aktivite-

ter for barna; hinderløp mellom krigsutrustete soldatgutter fra henholdsvis Garden og Telemarksbataljonen, soldater i fallskjerm fra helikopter, tut og kjør med beltevogn i skogen, skyte skarpt med AG-3 på skytebane, titte på soldatene i felten... Innimellom slagene kunne de slappe av med "trylleshow" og bading i Gardens svømmebasseng. Også var jo politibilen "Petra" der da. De voksne koste seg med korpsmusikk i paradeformasjoner (Tattoo), veteranmilitærbiler, smaksprøve på stridsrasjon og lære barna om alt det fantastiske med militærlivet. Foreldre hadde tårer i øynene og ble som rekrutter igjen.

De som ennå var i tvil kunne søke trøst og veiledning i kapellet under gudstjenesten og hos Forsvarsforeningen.

Gateavisa snakket med et par foreldre til barn som hang over våpenbordet, hvorav den yngste var tre år og virket mindre enn det skarpskyttergeværet med

kikkertsikte som knoppen forsøkt å løfte i skytestilling. Moren til treåringen var der kun for helikopterret og trylleshows skyld, og hevdet at hun ikke likte hva hun så på våpenbordet. Spesielt reagerte hun på pistolene. Men hun mente at man ikke kunne gjøre noe med treåringens iver etter våpnene og prøvde å berolige seg sjøl ved å påstå at små barn ikke skjønner noen ting av dette. En far av det rolige slaget hevdet det samme om sine egne barn, som i øyeblikket lekte soldat i "Telemarksbataljonen". Han hadde sjøl vært i Garden mange år tilbake.

Militærvesenets funksjon hadde han ikke noe til overs for, heller ikke for glamoriseringen av militæret som preget dagen, og hørtes alvorlig bekymret ut for konsekvensene av eventuell bruk av alt våpenmateriellet ned til oss. Han mente at hans barn fritt skulle få velge militærtjeneste når den tid kom, men var på skikkelig gyngende grunn da vi spurte om ikke hans holdning til militæret og besøket i gardeleiren var påvirkning i én spesiell retning.

Ingen vi pratet med ville ta noe ansvar for at småbarna fikk våpeninstruksjon. Ikke engang en av gardistene som instruerte barna, som kun sa at «det bare var sånn», selv om han ikke likte det han så. Vi følte da at vi måtte ta en prat med den ansvarlige for denne dagen, Gardesjefen.

Kryssforhør av sjefen for Huseby Gardeleir, oberstløytnant Sverre Diesen.

Er det viktig å arrangere Gardens dag som et ledd i opprettholdelse av forsvarsviljen i befolkningen?

– Det tror jeg egentlig ikke. Garden er en spesiell attraksjon med drill og musikktrupp som alltid er populær når det er tilstelninger.

Det var ikke bare musikk der, men også mye våpen.

– Ja..., det er første gang at vi har lagt såpass

«Programmet for barn var lagt opp til meget fredsommelige sysler.»

–Oberstløytnant Sverre Diesen

stor vekt på å vise andre sider ved Gardens virksomhet. Jeg har ønsket å vise at Garden er mer enn hva folk vanligvis forbinder oss med. Garden er ikke bare en paradeavdeling men også en feltavdeling. Vi har et ønske om å vise et så representativt bilde av leiren som mulig.

Dere har lagt stor vekt på å lokke barn til dere denne dagen, hvorfor er det viktig?

– Fordi at skal man få foreldrene til å komme må det være muligheter for å ta med seg barna.

Du sa dere ville vise at Garden også er en stridende enhet. Hører barn og krig sammen?

– Nå var programmet for barn lagt opp til meget fredsommelige sysler. Bading i basseng, trylleshow, kjøring med hest og vogn og så videre... Programmet som legges opp for barn har karakter

av å være et sted å oppbringe barna mens de voksne går og ser på andre ting.

Jeg fikk et annet inntrykk. Dere hadde blant annet et langbord med masse håndvåpen; pistoler, snikskyttergevær, M-72 og forskjellige ting. Der var det veldig mange barn som hang rundt.

– Hvis foreldrene ønsker å ta med seg barna for å se på dette hos oss så er det fritt opp til dem å gjøre det, vi legger ikke opp til at barn ikke har adgang her.

Syns du det er riktig at små barn ned til 2-3 år får holde i geværer, mitraljøser og rakettutskyttere og at de således "lærer" å håndtere slike våpen?

– For det første tror jeg ikke at de lærer å håndtere slike våpen, som du sier, ved å se på eller ta i dem. For det andre så nærer ikke jeg noen bekymring for at dette skal påvirke dem på noen uheldig måte. For det tredje er det uansett foreldrenes ansvar. Vi legger opp et program som ikke forutsetter at barn skal være med på dette, hvis foreldrene allikevel tar dem med så er det deres ansvar.

Men det blir allikevel en nærkontakt med våpen for barn, jeg så med egne øyne at barn helt ned til treårsalderen ble instruert av foreldrene og gardister i hvordan de for eksempel skulle holde en M-72 på skulderen.

– Jeg ser ikke at hverken Garden eller det offentlige skulle ha noe ansvar for, eller behøve å være nær noen betenkeligheter med dette. Så lenge dette er greit for foreldrene så er det greit for oss.

Hvorfor forklarer dere ikke barna hva krig egentlig er, istedet for å glamorisere den?

– Jeg tror ikke vi glamoriserer noen ting. Vi begrenser oss til en teknisk beskrivelse og forklaring av hva våpen er og gjør. Og vi har heller ikke noe ansvar for å drive holdningspåvirkende arbeid mot mindreårige i nærvær av deres foreldre. Dessuten tror jeg det er nokså formålsløst å prøve å forklare treåringen de fulle implikasjoner ved krig og krigføring.

Nå var det en del eldre barn der også. Tor du de vil få et riktig innblikk i det militære når de blir presentert et bilde av militæret som fartsfylt og spennende?

De ser helikoptre, fallskjermhoppere og kjøring med beltevogn i terrenget. De får ikke forklart hva militæret egentlig er, bakgrunnen for at vi har det eller hva konsekvensen av å ha militært forsvar kan bli?

– Det får de ikke, og det tror jeg ikke man skal ha ambisjoner om på det tidspunkt. Jeg oppfatter det som helt legitimt å prøve å gjøre ungdom interessert i forsvaret fordi de likevel ikke vil komme i direkte og konkret befattning med dette i denne alderen. Når de kommer så langt som til å bli en del av forsvaret vil de uansett

være gamle nok til å gjøre opp et mer reflektert standpunkt til militæret. At vi gjør dem interessert ved hjelp av denne typen arrangement oppfatter jeg som helt legitimt.

Hva slags tanker gjør du deg når du ser barnesoldater i andre land, samtidig som dere lar barn på Gardens Dag få leke med deres våpen?

– De to situasjonene er det både praktisk og prinsipielt stor forskjell på. Den likhet som allikevel skulle være mellom de to tingene er så overflatisk at det ikke bekymrer meg det minste.

Hva er poenget ved å la barn ned til 12 år få skyte skarpt med AG-3?

– Det å skyte, hvorvidt det er å skyte med AG-3 eller et annet gevær, er som å spørre om hensikten med å la barn sykle eller å gå på ski. Kulturelt sett

er ikke det å skyte utelukkende en soldatferdighet, det kan like gjerne presenteres som jakt- eller konkuransedrett. Derfor blir det rett og slett en naturlig aktivitet når man har fasiliteter til det.

Men AG-3 er da ikke noe jaktgevær. Det er et gevær som brukes av militære mot mennesker.

– Nå er det slik at det geværet som ble brukt der er et øvingssystem med kaliber 22 mm, og det brukes ikke til annet enn det det ble brukt til der, altså til treningsformål.

Men barna hadde tross alt et AG-3 gevær foran seg, og det er utvilsomt kun et militært gevær.

– Vel, denne smule uenighet som man kan ane i denne samtalen må tilskrives et noe forskjellig utgangspunkt med hensyn til hva man oppfatter som betenkelig her i verden. Jeg tror kanskje ikke at unge barnesinn er fullt så sårbare som Gatevisa kanskje mener. Og jeg tror heller ikke at vi skal føle noe ansvar med dette spesielle med barn tilstede på et sånt arrangement, så lenge dette er i nærvær av deres foreldre som jo har ansvaret for hva barna får lov til å se og ikke se.

Jeg pratet med flere foreldre som hadde med barna sine på Gardens dag på grunn av trylleshows og helikopterflygingen, og de likte overhodet ikke at det var en masse håndvåpen som lå utstilt hos dere. Vil dere fortsette å kjøre den stilen?

– Helt avgjort, og nå var man overhodet ikke nødt til å komme i befattning med disse tingene hvis man kun skulle benytte seg av de spesifikke barnerettede aktivitetene, det var helt overflødig siden disse var geografisk og fysisk separert slik at ingen skulle behøve å hisse seg opp over det.

Men det er åpenbart en kobling mellom show for barna og militær framvisning, jamfør helikopterflyging, fallskjermhopping med soldater ikledd automatvåpen. Dette kan man ikke komme unna?

– Nei jeg tror ikke det er en kobling mellom disse småbarnsrettede aktivitetene og de øvrige, som jeg har sagt tidligere. Og i den grad foreldre velger å oppsøke disse spesifikke militære tingene med sine barn så er det deres ansvar. Jeg oppfatter det som legitimt å prøve å få ungdom interessert i det vi driver med, uten på noen måte prøve å rekruttere dem før de er gamle nok.

Kanskje et hypotetisk spørsmål; Vil du være stolt hvis en av dine barn blir med Telemarksbataljonen i krig?

– Det er et meget hypotetisk spørsmål da jeg ikke har noen barn. Jeg syns spørsmålet er interessant da det røper at dere har en forestilling om at den militære etikk er basert på idealistiske og krigsforherligende forestillinger som man kanskje finner i en del latinamerikanske land. Og mitt poeng er altså, og jeg er ingen stor tilhenger av verneplikt, at jeg oppfatter soldatyrket først og fremst som en profesjon, og hvis man velger det som profesjon så kan man ikke beklage seg hvis man utsettes for situasjoner som man syns er farlige. Og hvis jeg hadde hatt en sønn som dro ut med Telemarksbataljonen, i den grad han gjorde det som et resultat av et yrkesvalg, så ville min bekymring simpelthen være om han gjorde jobben sin godt eller dårlig.

Ville det vært annerledes hvis han hadde vært vernepliktig i samme situasjon?

– Dette er ikke et spørsmål om å være stolt. Jeg har ikke denne dimensjonen innebygget om stolt eller ikke stolt og det er således ikke relevant for meg. Men det er nok mange av foreldrene til de vernepliktige som har denne oppfattelsen. Men jeg ville uansett i så tilfelle vært engstelig som andre normale foreldre om hva som kunne skje.

«Jeg oppfatter det som legitimt å gjøre ungdommen interessert i forsvaret.»

«Det å skyte, hvorvidt det er å skyte med AG-3 eller et annet gevær, er som å spørre om hensikten med å la barn sykle eller å gå på ski.»

På neste side kan du lese om barnepsykolog Magne Raundalens reaksjon på Gardens barnedag.

Bla om...

Magne Raundalen mener at Gardens dag er et misforstått reklameopplegg som bare er til for å styrke krigsviljen i barnebefolkningen. Raundalen er generelt svært negativ til en militarisering av barndommen.

GARDENS DAG: Kun for å styrke barnas krigsvilje

På Gardens dag hadde de en våpenutstilling hvor barn ned til 3 årsalderen ble instruert av gardister og foreldre i hvordan de skulle holde forskjellige håndvåpen. Hva mener du om dette?

– Jeg må si at når det enten gjelder Gardedagene eller krigsleker så er jeg i utgangspunktet veldig negativ til en militarisering av barndommen. Jeg er veldig opptatt av at barn skal forstå og begripe, men at de ikke dermed behøver å holde på avtrekkeren for å gjøre det.

Jeg er av den oppfatning at barn bør få vite hvorfor vi har militærvesen, og barn bør forbinde noe annet med militæret enn det de ser på video og på TV, hvor barna har sin hovedinformasjon fra. Hvis de ikke får noe imellom, så vil mange barn tro at det godt kan bli krig her som andre steder. Barn burde absolutt vite mer om forsvaret, hvorfor vi har det og hvor forskjellig det er fra leken på Gardedagen og hvor forskjellig det er fra videoen på TV. Hvis man uten bakgrunn lar barn får se og leke med våpen så går dette bare inn i deres videofantasier, noe jeg er ganske negativ til.

Jeg syns forsvaret burde bruke ressurser på å lage et opplegg for skolebarn som er fornuftig, ryddig og konsekvent i forhold til det norske forsvaret.

Barn ned til 12 år kunne skyte med AG-3 med salonggeværammunisjon på skytebanen. Gardesjef Diesen hevder at dette er som å problematisere at noen barn driver idrett som ski framfor løping. Han påstod at det egentlig ikke var noen forskjell på å skyte med et militærgevær og gå på fotballtrening. Er det så uproblematisk å la barn skyte skarpt med AG-3?

Barnepsykolog Magne Raundalen tilbakeviser her mange av Gardesjef Sverre Diesens påstander om barns fatteevne og påvirkning omkring krig og lek med krigsvåpen. Han tilbakeviser også Forsvarets ansvarsfraskrivelse av samrøret av våpenreklame og barneshow på Gardens dag. Kort sagt blir Gardesjef Diesens argumenter knust en for en.

Magne Raundalen har over en tiårsperiode jobbet spesielt med barn i krigssoner. Nylig har han blitt oppnevnt som leder av en gruppe under Barne- og familiedepartementet som skal se på krigsleker og han er president i den norske UNICEF-komiteen. Til daglig jobber han på Statens senter for krisepsykologi i Bergen.

– Da skal Diesen vite at barn har sett mye fotball og krig på TV, og de har helt andre assosiasjoner til en AG-3 enn til fotball, da er det Bosnia, Irak, Rwanda som er de nære assosiasjonene.

Foreldrene ville ikke ta noe ansvar overfor barnas befattning med våpen på Garden dag. Det ville heller ikke Gardesjefen som la ansvaret på foreldrene for hva de tok sine barn med på.

– Når både foreldrene og Gardesjefen fraskriver seg ansvaret, da har de lagt hele dette våpenopplegget over i hendene på barna. Da er det barna som må ta ansvaret, og jeg liker ikke at barna har ansvaret for Gardesjefens opplegg.

Gardesjefen skal vite at ikke foreldre alltid vet hva de går til. Hvis de skulle gjennomføre det som et prinsipp at foreldre som

tar med barna sine på hvilket som helst arrangement i landet har det fulle ansvaret for arrangementet og ingenting skal falle på arrangøren, så bør han prøve å gjennomføre det som et nasjonalt resonnement at arrangører alltid er uskyldige. Det går jo ikke.

Gardesjefen hevder også at det er formålsløst å prøve å forklare barn ned til tre år hva krig er, og konsekvenser ved krigføring. Er det riktig?

– Jeg har vært i mange barnehager, og et problem som man har der og som man sikkert vil få etter Gardens dag er at barn, særlig gutter, leker mye krig. Den blir gjerne repeterende og nesten kronisk. En del barnehager har spurt meg til råd om hva de skal gjøre med denne krigsleken. Ikke fordi at de mener det er noe galt at barna leker krig, men det blir aldri slutt på den. Dette fordi barna har veldig mye angst omkring krig, som de da prøver å leke av seg. Men de har som regel ikke noen ramme å leke det ut i, utenfor deres egen krigsverden. Når jeg har forklart barn på 4, 5 og 6 år hvorfor det blir krig, og hvorfor vi har et forsvar, så blir det fort slutt på krigsleken. Fordi da behøver de ikke holde på med denne angstrepetisjonen. Altså, barn på 4 år kan forstå hva krig er.

– På en måte tildeler Gardesjefen seg selv et selvsjudd, i resonnementet hvertfall, når han sier at man ikke kan forklare et treårig barn hva krig er og så plassere et gevær i hendene på det.

På Gardens dag var det ellers en kobling mellom barnevennlig show og militær oppvisning. Tror du barna klarer å skille disse to, eller går det i ett som det forsøkes på slik at barna får et forvrengt inntrykk av hva militæret egentlig er?

– Dette blir jo helt galt da det ikke blir

noen mellomting mellom videoen og nyhetens horrorverden og Gardens lekekrig. Det barna trenger er saklig og nøktern informasjon om hvorfor vi har et forsvar. Det er ikke noe videoshow, ikke noe horrorshow og det er heller ikke noe lek. At de skulle kaste en slags underholdnings- og lekeglans over forsvaret synes jeg er like galt som det den oppfatning de får gjennom video og TV. Dermed syns jeg på en måte at de voksne har gått av i denne sammenheng.

Gardesjefen avviste at det var noen likhetstrekk mellom barnesoldater og barna som prøvde våpnene på gardens dag, og hevdet at det var to helt forskjellige ting.

– Jeg har arbeidet med barnesoldater i mange land. I hovedsak blir de soldater fordi de ikke har noen alternativer til et meningsfylt liv. Men det er også noen som syns dette er en slags lek. De blir tiltrukket for å overleve, men også av leken med liv. Så helt uten forbindelse til barns lek med våpen på Gardens dag er det ikke. Jeg har aldri sett barn i krigssoner leke krig! Det tør de ikke, fordi det er for alvorlig.

– I det hele tatt så spør jeg om meningen med denne Gardedagen? En tanke som griper fatt i meg da er at jeg kan huske tilbake til midten av åttiårene da det var mye snakk om fredsundervisning i skolen, og som det var mye motstand mot. Jeg husker at det var en del oppslag i pressen mot fredsundervisningen fordi det kunne svekke krigsviljen til befolkningen. Da undrer jeg på om Gardedagene er til for å styrke krigsviljen i barnebefolkningen, i et noe misforstått reklameopplegg. Det syns jeg er helt forkastelig!

... og så kan du føye til at jeg er militærneker!

NYTT NUMMER I SALG NÅ!

Avisa

giljotin

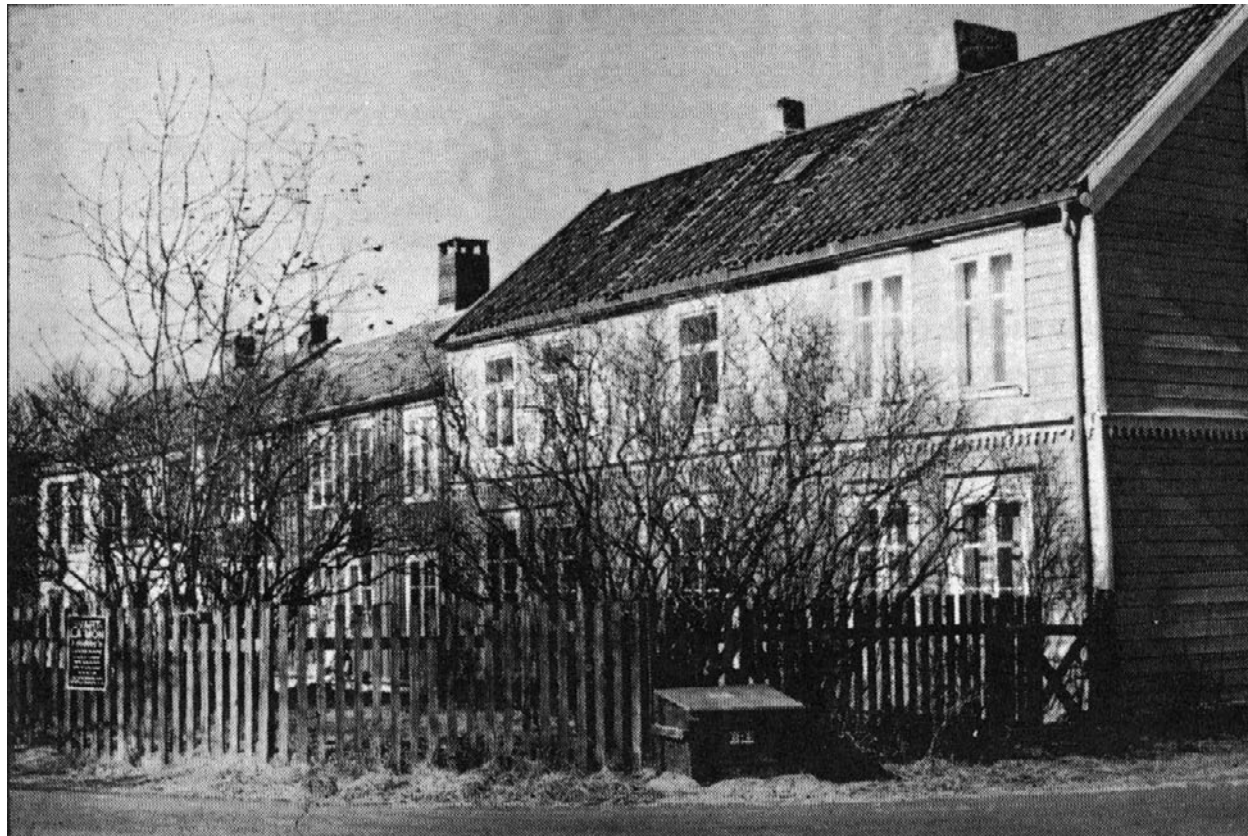
UFFA-avisa, Postboks 5133
7002 Trondheim
Fon 73 51 48 99 Fax 73 53 55 52

Abonnement 6 nummer:
100 spenn
Sett inn penger på postgiro
0826 049 6280

AVISA SOM KLIPPER NAKKENE
PÅ MENNENE I FRAKKENE

Svartla'mon

Levende bydel eller lagerskur?

Svartla'mon består av små trehus fra 1870-tallet og større tre/murhus fra 1890-årene. Biskop Darres gate (bildet) skal rives. Foto: Oddgeir Hauan

Text StålTor

Bystyret i Trondheim har vedtatt å selge deler av den gjenværende og forsømte gamle arbeiderbydelen Svartla'mon til to private bedrifter. Dette vil bety riving i nær framtid. Men stopp litt... Det bor jo folk der, unge "rabiater" alternativfolk som vil ta vare på disse gamle trehusene og som samtidig trenger billig husvære. Dessuten har beboerne bygget opp et sammensveisert og levende sosialt miljø som ifølge dem sjøl er ganske unikt i "storbyen" Trondheim. Kanskje derfor kommunen vil rive. Byen har 1000-års jubileum neste år og politikerne jobber fletta av seg for å "pynte" opp byen etter sin egen besteborgerlige smak, å erstatte trehusene på Svartla'mon med metallskur og andre lagerhus faller dermed naturlig inn i "oppussingsplanene". Vedtaket om salg/riving virker allikevel merkelig når de samme politikerne bare noen måneder i forveien hadde bestemt at området skulle legges ut til boligbygging. Og høsten 1995 ble det bevilget penger til å sette istand de to mest slitne husene.

En ting politikerne ikke tenkte på da de gikk inn i hemmelige forhandlinger med de to rivingskåte bedriftene, om nettopp salg og riving av deler av Svartla'mon, var at beboerne der er organiserte i "Svartla'mon beboerforening". De har stått for demoer og møter for bevaring og mot riveplanene. 19. februar holdt de en stor demonstrasjon hvor også beboere fra Bakklundet var med. Bakklundet var i sin tid truet av riving til fordel for vei. Beboerne kjempa imot og vant. Idag er bydelen et utstillingsvindu for byen og et svært attraktivt sted å bo. Se her gjentar historien seg igjen!

Da formannskapet skulle presse igjennom sitt forslag om salg protesterte beboere med venner i Formannskapssalen. I forkant av handlinga av salgsplanene i bystyremøtet holdt beboerforeninga en ny demonstrasjon hvor de toget ned til sentrum. Akkurat nå er beboerne litt avventende til situasjonen. De forhandler med firmaene om framtidig bruk av bygningene og ellers sonderer de terrenget, sier Espen Hernes – beboer i bydelen. –Vi har egen advokat som jobber med saken og vi venter på en uttalelse fra Riksantikvaren.

Imens jobbes det med flere kulturelle arrangementer bl.a. å engasjere kunstnere til å male og dekorere husene. Trondheims-kunstnerne Håkon Gullvåg og Håkon Bleken holder i skrivende stund på med en fasadedekorasjon til kommunens irritasjon. De ble truet med politi av bygg- og eiendomsdirektør Anne Lise Huseby hvis de ikke holdt opp. De svarte at de foretrakk sivil ulydighet. Til Dagbladet sier Gullvåg at trusselen ga han «brune assosiasjoner». De mener at dette er deres innlegg i debatten som billedkunstnere. Blir huset revet, river kommunen også et kunstverk av to kjente billedkunstnere.

Historikk

De første husene på Svartla'mon ble bygd for omlag 150 år siden. I 1947 vedtok bystyret en reguleringsplan for området; husene skulle rives til fordel for industribedrifter. Mange av de to hundre husene blir revet og hager jevnet med jorda. Men industribedriftene lar vente på seg. Rasering og forslumming brer om seg inntil 1990 da noen unge driftige folk inngår

Trondheim skal feires som kulturby under 1000-års jubileumet neste år. Samtidig vil kommunepolitikerne rive deler av den gjenværende arbeiderbydelen Svartla'mon.

Beboerne kjemper imot, og nylig gjorde de furore da de hadde fått med seg to riks-kjente billedkunstnere til å dekorere gavlvæggen på et av husene. Den hamburgerspissende ordføreren Marvin Wiseth er fortørnet, og lover riving uansett.

leieavtale med "Bygg og Eiendom" og en avtale om oppussing av husene for husleia blir etablert. Kun 15% av den opprinnelige bygningsmassen er tilbake. Høsten 1995 fikk bystyret, etter mye jobbing fra beboerne og "bevaringsfløyen" i kommunen stoppet "Bygg og Eiendom"s planer om å kaste ut beboerne i Strandveien, istedet blir det bevilget penger til oppussing. Like etter brant et hus ned på grunn av mangelfull vedlikehold av det elektriske anlegget, noe beboerne hadde klaget over i lang tid. I april i år vedtok altså Bystyret at deler av Svartla'mon kan selges til to bedrifter i området slik at de kan rive husene for å utvide sin virksomhet. De dekker seg bak reguleringsplanen fra 1947 som sier at området er forbeholdt industri. Den største bedriften som er etablert i området og som ivrer for å kjøpe og rive er en bilforhandler, "Strandveien Auto A/S". Altså ingen industribedrift. Saken viser at politikerne i byen er villige til å bruke alle midler for å splitte opp det aktive miljøet på Svartla'mon og rive husene i området. Det kan vise seg at de har foregnet seg kraftig, beboerne er nemlig mer kampklare enn noensinne!

Spisestedet Vegetarkafé

Biodynamiske/økologiske råvarer

– GARANTERT øko-kikk! –

Mandag - fredag kl. 1400-2000

Dagens fra kr. 30,-
Pasta fra kr. 25,-
Salater fra kr. 15,-
Suppe fra kr. 15,-
Te/kaffe kr. 5,-

1 Huset som står i veien

Hjelmsgate 3
(v/Bogstadveien)
Tlf: 22 69 01 30

– Dagens aviser pluss masse annet lesestoff! –

Vitenskap for anarkister

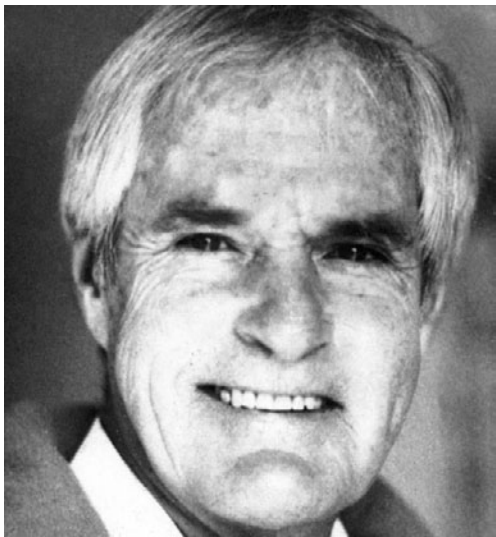
Er du blant dem som er lei av å høre at konkurranse og hierarkier er naturlig – "bare se på maurene", som sosialdarwinistene sier? Eller kanskje du er blant dem som på en tripp i skogen så hvordan trærne var forbundet under bakken og kommuniserte med hverandre? Vel, nå har også naturvitenskapen funnet ut dette. Men – som du jo også så der ute i skogen – trærne kommuniserer ikke med ord. Er det ikke deilig når forskerne endelig kommer fram til noe vi allerede visste?

Biologer har funnet ut at minst 100 forskjellige trearter, alt fra eiketrær i USA til lerketrær i Sovjetunionen, samarbeider

under jorden. Det er imidlertid bare trær av samme art som hjelper hverandre. Røttene vokser rett og slett sammen. Trær som vokser opptil 15 meter fra hverandre, kan forbindes på denne måten. I mindre skogsarealer kan trærnes rotnett være forbundet over hele skogbunnen.

Sammenvokningene gjør for det første at trærne blir bedre forankert. Men samarbeidet betyr også at vann og næringsstoffer kan gå fra et tre til et annet. Studier av furutrær i USA har vist at det foregår en utveksling av næringsstoffer mellom trær som står over ti meter fra hverandre. Biologene fulgte stoffene ved å farge dem eller merke dem radioaktivt. Hittil har biologene vært mest opptatt av konkurransen mellom plantene i kampen for å overleve, men også samarbeid kan altså være en overlevelsesstrategi hos planter.

Illustrert Vitenskap

TIMOTHY Leary

1920 – 1996

Timothy Leary, en av etterkrigstidas mest kontroversielle og innflytelsesrike personer, døde 31. mai 1996, 75 år gammel. Denne ustoppelige og utrettelige forkjemper for den psykedeliske opplevelse definerte i høy grad retningen for 60-tallets gigantiske sosiale eksperimenter, hippiebevegelsen, og den kultur-revolusjon den startet i den vestlige verden. Med intelligens, humor og en utrolig artikulasjonsevne utnyttet han moderne massemedia til en effektiv markedsføring av motkulturens budskap, og forårsaket at millioner av mennesker tok LSD, turned on, tuned in and dropped out.

TURNING ON

Timothy Leary startet sin psykedeliske karriere 9. august 1960, ved et svømmebasseng i en ferievilla i Cuernavaca, Mexico. Han var da nesten førti år gammel, og så langt fra noen syre-profet man kan tenke seg. Arketyper på den unge, vellykkede, amerikanske middelklasse-akademiker, professor i psykologi ved det prestisjetunge Harvard University, atletisk baseball-freak med draget på damene, overflatisk, blasert. Han var i ferd med å bli The American Dream, og kjente kjedsommeligheten og tomheten stadig sterkere. Men denne dagen skulle de da få litt spenning over ettermiddags-cocktailene. En venn hadde brakt med seg en bag meksikanske Magic Mushrooms, *teonanacatl*. Trippen gjorde slutt på Learys overflatiske playboy-liv for alltid, og kastet ham ut i en vill og fargerik karriere som endte med at en dommer noen år seinere erklærte ham "verdens farligste mann".

The Door in the Wall

Leary var overstadig. "Wow! Jeg lærte mer på seks timer enn jeg hadde de foregående seksen år!" Den overintellektuelle som oppdager at hjernens kapasitet går langt utover den lille lekegrunden av analytisk, sekvensiell tenkning han hittil har sett på som virkeligheten. Direkte, intuitive innsikter, uten det vanlige mentale maskineriet som deler opp verden i kategorier og abstraksjoner. Plutselig så han sitt eget image og sosiale rollespill utenfra, med den kjølige, betraktende objektiviteten av... vel, en gud. Så det refleksmessige handlingsmønsteret til roboten Leary – for å bruke hans egne ord – og hvor falskt og latterlig det hele var.

For Leary var dette spesielt interessant. Rakettkarrieren som psykolog skyldtes hans nyskapende teorier om *transactional psychology*. Det viktigste ved dem i vår sammenheng er at de betrakter alle sosiale roller og atferd som en serie intrikate *spill*, hver med sine regler, ritualer, strategier og belønninger. En idé som kanskje naturlig sprang ut av det åndstomme og super-konforme livet i 50-tallets USA – et liv den eventyrlyste Leary egentlig avskydde. Under soppens innvirkning så han nå disse spillene og rollene med skrikende tydelighet, også i seg selv. Dette var nettopp hva psykologien trengte, tenkte Leary. Psilocybin ville kunne bli et fantastisk

hjelpemiddel for pasienter som er fanget i negative, gjentakende handlingsmønstre og har vanskelig for å innse og bryte ut av dem. Og også et fantastisk redskap for å undersøke sjelens underbevisste irrganger.

The Harvard Psilocybin Project

Vel tilbake på Harvard samlet Leary en lite gruppe likesinnede og gikk entusiastisk i gang med trippe-eksperimentene. Det sveitsiske legemiddelfirmaet Sandoz hadde nylig startet produksjon av kjemisk rent psilocybin i tablettform, så de slapp å måtte tråle sør-amerikas villmark etter forsyninger. Kjemikeren som hadde isolert soppens psykoaktive stoff var ingen ringere en Albert Hoffman, oppdageren/oppfinneren av LSD-25. Men *det* stoffet var foreløpig ukjent for Leary.

Learys uortodokse arbeidsmetoder og merkelige babbel om følelsesmessige transformasjoner fant liten gjenklang hos fakultetets eldre vitenskapsmenn, men avdelingens sytti år gamle prøvde vidunderpillene, og syntes opplevelsen var interessant nok til å la Leary fortsette med prosjektet. Yngre, mer radikale kolleger og studenter flokket seg om prosjektet, bl.a. George Litwin som samme vår hadde eksperimentert med meskalin, og som kom trekkende med Aldous Huxleys berømte bok *The Doors of Perception/Heaven and Hell*.

På det meste omfattet psilocybin-prosjektet et par dusin mennesker, og i tillegg til universitetsfolk ble også bildekunstnere og poeter trukket inn. Et par ganger i uka samlet de seg i et gammelt hus de hadde leid, diskuterte set og setting og hva de forventet av trippen, og svelget pillene. Langsamt samlet de data og erfaringer, og forsøkte å tegne kart over denne merkelige Other World. I et av de tidlige mer vitenskapelig utførte eksperimentene ga de psilocybin til 175 frivillige; skribenter, husmødre, musikere, psykologer, studenter. Over halvparten mente trippen hadde lært dem mye om dem selv, og forandret deres liv til det bedre – 90% ønsket å gjenta opplevelsen. Utrolige tall for en vitenskap som var vant til langsomme forandringer over måneder og år med psykoterapi.

Enda mer spektakulært var eksperimentet i Concord State Prison, der Learys gruppe tok psilocybin sammen med noen av de mest hardbarka kriminelle fangene: mordere, innsatte for væpnede ran, junkies. Etter noen uker med gjentatte psilocybin-tripper og samtaler smuldret fangenes tøffe og brutale forbryter-roller bort, og de begynte å prate om kjærlighet og

ekstase, og hvordan alle mennesker i bunn og grunn var gode og likeverdige – noe som var mildt sagt uvanlig i Concord State.

Ryktet om hva som skjedde på Harvard bredte seg, og stadig oftere fikk de besøk fra fjern og nær av de forskjelligste folk som hadde kommet i kontakt med psykedeliske stoffer – folk som Humphrey Osmond, Ralph Metzner, Al Hubbard. Et nettverk av indre oppdagelsesreisende var stillferdig i ferd med å etablere seg over hele den vestlige verden. De færreste av disse var akademikere, og deres visjoner for psykedelika var noe helt annet enn et terapøytisk redskap for psykologer og sinnslidende. Det de snakket om var kjærlighet, mystisk innsikt, ekstase og bevissthetsutvidelse. En av disse var Aldous Huxley selv. I 25 år hadde han skrevet og holdt foredrag om humanisme og fred, og var skrekkslagen over den kalde krigen og 50-tallets "åndstomme, valium-tyggende samfunn", som han så som virkeliggjøringen av sin anti-utopia *Vidunderlige Nye Verden*. For å hindre et kjernefysisk ragnarokk måtte mennesket bryte ut av den gamle, territoriale stammetenkningen, mente Huxley, og bringes opp på et bevissthetsnivå som passet til den teknologiske sivilisasjonen det hadde skapt. Tiden var knapp, og alle midler måtte tas i bruk. Strategien skulle være å komme i kontakt med innflytelsesrike personer som politikere, geistlige, militære og businessfolk, og ved å lede dem gjennom en psykedelisk opplevelse ville man ha en mulighet til å endre utviklingen i en mer fredelig og konstruktiv retning. Men man måtte gå stille fram, ikke vekke oppsikt, ellers ville The Establishment slå tilbake med full kraft. Leary og Harvard ville være det perfekte respektable skalkeskjul for denne infiltrasjonsvirksomheten.

Leary ble imponert og sluttet fullt opp om tankegangen. Det som hadde begynt som et vitenskapelig forskningsprosjekt var nå i ferd med å bli til en kultur-revolusjon.

TUNING IN

Turning On the World

En hektisk tid fulgte der en strøm av ressurssterke mennesker ble invitert til psykedeliske sessions hos Leary. En psilocybin-tripp på Harvard ble "the in thing to do" blandt New Yorks jet-set. Eksentriske millionærer, filosofer, kunst-samlere og andre rike bohemer

inviterte dem til sine herskapsboliger, som ga nye kontakter i en raskt økende krets av innvidde – kontakter som seinere reddet dem fra økonomisk ruin. Kontinuerlig skrev de artikler og rapporter, og reiste rundt og holdt foredrag for en stadig økende tilhørerskare. Alt så ut til å gå slik Huxley hadde håpet.

Men så kom Allan Ginsburg, beatnik'enes ukronede konge, inn på scenen. Han hadde en helt annen innstilling enn Huxleys elitistiske strategi. Alle hadde rett til å prøve vidunderpillene, mente han. De innflytelsesrike som nå ble innvidd skulle skape støtte i opinionen til store forskningsprosjekter, og lisensprosedyrer og almenne treningssentre for bruk av de nye stoffene skulle opprettes. Dette passet bedre med Learys populistiske personlighet, og det tok ikke lang tid før han var overbevist.

Trøbbel

Etterhvert begynte det å bli tydelig for universitetets ledelse hva som egentlig foregikk i psilocybin-prosjektet. Saken ble tatt opp på et fakultetsmøte, noe pressen fikk snusen i: psykologiprofessorer som ga sine studenter mind-drugs var naturligvis en uimotståelig story. Både The Bureau of Narcotics og The Food and Drug Administration (FDA) kom på besøk, en type publisitet ledelsen ikke akkurat var glad for. Nye møter fulgte, og det ble vedtatt at Leary måtte levere inn all psilocybin i varetekt hos helsetjenesten inntil en nyoppnevnt komité fikk sett på saken. Dermed var prosjektet lagt på is, og så var det bare å vente til Learys kontrakt løp ut til våren, så ville man være kvitt hele problemet, tenkte man.

Det var greit nok for Leary. Psilocybin var allerede passé – han hadde nå prøvd LSD. Og interessen for å leke "the Harvard professor game" fordampet som dugg for solen.

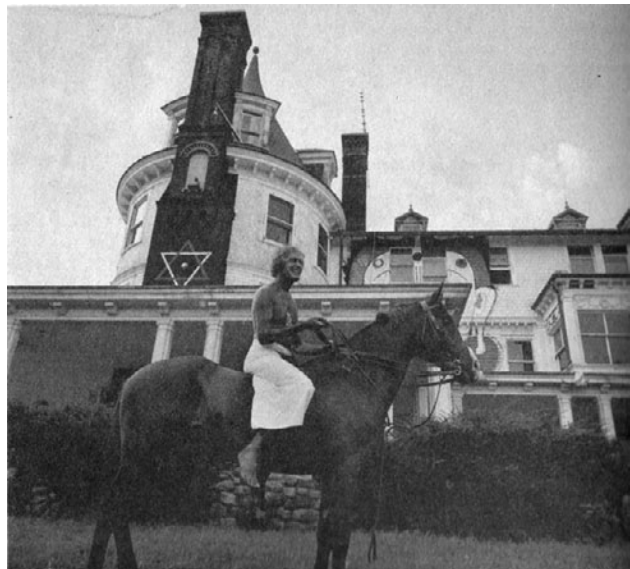
High Priest

Vestlig kultur og vitenskap hadde ikke noe begrepsapparat for å beskrive eller forstå de psykedeliske opplevelsene. Men det tok ikke lang tid før Learys gruppe oppdaget at det var nettopp slike opplevelser – med eller uten stoffer – som var selve kjernen i østlig filosofi og religion. I lengre tid hadde de studert hinduisme, buddhisme, shamanisme og mystiske tradisjoner av alle slag. At psykedelika ofte framkalte dype religiøse opplevelser selv i de mest materialistisk innstilte ateister, vakte oppsikt og interesse også i etablerte religiøse

miljøer. Leary ble invitert til et hindu-ashram i nærheten, og holdt LSD-sessions for munkene. For dem var opplevelsen beviset: Leary var ikke noen psykologiprofessor; kunne han ikke bare legge av seg den rollen og innrømme at han var en guru? Selvom han alltid benektet det, ser det ut til at Leary nå selv begynte å se seg selv som en profet, en Prometheus som stjal ilden fra gudene for å gi den til menneskene. Og i denne nye rollen ble frilansfilosofen Alan Watts ideal og rådgiver.

Også kristendommens representanter meldte sin interesse. En teologiprofessor ønsket til sin doktorgradsoppgave å gi psilocybin til 25 teologi-studenter, for etterpå å måle reaksjonene på standard spørreskjemaer. En annen teologiprofessor framskaffet frivillige, og Langfredag 1962 samlet de seg til messe i Boston University Marsh Chapel. Halvparten av studentene fikk psilocybin, halvparten et placebo. Eksperimentet var en ubetinget suksess for Leary, en bekreftelse på at psykedelika faktisk kan utløse dype religiøse opplevelser. Av de som hadde fått psilocybin rapporterte nesten alle å ha opplevd mystiske innsikter eller "enhet med Gud", mot bare én av dem på placebo.

For Harvard derimot ble hendelsen beviset på at Leary ikke hadde noen som helst planer om å følge vanlige akademiske regler, og det ble et voldsomt rabalder. Det ble reist krav om at teologiprofessorens doktorgradsoppgave måtte forkastes, og at den andre som hadde deltatt skulle sparkes. Det ble etterhvert klart for de fleste i psilocybin-prosjektet at Harvard var for lite for deres visjoner, at selve den akademiske vitenskapen var for liten. De gjorde seg klare til å forlate Harvard og følge Leary, fullt klar over at de da bare kunne glemme sine akademiske karrierer. Men først sto sommerferien for døra. Leary dro til Mexico, hvor han hadde startet sin psykedeliske karriere bare 2 år tidligere – noe som allerede virket som en hel evighet siden.

Millbrook

DROPPING OUT

Trippleir i Zihuatanejo

Sommeren 1962 leide de et lite hotell utenfor den avdankede feriebyen Zihuatanejo i Mexico, omsluttet av tropisk jungel og med milevis av hvite sandstrender. Settingen var perfekt, og tydelig inspirert av Huxleys psykedeliske utopi-roman, *Island*, som nettopp hadde kommet ut. Tyve rom ble fylt av en fascinerende blanding av psykologer, kunstnere, jet-setters, Harvard-studenter, venner og ektefeller. En typisk dag besto i at en tredjedel av dem trippet i vei på LSD, en annen tredjedel fungerte som guider, og resten slappet av etter siste tripp og skrev rapporter. Innstillingen ble stadig mer spirituell og meditativ. Mens tripp-

ene på psilocybin mest hadde handlet om kontakt med arketyper og samhold forbi sosiale roller, førte LSD til en vektlegging av dypere eksistensielle problemstillinger som død/gjenfødelses-opplevelser og følelser av rent abstrakt eksistens. Det var her de ble oppmerksomme på Den Tibetanske Dødeboka, og hvor forbløffende presist dette 2500 år gamle verket beskrev stadiene i en LSD-tripp. Leary, Ralph Metzner og Richard Alpert utga seinere deres egen, redigerte versjon av boka, med moderne kommentarer og retningslinjer relevante for en syretrip (boka kom etterhvert også på dansk, "Den psykedeliske opplevelse etter Den Tibetanske Dødebok", Strubes Forlag, 1970.)

Motreaksjonen starter

Learys gruppe på østkysten var ikke de eneste som arbeidet med slike ting. Overalt var det terapøyer som begynte å bruke psykedeliske stoffer i sin praksis, og grupper av psykedeliske selveksperimenterende sprang opp som paddehatter. I store byer som Los Angeles var det nesten like enkelt å få seg en syretrip som å kjøpe en kinobillett. T.o.m. den alkoholisererte Marilyn Monroe kom til Leary for å ta LSD.

Bad-trips var fremdeles et nærmest ukjent fenomen. Allerede i 1960 hadde Sidney Cohen publisert en stor undersøkelse av 5000 personer som hadde tatt LSD tilsammen 25000 ganger. Bare 1,8 promille hadde fått psykotiske reaksjoner, 1,2 promille hadde begått selvmord – omtrent som gjennomsnittet i befolkningen ellers. "Sett i forhold til de dramatiske effektene LSD har på psyken, er stoffet et eksepsjonelt trygt medikament", konkluderte han.

Men ting var nå i ferd med å forandre seg. LSD ble ikke lenger bare tatt av velforberedte, seriøst søkende mennesker i omhyggelig planlagte settings. "LSD-partys" var i ferd med å bli vanlig, spesielt i California, og deltakerne var nå college-studenter, beatniks og tenåringer som hadde droppet ut av skole og jobb. Cohen ble bekymret, og anbefalte i en artikkel i *Journal of American Medical Association* at bruk skulle begrenses til forsknings-institusjoner og sykehus. Debatten om hvorvidt disse kraftfulle stoffene skal kontrolleres av helsepersonale, eller om alle og enhver har rett til å drive oppdagelsesreise og psykoterapi i sitt eget hode, var i gang, og er fremdeles det store stridsspørsmålet.

Sommeren '62 kom en ny lov som ga FDA rett til å kontrollere og gi lisenser for bruken av alle nye psykoaktive stoffer. Målet med loven var primært å stoppe det utstrakte misbruket av amfetamin, men kom også til å gjelde psilocybin og LSD. Ganske raskt viste den seg å sette en effektiv stopper for nærmest all vitenskapelig forskning på psykedelika. Men eksperimentet hadde allerede rømt fra laboratoriene. LSD av høy kvalitet ble nå produsert i store mengder av illegale undergrunnslaboratorier og spredd fra hånd til hånd, ofte gratis. Også mediamaskinen var nå i gang, og den var ustoppelig: antall bøker om psykedeliske stoffer og opplevelser, og tolkninger og meningen med det hele, eksploderte.

IFIF

Learys gruppe svarte på den nye loven med å danne en ny organisasjon, *The International Foundation for Internal Freedom* (IFIF).

Målet var å danne et nettverk av lokale grupper rundt trenede trippguideer, som så igjen skulle utdanne nye guider og starte nye grupper. IFIF sentralt skulle samle inn forskningsrapporter fra gruppene og ta seg av kontakten med det offentlige for å skaffe lisenser og LSD. Bruk av psykedelika ble gjort til et spørsmål om borgerrettigheter; det skulle bli en ny, femte frihet i USAs grunnlov: retten til å styre sitt eget nervesystem. IFIF fikk stor mediadekning i både radio, TV og tidsskrifter (bl.a. intervju i *Playboy*), og hadde tilogmed en egen stand for bevissthetsutvidelse på Verdensmessen i 1964.

Etter at de endelig formelt fikk sparken fra Harvard, dro de tilbake til Zihuatanejo. Med en toårs leiekontrakt på hotellet var planen å skape et akademi for psykedelisk forskning og utdanning, *Freedom House*, med kurser hele året. Men planen fikk en brå slutt. Utenfor Learys intellektuelle og beskyttede trippverden gjennomgikk storsamfunnet dramatiske kulturelle endringer. Unge, amerikanske drop-outs strømmet nå til *Freedom House* og prøvde å trenge seg inn. Disse merkelige, langhårede ungdommene skapte røre og irritasjon i lille Zihuatanejo, og klagen nådde raskt fram til politi og myndigheter. Etter bare to uker ble de alle deportert fra Mexico, formelt sett for å "drive business på et turist-visum". De dro isteden videre til Den Dominikanske Republik, men ble raskt utvist derfra også. Videre til Antigua, hvor det ikke gikk bedre. På noen måneder var de blitt kastet ut av et verdensberømt universitet og utvist fra tre forskjellige land, bestillingen av LSD fra Sandoz var avslått, og de begynte å gå tom for penger. Framtiden så dystert ut for IFIF.

Millbrook – "en strandet romstasjon"

Redningen kom nok en gang fra Peggy Hitchcock, en søkkrik ung kvinne kjent for å sponse avant-garde kunst og andre radikale prosjekter. En entusiastisk tilhenger av Learys gruppe, som også hadde finansiert prosjektet i Zihuatanejo. Hennes brødre hadde nettopp kjøpt et enormt gods i Millbrook, New York, som sto ledig. Etter en syretrip ble også brødrene overbevist, og Millbrook ble stilt til Learys disposisjon. Eiendommen dekket over 60 km² med skog, elver og dammer, og flere hus, bl.a. et gammelt slott fra Bavaria med 64 rom, som nå entusiastisk ble omdannet til hippiekollektiv og hovedkvarter for IFIF – nå omdøpt til *The Castalia Foundation*, etter Hermenn Hesses bok *Glassperlespillet*.

Fri fra politiske og økonomiske bekymringer kunne de gjenoppta den systematiske kartleggingen av *The Other World* – en oppgave som var blitt langt mer kompleks med LSD enn den hadde vært med psilocybin. Det var her Leary utviklet sin teori om *imprinting*. Begrepet er vel kjent fra etologien. Mange fugler, f.eks. gjess, vil rett etter klekkingen følge og identifisere seg med det første levende vesen de ser, i den tro at det er *mor*. Bindingen er umiddelbar og irreversibel – som om nervesystemet tar et snapshot av omgivelsene, som preger videre atferd og reaksjonsmønstre. Liknende mekanismer er i aksjon hos mennesket, mente Leary, og de modellene av virkeligheten som dannes på denne måten er nærmest immune overfor seinere endringer – et problem psykoterapien stadig stanger hodet i. Her kunne psykedeliske stoffer komme til unnsetning. De løser midlertidig opp gamle imprints, og håndteres situasjonen riktig kan den brukes til å sette inn nye, konstruktive virkelighetsbilder i det vidåpne sinn – *reimprinting*. Spesielle tripperom ble innredet på Millbrook, og et bibliotek av timelange båndopptak av musikk og stemmer ble utviklet, for

fortsetter neste side

KUNNSKAPS-TRIPP

Noen bøker av Timothy Leary:

The Psychedelic Experience, Based on the Tibetan Book of the Dead

Teksten ligger i sin helhet på internet, på <http://hyperreal.com/drugs/psychedelics/leary/psychedelic.html>

The Politics of Ecstasy

Foredrag og artikler fra perioden 1960-68. Som tittelen sier er dette stort sett politiske innlegg til forsvar for ekstasen, ungdomsopprør, og psykedeliske opplevelser og -verdssyn. Propagandistisk skrevet, naturligvis, men med vektig innhold og Learys uforlignelige formuleringsevner og manipulasjoner av språket. Inneholder perler som "Start your own religion" og Learys intervjuer med bl.a. *Playboy* og *SOL Magazine*.

Exo-psychology

Teoriene om sinnets forskjellige nivåer av bevissthet ("kretser"), hvilke utviklingstrinn de tilhører, og hvilke situasjoner og stoffer som kan aktivere dem. Pluss ut-i-rommet og DNA-Gaia-bevissthetens økologiske *Master Plan*. Kanskje får du mest ut av bokas spesielle språkbruk og tankeverden hvis du selv har prøvd LSD...?

Changing My Mind, Among Others

I første del presenteres essays om Learys vitenskapelige arbeid med humanistisk psykologi fra før han "turned on", bl.a. *interpersonal diagnosis of personality* (transactional psychology), og begrepet *psychotron*, inspirert fra partikkel-fysikken. Etter disse definisjons- og diagnoseredskapene følger arbeidet fra den tidlige perioden på Harvard om hvordan personligheten kan *forandres*, deretter humanistiske tolkninger av Gud (*Your brain is God*), rusmiddelpolitikk i et frihetlig-humanistisk perspektiv, og til slutt verker fra 70-tallet (exo-psychology, Gaia-DNA-intelligens, o.l.). En meget bra introduksjon til Learys arbeider, dekkende og kortfattet.

Flashbacks

Learys selvbiografi. Her får du et levende og detaljert bilde av hele Learys liv, og hans møter og kollisjoner med kjente forgrunnsfigurer i 60-tallets psykedeliske bevegelse. Ofte arrogant og selvrettferdig – profeten som er foran sin tid og misforstås av samfunnet – men full av intelligente og velskrevne betraktninger.

Jay Stevens:

Storming Heaven

– LSD and The American Dream

Boka som umiddelbart ble en kultklassiker blant verdens friks og hippie-nostalgikere. Hele historien om 60-tallets psykedeliske bevegelse, ungdomsopprør og hippie-kultur. Som bakgrunn presenterer Stevens utviklingen i det amerikanske etterkrigs-samfunnet og trekker linjer fra den psykedeliske bevegelsen helt tilbake til tidlige eksperimenter hos 1800-tallets kulturelle og litterære elite. Boka er meget omfattende og detaljert (over 500 sider!), men full av morsomme historier og skrevet på en dramatisk måte som nærmest gjør den til en spennende detektivroman. Også historien om Learys liv og levnet er med, men mer balansert og kritisk enn Timothys egen biografi. anbefalt sommerlektüre!

"To sample hell or soar angelic, just take a pinch of psychedelic"

Humphrey Osmond

å konsistent kunne lede reimprinting-prosessen i ønsket retning. Det ble et par fredfylte og produktive år på Millbrook. Folk strømmet til for guidede tripper, og utdannelsen av nye guider skjøt fart. En mengde artikler og bøker ble publisert, og tidsskriftet *The Psychedelic Review* hadde sin glanstid.

Learys karismatiske og uangripelig smilende framtrede gjorde inntrykk overalt. Hans offentlige foredrag og psykedeliske lys-show trakk folk i tusener og fylte enorme konserthaller til randen. Med stor dyktighet visste han også å trykke på de rette knappene for å få massemedias oppmerksomhet, og var stadig i diskusjoner og talkshows på radio og TV.

Ungdommene i Baby Boom-generasjonen – den største noensinne i historien – nærmet seg nå 20, og hippiebevegelsen var i full gang. Millioner av amerikanere tok LSD, og alene i kraft av sin størrelse så den psykedeliske bevegelsen ut til å gå mot en uunngåelig seier over gubbeveldets reaksjonære og livsfiendtlige verdensorden.

The Empire Strikes Back

Leary gikk nå åpent ut med budskapet om å turn on, tune in og droppe ut av den borgerlige karrierejeger-rollen i mauttue-samfunnet. I det minste burde "alle amerikanere over 16 år med god helse prøve LSD ihvertfall én gang", oppfordret han. For en generasjon ungdom som hadde fått overdose av forbruker-samfunn, konformitet og forventningspress – og som levde under trusselen om å bli tvang-sutskrevet til en imperialistisk krig i sør-øst Asia – lød dette fornuftig, og i hundretusener fulgte de Learys råd. Haight-Ashbury i San Francisco blomstret opp som verdens hippie-hovedstad, og folk strømmet til fra hele USA. En veritabel exodus fra normalitet var i gang.

Det var ikke akkurat hva regjeringen, business-verdenen og foreldrene hadde sett for seg som ungdommens framtid og rolle. Leary og hans likesinnede måtte stoppes, ble det ropt, ellers var nasjonens framtid i fare. Med millioner av uerfarne mennesker som tok store

doser LSD i hytt og pine var det uunngåelig med en del negative reaksjoner, og mental-sykehusene meldte økende pågang av hysteriske trippere i full panikktilstand. Selvom disse tilfellene var få i forhold til hvor mange som tok LSD, ble de slått stort opp i sensasjonshungrige media. En gigantisk hets-kampanje mot LSD fulgte, hvor ingen skrekk-propaganda var for usaklig til å bli førsteside-stoff – en situasjon vi dessverre har sett gjenta seg de siste tre-fire årene i kjølvannet av house-kulturens framvekst.

Høsten 1965 dro Leary sammen med barna og kjæresten igjen mot Mexico. Men grense-vakten nektet dem adgang, og da de kjørte inn i USA igjen ble de stoppet og ransaket av politiet. De fant marihuana i bilen, og Leary ble arrestert. Påtalemyndighetene gikk løs på saken med alle ressurser, og arrangerte stort oppmøte fra presse og TV. Det var tydelig at de ønsket å statuere et eksempel av Leary. 11. mars 1966 ble han i en svært konservativ del av Texas dømt til 30 års fengsel og \$30 000 i bot for besittelse og "forsøk på smugling" av noen få gram marihuana – fordi man etter en lov fra forrige århundre skulle betale importavgift på marihuana... Dommen ble naturligvis anket, og Leary ble løslatt mot kausjon – betalt av Peggy Hitchcocks bror, Billy.

Hendelsen la ingen demper på Leary, tvært imot. På en stor pressekonferanse erklærte han dannelsen av en ny religion, League for Spiritual Discovery (forkortet "L.S.D."...). Noen år tidligere hadde Californias høyesterett gitt The Native American Church rett til fortsatt å bruke peyote (meskalin) i sine religiøse ritualer, og Leary håpet å oppnå det samme – det var nå klart at et totalforbud av LSD ikke var langt unna.

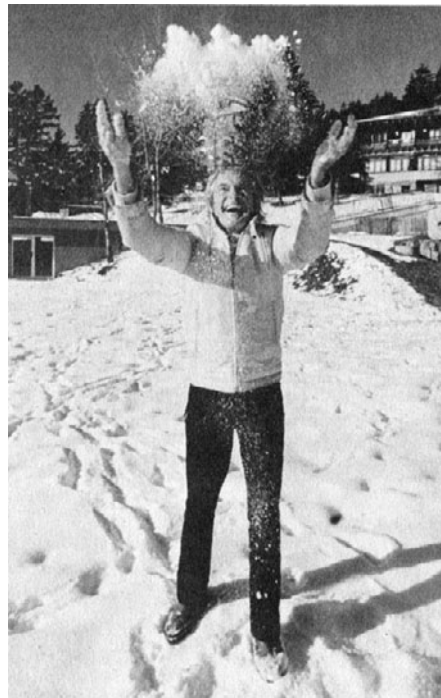
I oktober 1966 ble LSD forbudt i California, og innen årets utgang var det forbudt i hele USA.

Anken i Learys dom tok tid. Først i 1969 opphevet høyesterett tiltalen som grunnlovstridig: ingen kunne tvinges til å oppgi og betale importavgift på et ulovlig stoff. Men domstolen i Texas svarte straks med nye tiltalepunkter, og Leary hadde i mellomtiden blitt tatt flere ganger med marihuana. Rettsvesenet kværnet videre.

Leary annonserte nå at han ville stille til valg som guvernør i California. Flere innflytelsesrike aviser lovet støtte, bl.a. *Los Angeles Free Press*, *San Francisco Oracle* og *Rolling Stone*. Låter til bruk i valgkampen ble spilt inn både med Jimmy Hendrix og John Lennon – sistnevntes bidrag var "Come together", som raskt ble en hit. En film ble også planlagt – det psykedeliske budskap skulle spres med alle moderne markedsføringsmidler. Men rett før valget falt en ny dom i Texas, hvor Leary ble dømt til 10 års umiddelbar fengsling, uten mulighet for kausjon. Sammen med en rekke andre dommer hadde han nå utsikt til over 20 år i fengsel.

Seinere rømte han fra fengselet, og kom seg ut av landet med hjelp fra The Brotherhood of Eternal Love. Tre år med eksiltilværelse fulgte, først i Algerie hos Black Panther-lederen Eldridge Cleaver, så

politisk asyl i Sveits (hvor han bl.a. traff Albert Hofmann), til slutt Afghanistan hvor han raskt ble utlevert til amerikanske agenter og fløyet tilbake til USA. Foran øynene på et

Leary feirer innvilgelsen av politisk asyl i Sveits

enormt oppbud av TV og journalister på flyplassen i Los Angeles ble Leary lagt i håndjern og eskortert til fengselet av seks politibiler fulle av agenter med maskinpistoler, som om han skulle være en farlig voldsforbryter.

Leary satt fengslet de neste tre årene, og ble flyttet rundt mellom nesten 40 forskjellige fengsler. Det ble en produktiv periode der han skrev flere bøker, bl.a. *Exo-psychology*, der en vektløs tilstand i rom-kolonier ble presentert som det neste utviklingstrinnet for det frie, psykedeliske mennesket – kanskje ikke så rart når man sitter innesperret i en klaustrofobisk celle?

I 1976 ble Leary løslatt, bl.a. på bakgrunn av flere formelle feil i rettergangene mot ham. Det politiske klima hadde også endret seg etter Nixons fall, hippiebevegelsen var spredd for alle vinder, og Leary ble ikke lenger sett på som en farlig politisk fange.

ZOOMING OFF

Leary gjenopptok ikke sin karriere som psykedelisk profet etter løslatelsen. Tidene hadde endret seg. Den psykedeliske bevegelse var ikke lenger mainstream og "in" i ungdomskulturen. Utforskningen av menneskesinnet og endrede bevissthetstilstander fortsatte, men mer i stillhet på grunn av kriminaliseringen av psykedelika. Erfaringene fra 60-tallets hemningsløse og ofte ukritiske bruk førte også til at man utover i 70-åra gikk over til andre og mindre eksplosive metoder for bevissthetsutvidelse og mental frigjøring. Yoga, meditasjon, shamanistiske teknikker og ulike former for regresjonsterapier ble tatt i bruk, bl.a. av folk som Stanislav Grof.

Selvom Leary holdt kontakten med disse retningene – bl.a. via det berømte Esalen Institute i California – arbeidet han nå mer med idéer om utvandring til verdensrommet og utenomjordisk intelligens, en slags New Age-versjon av Carl Sagan.

På 80-tallet var Leary en av dem som tidlig så hvilke muligheter personlige datamaskiner og telekommunikasjon kunne åpne, med sine visjoner om et super-intelligent nettverk av mennesker som kommuniserer og fritt utveksler tanker på global basis, mens territoriale, ideologiske og kulturelle motsetninger og mistanke viskes ut.

Seinere sluttet han entusiastisk opp om "smart drugs"-fenomenet – ulike stoffer som skal kunne øke intelligens, læringsevne og hukommelse, og forsinke det forfallet av nervesystemet og resten av kroppen som alderdom bringer med seg. Han hadde også nær kontakt med house-kulturen, og deltok med samples på plater av bl.a. The Grid og Anthrax.

De siste årene engasjerte Leary seg mest med utviklingen av Internet, og nok en gang kampen for ytringsfrihet og desentralisert kontroll. Hans hjemmesider på nettet ble en avspeiling av hjemmet hans i Beverley Hills, med ulike "rom" man kan gå inn i og hente informasjon eller chat'e med andre besøkende (lesere med internett-tilgang kan ta en titt på <http://leary.com>).

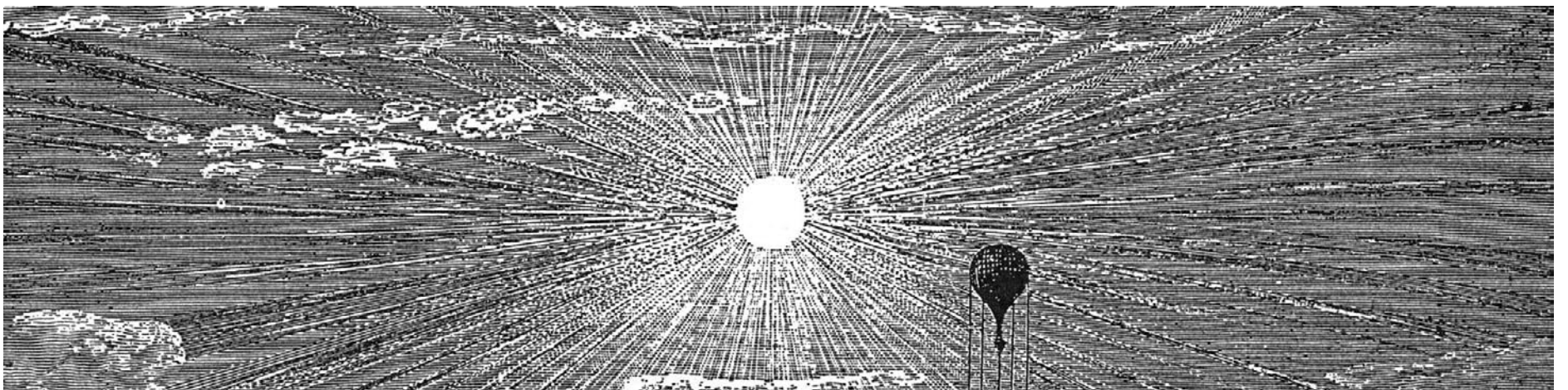
For et år siden fikk Leary diagnosen dødelig prostata-kreft. En stund var han opp-tatt av ulike teknikker for å forlenge livet, og også *cryogenics*: han bestilte nedfrysing av hodet sitt fra et av de mange firmaene som tilbyr slike tjenester i USA, i påvente av å kunne tines opp til nytt liv når teknologien engang har utviklet seg dithen. Seinere avbestilte han dette fordi firmaet "ikke hadde sans for humor", og kosentret seg isteden om *designer dying*. Et eget rom i huset ble innredet for dette, og planen var å dø "live" (?) i video-clips på internet – en idé som seinere ble avlyst. Han jobbet fremdeles på en bok om designer dying da han døde, "The Ultimate Trip". Boka blir nå ferdigstilt av nære medarbeidere etter Learys notater og blir utgitt til våren på Harper Collins Publishing.

De siste månedene har hans helsetilstand (puls, blodtrykk etc) daglig blitt lagt ut på hjemmesidene, sammen med dagens meny av lovlige og ulovlige substanser (hans siste måned besto dette av 30 sigaretter, 1/2 glass Tequila, en marihuana-kjeks og litt kokain hver dag). Siste melding: "Tim has passed... Pulse 0, Blood pressure 0/0. But Tim says he's feeling fine".

Da legene ga Leary hans dødsdom uttalte han at han "gledet seg til begynnelsen på den mest fascinerende delen av livet". Da overgangen endelig kom 31. mai, så det ut til at Leary rolig godtok også dette som en ny og spennende opplevelse. Han siste ord var "yeah" og "why not?"

På samme måte som hinduene ønsket Leary å bli kremert. Asken vil bli sendt ut i rommet med en av romfergene, og gå i bane rundt jorda. En verdig avslutning på et *spaced out* liv!

Are Hansen

Holmboesgate 6a og 6b før Selmer satte igang.

HVORDAN RIVE VERNEVERDIGE HUS

To av nabohusene til Arbeidskollektivet, hvor Gateavisa holder til, ble i mai revet ned av Selmer A/S for å gi plass til en betongblokk. Husene var av Byantikvaren erklært som meget verneverdige. Hvordan kan slikt skje?

Text og foto: StålTor

Holmboesgate 6a og 6b er i dag bare historie takket være storentreprenørselskapet Selmers innsats mot historisk interessante bygninger. Selmer A/S ser det også som sin oppgave å gjøre en allerede tett bebygd bydel enda tettere. De dekker seg bak en fasade som til forveksling ligner en velgjørers, man skal jo bygge barnehage og billige leiligheter for unge folk... Med seg har de villige bydelspolitikere som bruker Selmers argumentasjon for riving og nyoppføring, politikere som bor på trygg avstand i sine velvoksne villaer ved Frognerparken.

De nå nedrevne husene i Holmboesgate 6a og 6b representerte rester etter et arbeider- og håndtverksmiljø i småhusbebyggelse fra 1860-åra som eksisterte på Majorstua før bydelen ble "vestkant", som byantikvaren sier. Byantikvaren mener at husene var av «særskilt betydning for den historiske lesbarheten av området, som et tydelig historisk "ankerfeste"», siden denne delen av Majorstua idag ellers domineres av 6-7 etasjers boligblokker i tegl. Byantikvaren nevner også at Holmboesgate 6 sammen med Hjelmsgate 3 (som består av en barnehage og vår ærverdige "Garveribygning" som Gateavisa holder til i) «framstår som en "åpen" og "grønn" enklave i dette bildet». Konklusjonen til byantikvaren er at husene i Holmboesgate har «betydelig bevaringsverdi, både som enkeltobjekt og som en del av en større enhet». Sjøl om byantikvaren legger vekt på at rivingen av Holmboesgate 6 vil føre til kraftig redusert kulturmiljøkvalitet som Hjelmsgate 3 er den del av, avviser han at vårt hus og barnehagen skulle bli mindre verdifulle etter rivingen. Til Gateavisa sier byantikvar Hans Jacob Hansteen at de gjenværende husene er blitt mer betydelige og at det slett ikke er noen fare for at disse skal bli revet.

– Husene er fredet og man kan ikke uten videre oppheve fredningsvedtaket for så å rive. En diskusjon forutgående for en slik prosess vil bli helt annet enn det som var før vedtaket om riving av Holmboesgate 6. Prosessen vil ta lang tid og vi vil kjempe hardt mot at noe slikt skjer med de gjenværende husene.

Hansteen vil ikke bruke ordet "overkjørt" på hvordan byantikvaren føler seg behandlet av politikerne, men det er kun på grunn av det ikke passer inn i en akademisk språkdrakt. Men det er det som er skjedd. Til og med plan- og bygningsetaten var i utgangspunktet imot riving og nyoppføring av betongkloss. Men byutviklingskomiteen valgte å se bort fra byantikvaren og bygningsetatens anbefalinger, og hadde ikke tid til å vente på byantikvarens forslag til ny reguleringsplan for området. Det skulle rives i tråd med Selmers ønsker og etter en gammel regulerings-

Tømmerhuset i Holmboesgate blir brutalt brutt sammen, bit for bit, av en kjekk gravemaskin.

plan fra 1977. Hansteen syns det er svært beklagelig at saken ikke er blitt belyst grundig nok ut fra et bevaringssynspunkt. Er det flere steder som Holmboesgt. som ligger under press i forhold til riving?

– Ikke akkurat slike steder som Holmboesgate, men byens murgårdsbebyggelse fra 1880-årene er det et jevnt press på fra entreprenører. F.eks Meyerløkka, Grünerløkka og Frogner. Disse strøkene består av stor sammenhengende bebyggelse av slike gårder som vi stadig opplever press på for å få revet enkelte bygninger. Men presset er også stort på å få bygget på/gjort endringer/løfte taket etc. på denne bygningsmassen. *Vinduer og annet materiale fra husene blir kastet, finnes det ikke noe offentlig krav som påbyr dem som river at de skal ta vare på originale vinduer etc.?*

– Ja det er virkelig synd at alt dette blir ødelagt. Vi jobber med å få til en gjenbruksordning. En mulighet vi jobber med er å avgiftsbelegge avfall fra rivningstomter slik at det ikke lønner seg for utbyggere å kaste materialene.

Du sa i forbindelse med brannen i det gamle Rådhus at manglende brannvernstiltak var en trussel mot den fredete bygningsmassen. Er ikke entreprenørenes rivingsiver en større trussel?

– Ikke når det gjelder de fredete bygningene. Men når det gjelder de bygningene som vi vil ha fredet men som ikke er det ennå så kan jeg si meg enig i det.

Vi tok en prat med leder i bydelsutvalget på Majorstua, Per Lippestad, høyremann, dispo-

sent og villaer ved Frognerparken. Han har gått ivrig inn for riving av de gamle husene på "løkka" og bygging av betongkasse. Han mener man ikke kan ta hensyn til byantikvarens argumenter om fredning, og at man kan få byantikvaren til å frede hva som helst. Lippestad bruker Selmers argumenter for riving; husene er i elendig forfatning og full av råte og sopp, de er umulige å bo i og gir et generelt dårlig inntrykk. Han mener at den trevillaen er et «skur og ikke mye å spare på». Et argument han gjentar flere ganger er at «det ikke bor noen i husene», uten tanke på at det har bodd folk i husene i generasjoner, og at Selmer ikke har leid ut til noen etter at de kjøpte tomte. Dessuten har Selmer hatt en av sine egne folk boende i ene huset i frykt for okkupasjon og liknende.

Vi lurte på om hvordan han kunne ha bedre kompetanse til å bedømme bygningenes beskaffenhet enn byantikvaren. Svaret var at dette kunne da alle se, «skur og dårlig vedlikehold».

– Hadde det vært grønt og trær rundt husene hadde saken vært annerledes. Da ville bydelen ha gått kraftig imot riving, selv om Selmer hadde ønsket det».

Lippestad mener at man ikke kan ta hensyn til de kraftige protestene fra naboene til dette prosjektet som er kommet inn. Han syns det er prisverdig med protester og mener at det kan gjøre at andre sider ved saken blir belyst som de ikke har tenkt på. Men, som han sier til lokalavisa på Majorstua, «naboprotester har vi lært oss å leve med».

Den vanligste og letteste veien.

1. Vær et stort entreprenørfirma, eksempelvis Selmer A/S.
2. Send ut en fast ansatt til å spore opp attraktive tomter med gamle hus.
3. Kjøp tomte med hus – billig!
4. Søk om rivetillatelse.
5. Ikke informér alle naboene, det kan tenkes at de vil protestere.
6. Protester fra naboer blir forsøkt gjort døde ved hjelp av advokat, jus og påståelige løgner.
7. Kjør sterkt på at strøket vil bli mye bedre med en ny blokk, det vil bli grønnere og triveligere.
8. Si også at bygget kan bli enda større og ta mer av utsynet til folk hvis de protesterer.
9. Allié deg med områdets politikere på høyre fløy, og antikvariske hensyn blir ignorert med velsignelse fra de "folkevalgte".
10. Riv huset/husene i all hast.
11. Ta ikke vare på for mye fra huset, knus glasset i vinduene og send det til resirkulering.
12. I ventetiden til byggetillatelsen for betongkolossen kan man bruke tomte til betalt parkeringsplass.

All tvil om riving ble borte da høyremannen fikk muntlig bekreftelse fra Selmer om at de skulle ha barnehage i første etasje. På spørsmål fra Gateavisa om barna i denne tenkte hagen i det hele tatt vil få utemuligheter på denne "lille" tomte som attpåtil skal bebygges med en blokk, svarte Lippestad at «små barn har mindre behov for uteareal, enn de som er fra 3 år og oppover».

Vi lurte på om han kunne tenke seg å gå inn for riving av vårt hus på samme måte.

Det vil han ikke, såfremt huset blir holdt ved like, beroliget han oss med. Han svarte derimot svært unnvikende på spørsmålet om han ville protestert på bygging av en seks etasjers blokk kloss inntil hans villa på Frogner slik at utsikt til sol og himmel ville bli historie. Tilslutt kom det et lite «ja», men han skyndte seg raskt med å si at den regulerte byggehøyden i hans distrikt er 2-3 etasjer. Dessuten ville nybygget i Holmboesgate bli lavere enn den tillatte høyden med høyt tak, og det betyr jo mer sol for oss og naboene...

Akkurat dette argumentet fra utbyggeren er brukt gjentatte ganger overfor de nærmeste naboene for å hindre protest. Hvis de klager til Fylkesmannen vil Selmer omgjøre sitt byggeforslag fra dagens 6 etasjers blokk med flatt tak til saltak som vil være mye høyere. Altså en trussel, som naboene har påpekt i sin klage til Fylkesmannen blant mange andre momenter mot bygging. Selmer har i skrivende stund ikke fått byggetillatelse på grunn av denne klagen.

JOINTS AROUND THE WORLD

Cannabisens kultur

Mange vil hevder at hasj ikke har noe med kultur å gjøre og at reven eller jointen ikke har kommet for å bli like selvfølgelig i de tusen hjem som geitosten og hjemmebrenten. Antropologen Ray har imidlertid studert dette temaet grundig i en årrekke. I denne artikkelen forteller han litt om jointens naturlige plass i diverse nasjonale kulturer.

av Ray

«HVA?!?!» Nederlenderen stirret med vantro forbløffelse på produktet. «DET

DER?!?!» Han tok kunstverket nærmere i øyensyn, undersøkte den nøye og ristet beslutsomt og ettertrykkelig på hodet. «DET DER ER IKKE EN JOINT!!!!»

Amerikaneren, som hadde fremstilt gjenstanden, mente ikke bare at det var en joint, men at den også var slik en joint skulle være. Nederlenderen ga opp debatten.

Det amerikaneren så presterte å gjøre med den påståtte jointen, gjorde nederlenderen målløs av forferdelse.

Gjenstanden gikk så runden. Nederlenderen sa ikke nei, men han var uhyre skeptisk, og ga den et misbilligende blikk både da han fikk den og da han ga den fra seg.

Etter at den hadde gått runden og dens innhold hadde forandret de tilstedeværende bevissthetene en smule, begynte debatten igjen. Debatten besto for det meste i at hver part forklarte med varierende grader av tålmodighet for den andre at det han (den andre) laget, ikke var en joint, og selv om det var det, så var den i hvert fall ikke slik en joint skulle være, og heller ikke skulle jointer behandles slik. Spørsmål om hvorfor ble hovedsaklig besvart med utsagn som «Det sier seg selv», «Det er selvnlysende» og «Fordi det er slik».

For meg så dette ut som en ganske låst diskusjon mellom to utrolig etnosentrisk individer, og jeg fant å måtte prøve å belyse saken for dem.

«Det at han gjør det på den måten, skyldes hans kultur, som dirigerer hvordan han gjør ting, så egentlig er det en smal sak å forklare nøyaktig hvorfor han gjør det slik.»

«KULTUR?!?!» Den jeg hadde henvendt meg til, utstøtte et latterbrøl. «KULTUR?!?! HAN?!?!»

«Nei, hør her», forsøkte jeg, «Kultur kan bety to forskjellige ting.» I hvilken grad disse to forsto den påfølgende forklaringen, vet jeg ikke, men den er veldig endefram og etter min mening en tilfredsstillende forklaring på hvorfor og hvordan noen av verdens forskjellige jointtyper og -skikker har oppstått og utviklet seg.

Ja, kultur kan som sagt bety to ting: "Haute couture", dvs kunst, teater, opera og den slags som besørges av Kulturdepartementet, og kultur i antropologisk forstand, dvs det et samfunn har av felles begrepsapparat, verdsett, innarbeidede gjøremåter og ikke minst kunnskaper om hvordan ting i det hele tatt kan gjøres. Et samfunns kultur (ordet brukes heretter i antropologisk forstand) gjennomsvyrer

livet til dets medlemmer og dirigerer hvordan de gjør ting.

Å bli sulten og spise for å tilfredsstille dette basale behovet, er noe alle mennesker gjør, men hva de spiser, når, hvordan og i hvem sitt selskap, er fullstendig kulturdirigert. Likedan opplever medlemmer av alle samfunn nå og da et behov for å forandre bevisstheten sin. Også dette ser ut til å være et utbredt og til og med universelt behov. Hvilke bevissthetsforandrende midler som er positivt sanksjonert av forskjellige kulturer og samfunn, er derimot meget variert. Dette høres enkelt ut. Noen kulturer og delkulturer liker cannabis og andre ikke. Saken er imidlertid en smule mer komplisert.

La oss si at behovet for å nyte cannabis er universelt i disse kulturene, men hvordan den nytes, er meget variert. Grovt sett kan cannabis drikkes, spises eller brennes slik at røyken kan innåndes. Ved anvendelse av forbrenningsmetoden brukes ofte en eller annen innretning eller forbrenningsapparat, stort sett men ikke alltid en form for pipe. Alternativet er at det lages en engangsbeholder av papir som forbrennes sammen med cannabisen. Sistnevnte heter en joint.

Det eneste verdens forskjellige jointtyper egentlig har til felles er at cannabis og papir utgjør to av bestanddelene, og at de må antennes for at den ønskede virkning skal oppnås. Bortsett fra disse tre felles-

trekk kan jointer være nesten hva som helst.

Det første som må gjøres i en hvilken som helst antropologisk fremstilling eller utredning, er å anføre empiri: I dette tilfellet, hvordan alle disse jointene er.

For at det hele skal være oversiktlig, la oss holde oss til fire varianter: a) den amerikanske, b) den britiske, c) den nederlandske og d) den danske.

a) Den amerikanske varianten ser stort sett ut som en mellomting av en vanskapt zeppelin og en karamell. Det vil si at den er litt torpedoformet og papiret er tvunnet sammen i begge ender. Den fremstilles ved at den grønne ingrediensen renskes for frø, kvister og andre eventuelle uønskede fremmede legemer, legges på papiret, gjerne et Kingsize Joint Paper, og blandes IKKE med tobakk. Deretter rulles det hele sammen med en påfallende mangel på

fingernemhet og papiret tvinnes sammen i begge ender.

Den nytes ved at den som skal fyre, biter av den ene enden og spytter den ut, tenner på, tar et dypt og meget raskt trekk og gir gjenstanden fra seg fortere enn en varm potet. Jointen går runden i forbløffende høy fart. Hver tar et febrilsk raskt trekk og sender den videre som om den var en rykende dynamittgubbe. Unnlattelse av å sende den videre på under ca. et halvt sekund utløser desperate protester fra forsamlingen av typen: "Don't Bogart that fucking joint, man!!" (Humphrey Bogart dukket som kjent aldri opp på lerretet uten en sneip mellom leppene som fast inventar.)

b) Homo Britannicus er nå en helt annen dyreart enn Homo Americanus. Han er like glad i å nyte cannabis sativa eller indica som sin oversjøiske fetter, men gjør det på en helt annen måte. Den britiske joint er (som oftest) et kunstverk fremstilt med stor kjærlighet og imponerende ferdigheter. Produksjonsprosessen er et høytidelig og verdig rituale. Produzenten, en anerkjent og respektert fagmann på området, setter seg og sørger for at både råstoffer og redskap er strategisk anbragt rundt ham. Så begynner det.

Først konstrueres "rammen" (The Frame). Den tradisjonelle rammen består av ihvertfall fire papirer (King Size Joint Papers betraktes som en feig utvei for klossmajorer og analfabete knøler med tolv tommeltotter). Papirene limes sammen med stor presisjon. Deretter klippes/skjæres limkantene av andre papirer med saks/modelleringskniv og brukes til å forsegle sømmene i rammen. Det er verdt å bemerke at det ikke er vanlig å mekke først og legge den ferdige blandingen på papiret.

Tobakken legges på rammen, hovedingrediensen varmes, smuldres, drysses på og blandes inn. Nå kan selve rullingen begynne.

Det er denne delen av prosessen som virkelig setter produsentens ferdigheter på prøve. En hvilken som helst sjimpanse kan i prinsippet lage en brukbar ramme med tid og tålmodighet, men bare en rutinert fagmann med både ferdigheter og talent er i stand til å trille frem det stykke brukkunst den jevne britiske forbruker betrakter som et minstekrav.

Pappfilteret, som er blitt rullet inn eller møysommelig ført inn i den ene enden etter fullendt rulleprosess, er av nøyaktig samme tykkelse som resten, liksom filteret i en vanlig filtersigarett. Nå gjenstår det bare et par små, men for britene viktige detaljer. Alle overflødig papirfliker brettes inn eller klippes/skjæres bort, og alle små kuler og bulker gattes ut. Etter en nitid og ubønnhørlig kritisk inspeksjon fra produsentens side – det er under hans verdighet å legge frem et produkt som ikke er fullkomment – presenteres gjenstanden for forsamlingen som et nyfødt barn.

Den antennes, som regel enten av produsenten selv eller av den som har donert hovedingrediensen. Dette gjøres meget forsiktig. Flamme settes til tuppen, noe som må gjøres slik at forbrenningen er jevn på alle kanter. Noe annet påkaller forsamlingens misbilligelse og er ikke egnet til å styrke ens rykte som en anstendig, dannet person.

Den går så runden, langsomt. Mens amerikanerens holdning til sin joint er at den skal suges ihjel i all hast og av alle krefter, er britens den at den skal kyskes ømt, langsomt og ærbødig som en høyt beundret og tander kvinne.

c) I likhet med britten ruller nederlenderen sin joint med papir og en blanding av tobakk og cannabis, men med adskillig mindre sere-
moni. Ellers har den nederlandske varianten en helt annen form enn den britiske. Rammen lages som oftest av to papirer, gjerne Kingsize hvis så ligger for hånden. Det ene papiret legges på bordet med limsiden ned og så limes det andre på skrå oppå. Deretter snus strukturen slik at fliken på det første papiret stikker opp. Hjørnet på fliken antennes og fliken brennes bort uten at det oppstår skade på det andre, nå nederste papiret. Den trapesformede rammen er nå klar.

Ingrediensen og tobakk havner oppå rammen og det hele med filter rulles sammen til en kjegle eller trakt med et ofte forholdsvis langt stilklignende filter i den smale enden.

Briter har stort sett ikke noe å utsetter på selve strukturen, selv om den er uvant, men produsentens manglende grundighet og forståelse for at det ikke skal være store klumper i blandingen, blir dem ofte en kilde til irritasjon. Den kritikken besvares med at det ihvertfall alltid er nok cannabis, noe som ikke alltid er tilfelle med enkelte "triste engelske jointer".

Den andre nederlandske varianten heter "n stikje" (uttales "stikki", ihvertfall i Amsterdam). Dette er en én manns ett papirs. Flere stikjer kan godt lages og nytes i en forsamling uten at de går rundt i det hele tatt. Dette heter nok på engelsk "going Dutch" (se under), og er meget ubritisk.

d) Den ferdig produserte danske varianten ligner på den nederlandske,

med den forskjell at pappstikken ofte er skiftet ut med et kjegleformet munnstykke utført i keramikk. Dog er produksjonsprosessen helt annerledes.

En dansk joint rulles nemlig ikke. Først lages en kjegleformet hylse eller slire av papir med munnstykke eller pappfilter. Dernest mekkes blandingen på vanlig skandinavisk vis og stappes ned i papirtrakten.

Nå som vi har fått empirien på plass, kan vi begynne å se på hvorfor det er slik.

De forskjellige typer og skikker har ikke oppstått tilfeldig. Det er faktisk forbløffende lett å påpeke hvilke trekk ved de stedlige kulturene som er årsak til deres fremvekst.

a) Det sies om amerikanere at de er veldig aktive og gjør ting veldig fort. Det positive utslag er at de får gjort veldig mye. Det negative er at noen ganger gjør de ting så fort at jobben rett og slett er slurvete – eller ikke utført i det hele tatt. (Dette siste gjelder særlig tenkning ifølge enkelte kynikere.)

Det andre trekk ved den amerikanske kulturen som gjør seg gjeldende er blitt påpekt av en viss Randi Ås. Vår godeste Randi hadde to store sosiale problemer som turist i Statene. Det første var navnet hennes. "Randy Ass" betyr jo "Kåt Rompe". Det andre var hennes røykevaner. Hun skyr nemlig fabrikkproduserte sigaretter og insisterer på å rulle sin elskede Petterøes, noe som førte til negative reaksjoner og misforståelser.

Hver gang hun traff nye mennesker og navneproblemet var mer eller mindre overstått, begynte hun selvfølgelig å rulle en røyk. Alt etter hva slags mennesker hun hadde truffet og hvor de befant seg, fikk hun forskjellige reaksjoner, noen ganger fascinert, noen ganger forferdet, men alltid forbløffet.

Hun kunne ofte høre at bare cowboys ruller sigaretter for hånd, og at det var forferdelig udelik at å se en så flott dame gjøre noe så primitivt macho.

Det andre utsagn hun ble vant til, var. "Jøss, er det en joint?" uttalt med enten stor interesse og begjær, eller misbilligende forferdelse.

Vel, så mye om frk. Ås. Det som er anskeliggjort er at Amerikanerne har så liten tradisjon med å rulle for hånd at kunsten er så godt som ukjent for andre enn cowboys. Dermed har den jevne pothead i utgangspunktet ikke særlig begrep om hvordan han/hun skal få papiret rundt ingrediensen og limt fast. Noen form for påviselig fingernemhet hos produsenten kan man lete lenge og forgjeves etter. Til og med yrkesstoltheten i forbindelse med produktet er så fraværende at hovedinntrykket er at det er moteriktig å unngå å lage noe som ligner på en sylinder.

Dette, i kombinasjon med at produksjonsprosessen, i likhet med alt annet amerikansk, skal skje fort, fører til den den slags gjenstand som ikke falt nederlenderen i smak. Jointens sirkulasjonshastighet forklares selvfølgelig på samme måte, selv om angjeldende nederlander mente at den skyldtes en forståelig trang til å kvitte seg fortest mulig med noe så uestetisk.

b) Briter gjør ting mye langsommere – de heter jo bulldogslekten (The Bulldog Breed), hos hvem utholdenhet er et mye mer utviklet karaktertrekk enn hurtighet – og adskillig grundigere, og det først etter passende grundige forberedelser, overveininger og planlegging. "Noe som ikke er verdt å gjøre godt, er ikke verdt å gjøre i det hele tatt."

Også her har medaljen to sider. Pluss-

Debatten besto for det meste i at hver part forklarte med varierende grader av tålmodighet for den andre at det han (den andre) laget, ikke var en joint, og selv om det var det, så var den i hvert fall ikke slik en joint skulle være, og heller ikke skulle jointer behandles slik.

siden er at ting blir gjort godt, selv om tidsrammen enkelte ganger kan sette kundens tålmodighet på prøve. Minus-siden er at de noen ganger ikke blir gjort i det hele tatt fordi livet er for kort.

Denne kombinasjonen av grundighet, arbeidsstolthet og mangel på hast preger også produksjon og konsum av jointer. I tillegg har briter et utviklet begrep om verdighet og anstendighet som gir seg utslag ved at den engelske gentleman kler seg om til middag også når han er alene i jungelen. Dermed er det ikke til å undres over at britiske jointer er anstendige produkter som lages skikkelig, nytes langsomt, behandles med respekt og sendes videre i tidens fylde med forbrenningen behørlig jevn på alle sider.

Men hva med formen og størrelsen på jointen? Jo, også disse er kulturdirigert.

Historiske personasjer og helter blir ofte til forbilder i forbindelse med et eller annet, og dermed normgivende. For eksempel uttaler britene ordet "either" annerledes enn amerikanerne. Årsaken til dette er at en av Englands konger var tysk og uttalte vokalkombinasjonen "ei" annerledes enn sine undersåtter, og siden kongens personlige språkvariant ("The King's English") er definisjonen på hva som er dannet dagligtale, fikk denne nye uttalen gjennomslag ganske fort.

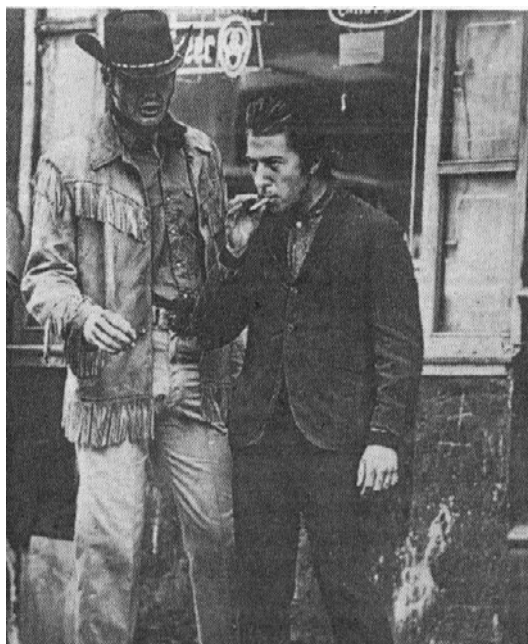
Når det gjelder jointens dimensjoner, trenger vi faktisk ikke å reise lenger enn til Oslo for å finne det historiske forbildet forevige, altså Winston Churchill, selveste sjefsbulldogen i egen knurrende lille runde person. Som vi husker, var sigaren til Winnie like fast inventar som sneipen til Humphrey, og mye mer iøynefallende siden den gjorde tjeneste som både batong og pekestokk når den ikke satt låst på plass mellom kjevne som det viktigste symbolet på briterens obsternasige motvilje mot å bli nedrent av slagstøvler.

Det er etter modell av denne berømmelige sigaren at britiske jointer er konstruert. (Skulle noen mene at denne påstanden er litt søkt, husk at også jeg trenger å ha det litt morsomt noen ganger.) Enkelte mer vitenskapelig anlagte briter er sterkt uenige og påstår at dimensjonene skyldes at en brukbar joint må ha en viss tykkelse for at en gunstig forbrenningstemperatur skal oppnåes. Dette betrakter jeg imidlertid som en mer emisk enn etisk forklaring på fenomenet.

c) Nederlendere er like vant til å rulle som briter, er mindre formelle og betraktes av briter som en nasjon av kremmere. Dette siste kan ha noe for seg, og avspeiles i det engelske språket av uttrykket "å gjøre det på nederlandsk vis" ("Going Dutch"). Dette går ut på at hvert medlem av et drikkelag betaler sine egne dråper istedenfor at det brukes et rundesystem der innkjøp av nye runder går på omgang.

En annen forskjell på den nederlandske og den britiske kulturen er det preg geografien har satt på dem. Storbritannia er en øy som har vært et midtpunkt, mens Nederland (ihvertfall Holland, dvs de to kystprovinsene Noord-Holland og Zuid-Holland) er en del av den store verden og har vært et knutepunkt. Begge har vært handelsnasjoner og begge har hatt kolonier, men det er en forskjell.

Under påskudd av at det var deres hellige plikt og byrde (The White Man's Burden) å bringe sin sivilisasjonen og dens velsignelser til verdens primitive melaninrike villmenn, klarte britene omsider og med tid og flid å lappe sammen det største imperium denne verden hittil har sett. Øya var et hjulnav og handelsrutene eiker. Mye ble eksportert – produkter til de melaninfattige, sivilisasjonens velsignelser til de melaninrike – og importert – produkter fra de melaninfattige, råstoffer og ressurser fra de melaninrike, men landet var aldri noen mellomstasjon på samme måte som Nederland. Skal man frakte en skipslast med varer mellom det europeiske fastlandet og andre verdensdeler, er

Dammene (Rotter og Amster) mye bedre egnede havner enn noe sted i Storbritannia. Riktignok ble det fraktet varer via Storbritannia, som for eksempel melaninrik arbeidskraft fra Vest-Afrika til Sørstatene, men slike foretak var på britiske hender. Dermed fikk ingen fremmede kulturimpulser

anledning til å berike eller besudle britene som de ikke hadde valgt og importert selv, gjerne fra sine egne ekstremiteter. For eksempel var tonic blandet med gin – egentlig malaria-medisin fra India – mye mer utbredt blant befolkningen enn vin fra Frankrike.

Det er en del av den nederlandske etosen at man tar til seg fremmede ting og gjør dem til sine egne. Det er en like stor del av den britiske at man ikke gjør dette. Det er ikke slik at ting som er "ikke helt britiske" (Not Quite British (høflig overlegen tone)) skal foraktes. Man synes bare synd på dem.

Til tider kan denne overlegne isolasjonismen anta fullstendig surrealistiske dimensjoner. Den gang Kanalen ble islagt og fergerutene innstilt, ble det opplyst til europeernes lattermilde forbløffelse av "The Times" i sin hovedoverskrift at DE var blitt avskåret ("Continent Cut Off").

Den jevne brite kan stort sett bare engelsk og eventuelt litt fransk med utpreget engelsk aksent. TV-programmene er alltid på engelsk, enten de er laget på engelsk eller dubbet til engelsk. Tekster er altfor slitsomt å lese.

Den jevne nederlander har derimot et helt annet forhold til ting, også til språk. I lang tid, siden lenge før noen hadde hørt om satellitt-TV, har Amsterdams beboere helt rutinemessig kunnet få inn utekstede TV-programmer på fransk, tysk og engelsk fra nabolandene via byens fellesantennar. Skal man spørre seg frem i Amsterdam, trenger man ikke å innlede henvendelsen med spørsmål om hvorvidt vedkommende kan tysk/engelsk/fransk.

Den nederlandske kulturen er like mottagelig for fremmede impulser som den britiske ikke er det. Deler av nabokulturene vandrer inn i den nederlandske nesten osmotisk. Det som fraktes gjennom etterlater spor og impulser. Nye ideer og gjenstander holdes ikke ute, de fortstæes, innlemmes og brukes. Dette gjelder også pipen.

Selv om pipen er kjent for den britiske kulturen, er den aldri blitt forbundet med cannabis i briterens begrepsapparat. Piper er stort sett forbundet med distingverte, skjeggete sjulker med kapteinsstriper og andre rolige, disiplinerte herrer, som suger tomme eller utente eksemplarer oftere enn de faktisk røyker. Chilumen har mange sikkert hørt om og en del av dem som har reist utenlands har sikkert sett en óg, men det er lite som tyder på at det finnes en eneste en innenfor rikets grenser.

Den nederlandske kulturen er godt kjent med hva en chilum er, hva den skal brukes til, og dermed med det fordelaktige ved kjegleformen når det gjelder å få godt trekk.

For å oppsummere: Den nederlandske jointprodusent ruller en (fremmed) chilum i motsetning til den britiske som ruller en (heimleg) sigar.

d) Dansker er tradisjonelt like lite vant til å rulle som amerikanere, og like lite flinke. Før i tiden var det fatisk bare utlendinger som rullet noe som helst i Danmark siden rullepapir var så dyrt at ingen hadde råd til det bortsett fra folk som hadde tatt med seg sitt eget papir utenfra.

I tillegg til dette er dansker like flinke til å stappe piper som andre i denne verden, og chilumen har lenge vært kjent for den danske kulturen. Det samme gjelder ideen om at tobakk og ingrediens skal brennes sammen og gnis godt inn i hverandre siden også dansker er en avart av homo scandinavicus.

Vel, quod erat demonstrandum: Amerikaneren jenker til en eller annen "ting" i all hast som settes til livs like fort som den kom til verden, briter ruller møysommelig, med ferdigheter og tiden til hjelp en perfekt sigar som vises like stor respekt og hengivenhet som andre viser den sofistikerte franske vinen som har gått ham hus forbi, nederlenderen ruller en anstendig chillum, mens dansken mekker på tradisjonelt skandinavisk vis en chillum som tilfeldigvis er laget av papir.

Norsk ungdom: Mer hasj, mindre alkohol og tobakk

Det viser en ny rapport fra vårt statlige Rusmiddeldirektorat. Rapporten avkrefter også en rekke myter rundt de ulovlige rusmidlene, myter som fremdeles spres av massemedia og deler av den offentlige propagandamaskinen.

Av ARE HANSEN

Statens institutt for alkohol- og narkotikaforskning har siden 1968 foretatt årlige spørreundersøkelser av rusmiddelvanene til ungdom mellom 15 og 20 år – en for Oslo separat og en som omfatter hele landet. Forsker Astrid Skretting har i en ny rapport lagt fram tallene for de tre siste årene, og sammenliknet med de foregående tiår.

Ingen stor økning i bruk av "narkotika"

Skretting påpeker at det er «ikke noe i de foreliggende data som tyder på at bruk av narkotiske stoffer blandt ungdom øker i noen særlig grad». Dette i skarp kontrast til det bildet massemedia presenterer oss, hvor vi får inntrykk av at landet drukner i stoffer og at nærmest annenhver tenåring spiser Ecstasy.

Alkohol det store narkotika-problemet

Rapporten viser at endringene i bruk av rusmidler totalt sett er små. Imidlertid har alkohol vist en jevn og markant nedgang i popularitet siden 70- og 80-tallet, og ungdommen begynner også å drikke seinere enn før. Nedgangen er størst i Oslo. Mye tyder også på at den typisk "nordiske" drikkekulturen med dundrende helgefyll er i tilbakegang, og erstattes av et mer avslappet, "kontinentalt" forhold til alkohol hvor det drikkes oftere, men mindre mengder om gangen.

Forbruket av alkohol er imidlertid fremdeles meget høyt. Nesten alle har engang prøvd alkohol, og 60-70% av de spurte oppgir at de har drukket siste fire uker. Skretting slår fast at «misbruket av alkohol er et langt større samfunnsproblem enn misbruket av andre narkotiske stoffer».

Tobakk på retur

Også tobakk mister popularitet. De siste ti åra har andelen som røyker daglig gått ned fra 27% til 21%. Det er fremdeles flere jenter enn gutter som røyker. Andelen som oppgir at de aldri har røykt har steget til ca. 50%.

Hasj og marihuana: kontrollert forbruk

På landsbasis har andelen gutter som noengang har røykt cannabis-produkter holdt seg jevnt på omkring 9% de siste 30 åra, mens

Problemer ved stoffbruken: skole og politi

I undersøkelsen ble ungdommene også spurt om de hadde opplevd vanskeligheter på grunn av bruk av narkotika. Skretting skriver at "det bare er en liten andel som i årene 1993-95 sier at de har opplevd noen av de problemene som blir nevnt". Tallene ligger mellom 0,2% og 1,5% på landsbasis – noe høyere for Oslo. M.a.o., 99% av ungdommen i Norge har ikke opplevd problemer på grunn av narkotika. Enten fordi de ikke bruker slike stoffer, eller fordi bruken av dem gir små problemer. Det er

«Misbruket av alkohol er et langt større samfunnsproblem enn misbruket av andre narkotiske stoffer»

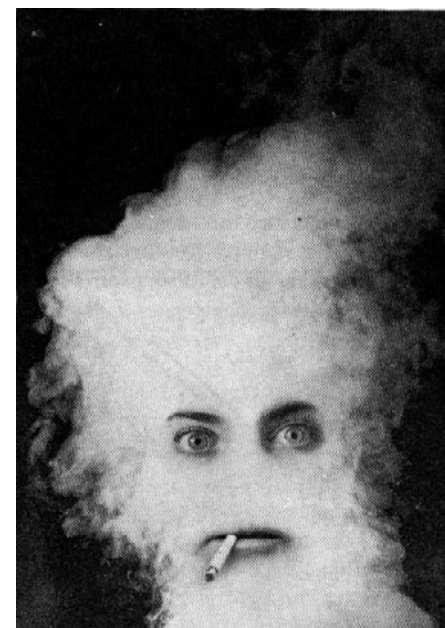
andelen blant jenter har steget jevnt siden 1986 og ligger nå på omkring 10%. Her er de regionale forskjellene store: i Oslo ligger tallet på hele 20%, både blandt jenter og gutter.

Rapporten understreker at dette dreier seg om dem som *noen gang* har forsøkt cannabis. Sitat: "Dette innebærer naturligvis ikke at det er så stor andel av ungdommen i alderen 15-20 år som bruker cannabis regelmessig". Dette er jo interessant. Hvor ble det av myten om cannabis som sterkt vanedannende? Hvor ble det av alle dem som etter sigende skulle være hekta på hasj allerede etter første gangs bruk? Denslags forestillinger har helt tydelig ingen forankring i virkeligheten – tvert imot. På landsbasis var det bare 4,5% som oppga å ha brukt cannabis siste seks måneder, og flertallet av disse hadde bare røyket 1-4 ganger i løpet av den tiden. Ungdommen ser altså ikke ut til å ha noen problemer med å kontrollere sitt hasjforbruk, og det er heller ingenting som tyder på noen toleranseøkning som gjør at man må røyke mer og oftere.

også verdt å merke seg at de største problemene ved bruken utgjøres av konflikter med myndighetene (skole eller politi), og ikke følger av selve rusvirkningen (uvennskap, slagsmål eller ulykker).

"Jo, men..."

Enkelte mindre rabiater og litt mer intelligente motstandere av cannabis-legalisering benekter ikke at alkohol er dramatisk mer skadelig enn hasj og marihuana. «Men», sier de, «alkoholen er dypt innarbeidet i norsk kultur. Det er ikke realistisk å fjerne den. Hasj derimot, er et nytt stoff. Hvorfor skal vi nå ha ennå et rusmiddel inn?» Disse menneskene burde lese Rusmiddeldirektoratets rapport. Den viser jo klart at det ikke bare er alkoholen som er utbredt og innarbeidet i Norge; det er også hasjen. I 30 år har 10% av ungdommen på landsbasis (og hvor mange av de voksne?) valgt å bruke dette rusmiddelet – det kan

derfor vanskelig kalles *nytt*. De foreliggende data kan også tyde på at hasj i noen grad erstatter alkohol. Et meget skadelig stoff byttes dermed ut med et langt mindre problematisk rusmiddel.

Det er ikke realistisk å tro at man kan bli kvitt hasjbruken, om man så skulle mene at det var ønskelig. Brukerne finner tydeligvis såpass verdi i cannabis-produktene at de fortsetter å nyte dem, til tross for at det er forbudt og at de dermed risikerer både politiforfølgelse og sosial fordømmelse. Skrettings rapport viser dessuten at tilgjengeligheten av hasj og marihuana er meget god. Rundt 50% av ungdommen på landsbasis oppgir at de kan skaffe disse rusmidlene i løpet av et par-tre dager om de ønsker det – i Oslo er tallet oppe på nesten 70%.

Hasj og marihuana har m.a.o. kommet for å bli. Tusener av mennesker i Norge bruker det, jevnlig eller sporadisk, og har lite problemer med det – ja, faktisk stor glede. Det er på høy tid at samfunnet inntar en voksen og realistisk holdning til situasjonen, og slutter å sløse bort millioner av skatte kroner på å forfølge folk for en aktivitet som verken skader dem selv eller andre. For enhver som våger å se virkeligheten fordomsfritt er det åpenbart at bivirkningene av kriminaliseringen – fengsling av anstendige mennesker, innskrenkning i borgerrettighetene, økende overvåkning – er langt mer skadelig enn bivirkningene av stoffene selv.

Astrid Skretting: "Ungdom og rusmidler"

Rapporten er gratis og kan bestilles fra:

Rusmiddeldirektoratet
P.b. 8152 Dep.
0033 OSLO

Tlf. 2224 6500

MILITÆRNEKTER-ABC

36 s. veilekning og råd om nektning av verneplikten! Med alt du trenger for å nekte militæret/sviltjeneste - Med utmeldingsskjema!

Eller hva med
Totalnekttskjorta:
hvit med trykk i
svart/rødt.
75,-/ "One size fits all"

ABC - kr. 50,- / Skjorta - 75,- (inkl. porto)!

Vi sender mot betaling
på postgiro: 0806 5112990,
eller i oppkrav ved annen bestillingsmåte.

KAMPANJEN MOT VERNEPLIKT

«Ny adresse» Postboks 386, 5001 Bergen tlf. 22 60 42 03 (KMV-Oslo, Hjelmsgate 3) Epost: KMV@teamnet.no URL: http://wit.no/Doogie/Ga/huset/kmv/

Flere blir normale

Debatten om legalisering av cannabis som nytelsesmiddel ruller videre både i dagspressen og her i Gateavisa. Men grasrota har tydeligvis ikke tenkt å overlate et så viktig spørsmål til profesjonelle synsere – og takk og pris for det. Norsk Organisasjon for Revurdering av Marihuanalovgivning (NORMAL) som vi presenterte i forrige nummer melder nå om stor pågang av nye medlemmer. Medlemskapet er fremdeles gratis, men mange har fulgt oppfordringen om å sende et lite bidrag likevel. Penger er jo alltid mangelvare i ideelle organisasjoner, og heller ikke frimerker er gratis.

La ikke legaliseringskampen gå opp i røyk; bli medlem du også!

Skriv til:

NORMAL
Hjelmsgate 3
0355 OSLO.

eller

email: normal@powertech.no.

Du finner dem også på internettet, selvom noen av sidene er litt uferdige: <http://www.powertech.no/~normal>

Den farlige debatten

Denne artikkelen ble refusert av Dagbaldet; de hadde jo allerede hatt én -1- artikkel som var kritisk til norsk narkotikapolitikk i sin serie med 8 kronikker som forsvarer den...

Jan Bojer Vindheim

De siste månedene har det oppstått en debatt om norsk narkotikapolitikk, en debatt som har vakt sterke følelser, og skapt engasjement helt opp i regjeringa.

Det er jo bra at folkets høyeste representanter engasjerer seg i meningsutveksling om hvilken politikk som tjener samfunnet vårt, men det burde ha vakt en viss oppsikt at sosialminister Hill-Marta Solberg på kronikkplass i Dagbladet advarte mot debatt om narkotikapolitikken.

Sosialministeren hevder at debatt om narkotikapolitikken kan «gi feil signal» og derved føre til økt misbruk. På denne måten beklager altså et regjeringsmedlem at ulike meninger kommer til uttrykk. Dette er dessverre symptomatisk for den mentale panikktilstand som rammer det norske folk når narkotikapolitikken bringes på bane.

Skrekkpropaganda og andre signaleffekter

Sosialministeren gjør det i sin kronikk til et hovedpoeng at «vi» må vise «en fast holdning». Hun hevder nok at hun ønsker åpen debatt, men understreker at denne debatten ikke må rokke ved norsk kriminalpolitikk, ja helst ikke berøre dette farlige temaet i det hele tatt, for det kunne jo gi «feil signal».

At hun ønsker å føre den etablerte norske skrekkpropagandaen videre blir tydelig når det litt lenger ut i kronikken står «LSD gjør at misbrukeren totalt mister kontakten med virkeligheten». Titusener av norske borgere veit av egen erfaring at påstanden er feilaktig.

Slik unyansert skrekkpropaganda illustrerer vel først og fremst i hvilken grad sosialministeren (og norsk offentlighet) har mistet

kontakten med virkeligheten, for å lulle seg inn i mytene som sin egen politikks fortreffelighet.

Sosialministeren står sjølsagt ikke aleine i sin holdning. Norsk narkotikapolitikk har i årtier vært styrt av et knippe fordommer og sosiale mekanismer som fullstendig har utdefinert alle avvikende syn. Disse mekanismene har gjort det mulig å fjerne narkotikapolitikken fra den offentlige debatten. Fraværet av offentlig meningsutveksling har igjen gjort det mulig å føre en «krig mot narkotika», en krig som legitimerer en enestående rekke kontrolltiltak overfor landets befolkning, tiltak som strider mot grunnleggende friheter vi liker å tro vårt demokrati er bygd på.

Politiets krigsfullmakter

Krig er en stadig tilbakevendende metafor fra norske myndigheters side, brukt for å rettferdiggjøre tiltak som overgår det norske politikere og norsk offentlighet ville være beredt til å akseptere i fredstid.

Hvilket annet formål enn en «krig» ville legitimert et krav om at norske telefon-sentraler skal bygges om for å gi politiet mulighet til å avlytte landets innbyggere?

Hvilket annet formål enn «krig» ville få oss til å akseptere at tilfeldige reisende blir kroppsvisitert ved landets grenser, ja kontrollert helt inn i de mest intime deler av kroppen?

Hvilket annet formål enn «krig» kunne rettferdiggjøre at flokker med politi bryter seg inn i private hjem, ødelegger inventaret og arresterer alle tilstedeværende?

Grenseløse straffer

Straffene for grove narkotikaforbrytelser i

Norge er strengere enn i noe land vi liker å sammenlikne oss med. Land som Kina, Iran og Singapore praktiserer riktignok dødstraff for narkomane. Denne straffen brukes som kjent ikke her til lands, men Stortinget har gitt domstolene adgang til å bruke lovens strengeste straff – 21 års fengsel – for innførsel og omsetning av ulovlige rusmidler. Til sammenlikning er maksimalstraffen i Sverige 10 år, og Sverige er ikke nettopp kjent for sin liberale narkotikapolitikk.

Tidligere i år uttalte professor Johs. Andenæs, som har vært med på å øke straffesammene flere ganger, følgende om det norske straffenivået til Klassekampen: «Det er ikke all uønsket atferd som egner seg til å bekjempes med strafferettslige virkemidler. Kan hende vil framtidens dom være at narkotikapolitikken har vært århundrets største feilinvestering i straff».

Uttalelsene til Andenæs fikk – naturligvis – ingen respons i det politiske miljø, annet enn papegøye-aktige uttalelser om at senking av straffenivået ville være et «feilaktig signal».

Eksempelet Amsterdam

Forsvarerne av den norske konsensuspolitikken pleier å bruke Amsterdam som et skrekk-eksempel på resultatene av en liberal narkotikapolitikk. At myndighetene i Amsterdam – og hele det politiske miljøet i Nederland – mener den liberale politikken har hatt mange gode resultater, hjelper ikke. I Norge veit vi bedre. Alle som forsvarer en annen politikk enn den norske enigheten er smittet av mistenkelig narko-liberalisme, og deres uttalelser har ingen som helst vekt.

Det spiller derfor ingen rolle at man i Amsterdam mener regulert omsetning av cannabis (hasj og marihuana) skaper høyere terskler mellom lette og tunge stoffer, og gir redusert rekruttering til de sprøyte-narkomanes rekke.

Det spiller heller ingen rolle for norsk debatt at millionbyen Amsterdam har færre

dødsfall av overdoser enn lille Oslo. Ja, at overdose-ofrene faktisk er langt flere i Oslo enn i hele det syndige Nederland.

Den som drister seg til å trekke fram slike ubehagelige fakta er per definisjon smittet av den farlige narko-liberalismen, en sjukdom som mer enn noe truer den norske lørdagskosen.

Nå må debatten komme!

Jeg er sjølsagt enig med sosialministeren i at det ikke finnes lettvinde løsninger på narkotikaproblemene. Men jeg synes faktisk det er alt for lettvinde å låse seg fast til dagens norske politikk. Politimestere, sosialarbeidere og politikere over hele verden drøfter hvilke tiltak som bør settes i verk for å redusere de samfunnsmessige omkostningene ved bruk og misbruk av rusmidler. Denne debatten kan vi ikke lenger stenge ute.

– Vi trenger en debatt basert på oppriktig omsorg for samfunnets utstøtte. Vi må – som så mange andre europeisk samfunn – vurdere en «skadebegrensningspolitikk» som blant annet omfatter kontrollert utskrivning av metadon eller heroin til uheldbrelige sprøyte-narkomane. En slik politikk har den nyttige bieffekt at den reduserer vinningsforbrytelsene mange narkomane må begå for å finansiere sitt misbruk.

– Vi trenger en debatt om hvorvidt det er hensiktsmessig å straffe brukerne, enten de nå er avhengig av hyppige heroinsprøyter eller bare setter pris på sporadiske hasjpipere.

– Vi trenger en debatt som våger å ta opp de vesentlige forskjellene som finnes mellom de mange stoffene som idag er plassert under fellesbetegnelsen «narkotika».

Men slike debatter krever at den norske «faste holdning» også kan diskuteres. Diskusjonen får først mening dersom en bevegelse er mulig. Den krever rett og slett at fastlåste holdninger i norsk administrasjon og norsk offentlighet i det minste kan tenkes revidert.

Hasj og profitt

Tarjei Straume

Et meget interessant innslag i debatten om narkotika, spesielt cannabis, er argumentet mot profitt. Hvis dette utspillet hadde kommet fra marxist-leninister, ville det ha vært helt naturlig. Det underlige er at både høyreliberalere og tradisjonelt konservative mennesker blir plutselig sosialistiske anti-kapitalister når hasjens plass i samfunnet diskuteres. Mange av dem sier seg motvillig enige i at hasj ikke skaper sprøytenarkomani, at den ikke dreper, at straffereaksjoner overfor unge røykere er altfor brutale, at narkosnuder er sadistiske bøller, at en rev kan være på sin plass i de mest fornemme og prestigiøse selskaper osv. Alt dette føler de seg tvunget til å samtykke i. Men så kommer det: «Jamen det er jo noen som tjener store penger på det der!» Og de burde helst pågripes og bures, mener man da – ikke fordi hasj er så farlig, men fordi smuglerne og langerne tjener penger, fordi de spekulerer i markedets behov, fordi profitt er deres motiv, fordi det finnes bakmenn som

høster stor fortjeneste og som attpåtil kan være kyniske.

Denne innvendingen hører egentlig hjemme i en politisk-etisk diskusjon om kapitalisme og sosialisme, om egeninteresse og moral, om kløften mellom fattig og rik, om en alternativ økonomi og valuta og denslags. I debatter om hasj, politi, fengsel, legalisering osv. er den imidlertid et fremmedelement som virker spesielt hyklerisk når den ytres av kapitalismens politiglade støttespillere.

Gudene vet hvor mange dører jeg har ringt på i mitt liv, både i Norge og i USA, for å selge leksikon, støvsugere, vannrensere osv. I slike bransjer finnes det kyniske bakmenn som profiterer og spekulerer. De begynte i det små før de klatret sine firmaers hierarkiske stiger for å lære opp sine småpushere i allslags tricks. De tenker bare på profitt. Ifølge ovennevnte logikk, bør de pågripes og bures, og produktet bør kriminaliseres og beslaglegges. Brukerne bør i det minste bøtelegges og bli påklistret ridderlige titler som «gamle kjenninger av politiet».

Leksikon også? Ikke alle heroinmisbrukere begynte med lesning, til tross for at de fleste gjorde nettopp det. Ingen dør av å lese bøker. I land med streng sensur, som f. eks. Iran, er myndighetene altfor brutale, og en bok har sin plass i de fineste hjem. «Jamen det er jo noen som tjener store penger på det der!» Og de burde helst pågripes og bures, ikke fordi bøker er så farlige, men fordi produsentene, importørene og langerne tjener penger, fordi de spekulerer i markedets behov, fordi profitt er deres motiv, fordi det finnes bakmenn som høster stor fortjeneste og som attpåtil kan være kyniske.

Hva med støvsugere? Det sitter noen stygge kyniske profittører i Electrolux. Som pusher kjører du rundt i byen, banker på dører og demonstrerer din nyeste modell i hjem etter hjem. Tenk på all den tjallen du samler opp fra diverse kroker på den måten. Hvis snuten kan pågripe deg etter en hard arbeidsdag, beslaglegge støvsugeren din og bure deg for pushing, finner de sikkert litt å røyke på. Og det er det de vil ha.

Gateavisa da? Dette er noe av det verste du kan lese – farligere enn leksikon! For det første er det vanedannende, for det andre fører det til sterkere stoffer. Det er derfor blekka selger så godt i kriminelle narkomiljøer. Når du selger Gateavisa, blir du ofte spurt om du har bøtner også. Både røykere og spanere spør om å få kjøpe tjall av deg når du pusher Gateavisa. Og vi som sitter her i Hjelms gate, er vi kyniske bakmenn og profittører? Sukk. Kassa er som regel tom, og vi har så store vanskeligheter med trykkeriregningen at noen må trekke penger fra egen lomme, som de har fått fra Sosialkontoret, Statens Lånekasse el. l. Det er derfor en god idé å pushe narko ved siden av Gateavisa. Ta med deg et helt apotek. Hvis du blir pågrepet, gir du oss veldig god PR. *Pusher tatt med over tre hekto hasj, fem gram kokain, 27 ecstasy-tabletter og 40 eksemplarer av Gateavisa!*

Men ikke bli kynisk. Vær idealistisk! Leve revolusjonen!

Greetings from Peoples Republic of Brooklyn!

RIOT GRRRL IN THE WHITE HOUSE

Fra GAs utsendte

*It was the first time I ever got a spankin'
When I told them I wanted to go whitewater rafting
If you think the White House is in a disarray
You should've seen what I did to my room
After they took my Taxi Driver video away*

Gateavisas lesere har sikkert fått med seg at USA's nåværende president Bill Clinton har et langt hippere image enn vanlig for en mann i hans stilling. Ikke bare snek han seg unna militærtjeneste og røyka pot, han er dessuten musikalsk av seg og tar fram saxofonen sin både titt og ofte. Mindre kjent er det imidlertid at hans unge datter Chelsea har arva både hans musikalske talent og hans friske stil. Bare 14 år gammel har hun allerede produsert hva mange mener kommer til bli en kult-klassiker. Utdraget ovenfor er henta fra spoken word-plata *Lousy Birthday*, en av ni sanger på hennes demo-tape *Are you there God? It's Me, Chelsea*, utgitt som en protest mot at hun ikke fikk lov til dra til Woodstock. Gateavisa har, grunnet pappa Clintons effektive sensur, desverre ikke vært i stand til sikre seg en kopi av undergrunns-utgivelsen. Strenge trusler skal ha blitt framsatt for hindre utdrag av verket å bli spilt på TV, og ingen av de mer seriøse aviser og magasiner har rapportert om saken. Men fra ellers pålitelige kilder rapporteres verket å være en blanding av sjangre: rap, punk, power pop, folk og spoken word. Chelsea spiller sjøl gitar i god gammel tregreps punk-stil, mens bakgrunns-kompet er satt sammen av sampla 70-talls klassikere, pappas sax-soloer samt klipp fra pressekonferanser. Lyrikken gir et enestående innblikk bak scenen i det Hvite Hus, og omfatter bl.a Slick Bills sidesprang:

*You gave Paula Jones the bone
I know, I heard you on the phone
I heard you squeal like a pig
I heard you moan.*

Visepresidentparet Al & Tipper Gore er et annet offer for den sinte tenåringsjentas politiske satire. (Al er mest kjent for sitt miljøengasjement, mens Tipper har sittet i spissen for sensur av rock og rap.)

*Your stiff old man needs a warning label
His tree-hugging persona is a goddamn fable
Tip Tipper over
Tell Al go screw
Tip Tipper over*

Gateavisas favoritt blir likevel hennes hylles til fri pot, *Let's Inhale*, som består av sampling av Beastie Boys låta *Paul's Boutique*, kutt av presidentens latter og Chelseas friske refreng:

*Let's inhale
Let's go to jail
Let's call Guinier
When we need to make bail
Let's inhale
Till we're melting
Do vodka shots
With comerade Yeltsin*

«RYKTENE
OM
PÅL POTS
DØD
KAN VÆRE
STERKT
OVERDREVNE»,
SICHER
POL STEIGAN
HÅPEFULLT
I
EN KOMMENTAR
TIL
KK

FORRESTEN er Gateavisas tegneserie-ekstra; første nummer kom i januar i år. *Forresten#1* ble godt mottatt; faktisk litt for godt, så det er nå utsolgt i sin helhet.

Tegnerne har imidlertid ikke hvilt på sine laurbær, og i slutten av juli presenterer Gateavisas tegneserieredaksjon *Forresten#2*, til glede for gamle og nye lesere. På de neste fem sidene bringer vi deg en liten smakebit på hva du har i vente.

VERNEPLIKTEN SPRAKER I SØMMENE

VERNEPLIKTEN HAR DEN SISTE TIDEN TAPT PÅ MANGE FRONTER I EUROPA. FRANKRIKE HAR NETTOPP. MOT ALLE ODDS. GITT OPP SIN VERNEPLIKTSTRADISJON

NÅ BEGYNNER DET IMIDLERTID OGSÅ Å SKJE TING I DET TIDLIGERE JUGOSLAVIA. HVOR DET NYLIG BLE GITT ET GENERELT AMNESTI TIL MILITÆRNEKTERE SOM NEKTET Å KRIGE MOT SINE NABOER I KROATIA OG BOSNIA. AMNESTIET OMFATTER IMIDLERTID IKKE YRKESMILITÆRE OG OFFISERER. PÅ SIKT BIDRAR AMNESTIET FORHÅPENTLIGVIS TIL EN UTHULING AV VERNEPLIKTEN. ETTERSOM FUNDAMENTET FOR VERNEPLIKTEN ER AT MAN STRAFFER DE SOM NEKTER. NÅR MANGE NOK NEKTER BLIR DETTE PROBLEMATISK FOR MYNDIGHETENE...

HJEMMEDYR KING MED GATEAVISA

Gateavisa nummer 158 kommer i september og vil bl.a. inneholde et stort dyrkingsbilag om innendørs dyrking av cannabis. Grundig informasjon om utstyr, frø, spiring, vekst og innhøsting m.m. Dessuten får du råd og vink om videreføring og etterbruk av grøden. Alt fra hvordan strikke nye typer jointer til hvordan lage sin egen kif eller endog *hasj* etter gamle arabiske tradisjoner. I tillegg finner du masse stoff om alt mellom himmel og jord, og vel så det.

Dead-line for bidrag til GA#158 er satt til utgangen av august. Sitter du svanger med en artikkel, har synspunkter du ønsker å plage verden med eller sitter og tegner hjemme på kammerset, kan du sende dine bidrag til Gateavisa, **Hjelms gate 3, 0355 Oslo**. Trykte bidrag belønnes med ære og berømmelse (utskjelling og stigmatisering for de mest artikulerte). Er du riktig heldig får du i tillegg et 4-nr. abonnement eller ti stykk av avisa vi trykker bidraget ditt i. Angi hvilket av alternativene du ønsker.

FM 107.7

RadiOrakel

- for menn som tør å se sannheten i øynene

Alle hverdager: kl. 09-11 og 17-18
Lørdag: kl. 12.30-19.00

14-15: Reisebrev fra musikkens verden

17-18: Stupet, dampveivalsrock

18-19: Digitalt fyrtårn / Korrekt

Søndag:

12-13: Lyd for late lyttere

21-23: Uhort

ALT ER TOMHET

AV SVEN TVEIT

TEKSTEN ER HENTET FRA FORKYNNEREN, ORDSPRÅKENE, HØYSANGEN OG JOBS BOK. DIKT: SIGBJØRN OBSTFELDER.

-1996-

JO!...DE SOM SITTER LENGE OPPE OG DRIKKER... DE SOM KOMMER FOR Å SMAKE PÅ KRYDDERVIEN!

LA HAM DRIKKE SÅ. HAN GLEMMER SIN ARMOD OG IKKE MINNES SIN MØYE MER!

SE IKKE PÅ VINEN!! ...HVOR DEN GLØDER, HVORDAN DEN FUNKLER I BEGERET...

...HVOR LETT DEN RENNER NED...

FOR JO FLERE ORD, DESS STØRRE TOMHET! HVA GAGN HAR MENNESKET AV DET?

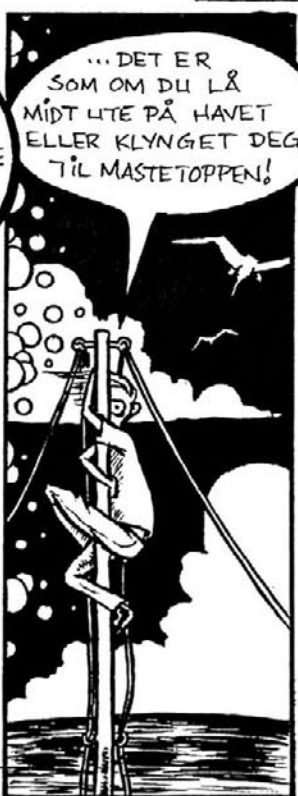
cleavage, cleavage thighs and hips from the nape of her neck to the lip stick lips chopped and channeled and lowered and louvered and a cheater slicks and baby moons she's hot and ready and creamy and sugared and the band is awful and so are the tunes ...

CIGARETTER! MØRKERØDE KABINETTER! LIVETS TUNGE LUFT, LIVETS LETTE DUFT.

...TIL SIST KAN DEN BITE SOM EN SLANGE, OG STIKKE SOM EN GIFTIG ORM! DA SER DINE ØYNE UNDERLIGE TING, OG DU TALER TULL OG TØV...

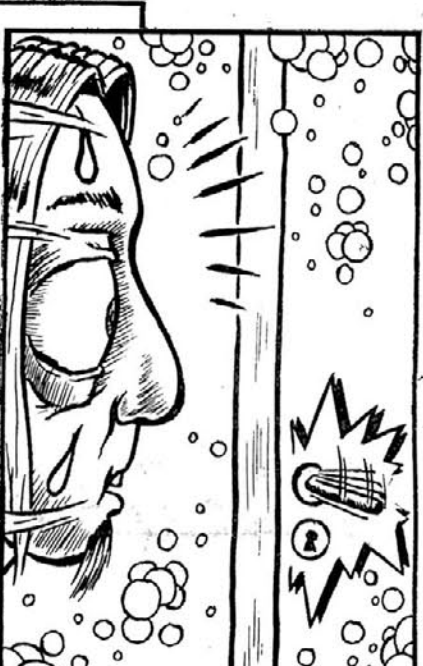
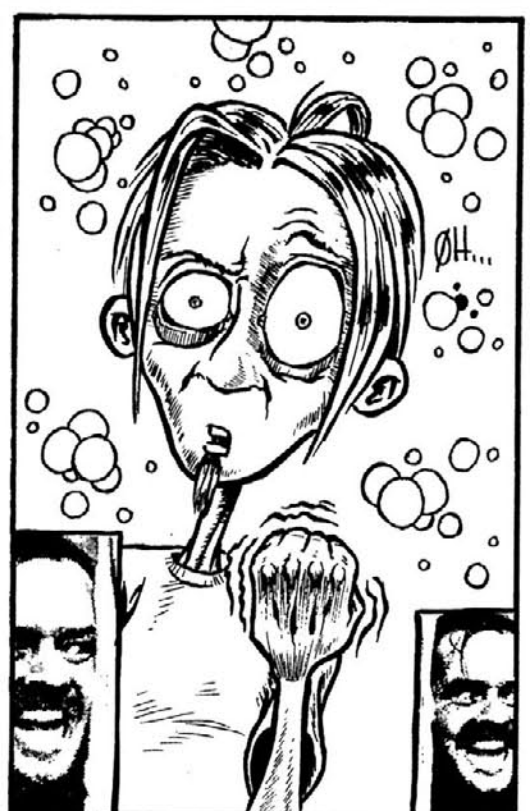
... DET ER SOM OM DU LÅ MIDT UTE PÅ HAVET ELLER KLYNGET DEG TIL MASTETOPPEN!

DE SLO MEG, MEN DET GJORDE IKKE VONDT. DE BANKET MEG, MEN JEG MERKET DET IKKE...!

JÅ, HVEM VET HVA SOM ER DET BESTE FOR MENNESKENE HER I LIVET, I ALLE DE TOMME DAGENE DE LEVER SOM I EN SKYGGE?

BENJAMIN R. TUCKER

og den individualistiske anarkismen

Den individualistisk-anarkistiske bevegelsen i USA for hundre år siden ble dannet av tre klare libertarianske elementer. *The abolitionist movement*, dvs. bevegelsen for opphevelse av slaveriet, som vokste frem før borgerkrigen, kjempet mot enhver form for slaveri (også økonomisk) og mot statsmakten (som førte til forkastelsen av enhver form for regjering). Denne bevegelsen stod også i spissen for kvinners rettigheter og fremmet senere kravet om total seksuell frihet.

De andre to elementene, *landreformbevegelsen* og *bevegelsen for voksenopplæring* (best representert gjennom *Workingman's Institutes* og *Mechanic's Institutes* som hadde sin opprinnelse i Skottland og England og spredte seg over hele Storbritannia, Europa og USA) er mindre kjent i våre dager. De danner allikevel opphavet til den individualistiske anarkismen som Benjamin Ricketson Tucker ble et så begavet og effektivt talsrør for.

I 1881 grunnla Tucker det anarkistiske tidsskriftet *Liberty* i New York, hvor han var ansvarlig redaktør frem til 1908, da hele hans livsverk brant til grunnen. Som en bitter motstander av det kapitalistiske system, nektet han å kjøpe forsikring.

Liberty er det mest fremragende og innflytelsesrike anarkistiske tidsskriftet som noengang har vært utgitt. Svært lite overlevde brannen, hvoretter Tucker slo seg ned i Frankrike, hvor han bodde frem til sin død i 1939. I disse årene var han mindre aktiv, men konsentrerte seg heller om å leve 'det anarkistiske liv' i praksis.

Tucker skrev ikke bare banebrytende engelske oversettelser av Proudhon og Bakunin, men han ga ut en hel bokserie om anarkisme og beslektede temaer i over tredve år. Han tok mange turer til Europa, hvor han ofte besøkte sine venner i England, Tyskland og Frankrike, og ble utvilsomt den mest innflytelsesrike i å spre anarkismen i den engelsktalende verden.

Benjamin Tuckers største frykt var å være inkonsekvent, og en venn beskrev ham som 'en glitrende istapp av logikk'. Han var en iherdig, ukuelig frihetsforkjemper og en herlig ordmagiker. Den gode kvaliteten og betydelige innflytelsen av *Liberty* skyldtes i stor utstrekning Tuckers høye

standard i litteratur og kunst, og hans toleranse for motstridende synspunkter som skapte livlige, omfattende og kunnskapsrike debatter i *Liberty*. Selv kom han fra en familie som bestod av velstående liberalere og radikale protestanter i New Bedford etter å ha arvet både sin Thomas Paine-inspirerte individualisme og sine formelle klesveier og manerer fra sine foreldre. Hans opplevelse av kvekerismens beste kvaliteter overbeviste ham om at folk kunne styre seg selv uten valgte ledere, ved at hver enkelt følger sin egen forstands lys i et fellesskap.

Det er nærliggende å tro at Tucker ble vel mottatt og godt likt blant sine europeiske likesinnede. Han var det stikk motsatte av de karakteristiske trekk ved 'brautende, skravlete, kraftige' amerikanere som gjør dem en smule slitsomme i Europa. Ikke bare hans dannede manerer, velpolerte ytre og tiltalende utseende, men kanskje ikke minst hans personlige skyhet og tilbakeholdenhet kan ha bidratt til at han følte seg hjemme blant de intellektuelle revolusjonære på vår side av Atlanteren.

Tucker var gjennomført pertentlig både i sinnelag og manerer i hele sitt lange liv. Til enhver tid ble han oppfattet som noe ovenpå og innesluttet. Han var totalt fri for

snoberri, rasefordommer og klassefordommer, men med hele sitt vesen avslørte han alltid sin stilling som et medlem av adelen i New England. Selv om han hadde en stor omgangskrets, var det ikke lett for ham å få venner, og det var få som kom ham nær. George Schumm, William Bailie og andre nære samarbeidere tiltalte ham alltid som 'Mr. Tucker' i sine brev.

Disse egenskapene kom tydelig frem i Tuckers litterære stil. Han ble velkjent for sin disiplin, stabilitet og høye standard. Han arbeidet med dyp konsentrasjon, grundighet og sans for detaljer. Her er det viktig å påpeke at Tucker var tvers igjennom anti-tysk. Tysk regjering, tysk militarisme, tysk regimentering – alt dette hatet han lidenskapelig. Og han elsket Frankrike. Fransk mat, fransk vin, franske aviser og bøker. Han savnet aldri USA etter å ha slått seg ned der.

Tucker snakket ikke fransk særlig godt, men han leste språket lett. Tysk var heller ikke fremmed for ham. Han leste Max Stirner grundig, og på 1890-tallet ga han ut en tyskspråklig versjon av *Liberty*. I 1899 holdt han et foredrag i Berlin som het *Der Staat in seiner Beziehung zum Individuum*. På denne tiden hadde han også blitt kjent med Rudolf Steiner, som kalte Tucker «en av frihetens beste forkjempere,» og følgelig trykket hans foredrag i *Magazin für Literatur* under sin egen ansvarlige redaksjon. (Steiners skriftlige bekreftelse på at han regnet seg som individualistisk anarkist blir oppfattet av de fleste antroposofere som svært pinlig. Se forrige nummer av Gateavisa.)

Tuckers aristokratiske vesen, sylskarpe intellekt, formidabile ordmagi og finkulturelle fortrefelighet ga ham utvilsomt medvind i seilene når han kjempet mot sensur, mot reaksjonære fordommer, mot straff og rettsvesen, mot pengemonopol og renter og andre maktfaktorer på alle kanter. En paradoksal allianse og utrolig fruktbar dialog utviklet seg mellom Tucker og hans ideologiske motstander, den britiske dramatiker, samtidskritikeren og statssosialisten George Bernard Shaw. Disse to ånds-

gigantene hadde den største respekt og beundring for hverandre fra første stund, og deres evige diskusjoner fortsatte helt frem til Tuckers død i 1939. Begge prøvde forgjeves å overtale den andre til sitt eget syn. Men selv om de var dypt uenige om anarkisme og sosialisme, befant de seg i stadig nye allianser i sin felles kamp for nytenkning og sunn fornuft. De var begge propagandister, og i hverandre fant de det beste redskap for å slipe og forbedre logikken og teoriene bak sine argumenter. To banebrytende politiske skrifter ble skapt av disse debattene: Tuckers *State Socialism and Anarchism*, som ble utgitt i 1888, og Shaws *The Impossibilities of Anarchism*, som ble utgitt som en sosialistisk løpeseddel i 1893.

Tucker, som mente at Shaw var sin tids beste representant for statssosialisme, skrev: «Etter klovneriene i 'Workmens's Advocate' og overfladiskheten i 'Der Sozialist,' er det en nytelse å bli kritisert av et menneske med vett og forstand.»

Tuckers respons overfor andre kritikere var sjelden så vennlig. Iskald og nådeløs mot dem som våget å angripe ham, ble han kjent blant enkelte som «The Pope.»

Tucker var utvilsomt mer effektiv i sin kritikk av staten enn i sine alternative forslag. Han innrømmet faktisk en gang at det var lettere å demonstrere hvorfor han ikke var noe

annet enn å si hvorfor han var en anarkist: «Når man har fornektet arkiet, kan kun anarkismen bekreftes. Det er et spørsmål om logikk.» Men nettopp i sin kamp for individets rett mot statens urett, var Tucker sin tids iherdigste talsmann. Selv Kropotkin, som mislikte Tuckers individualisme, måtte rose hans kritikk mot staten som 'meget granskende' og hans forsvar av individet som 'veldig kraftig'.

Benjamin Tucker baserte sin anarkisme på individets uhemmede suverenitet. Mange kritikere hevdet at han hadde redusert anarkismen til en amoralsk, egoistisk filosofi med den sterkeste rett. Dette er fremdeles den hyppigste gjengangeren

Iskald og nådeløs mot dem som våget å angripe ham, ble han kjent blant enkelte som «The Pope.»

blant argumentene mot individualistisk anarkisme, som samtidig avslører en skrikende mangel på vilje til å forstå. Rudolf Steiner forstod Tucker fordi Steiner selv baserte sin individualistiske anarkisme på menneskehetens åndelige evolusjon. Han betraktet anarkismen som et fremtidsrettet resultat av individets indre frigjøring gjennom en fullt utviklet tenkning. En slik modnet tenkning, mente Steiner, ville medføre åndskrefter som gjorde mennesket uselvvisk og selvofrende.

Den individualistiske anarkismen gir individet rett til å være sin egen lykkes smed og om nødvendig danne egen private hær mot alt og alle. Den gir med andre ord *friheten til egoisme for hvert eneste menneske*. Sosial harmoni kan kun skapes på grunnlag av hvert menneskes totale frihet. Egoismen må overvinnes, men ansvaret må overlates til hver enkelt. Ingen kan tvinges til uselvviskhet. Økonomisk brorskap, som man gjerne kan kalle sosialisme, kan ikke fremtvinges gjennom såkalt planøkonomi uten samtidig å drepe friheten og kvele økonomien. Individets frihet må vernes, selv om den åpner døren for destruktiv egoisme og sosial urett. Den sosiale rettferdighet er et barn av total kollektiv frihet. Her må hvert menneske overvinne egoismen i seg selv *uten* å blande seg opp i *andres* egoisme.

Benjamin Tucker kan med rette kritiseres for sine mangelfulle og selvimotsigende anstrengelser når han forsøker å utarbeide teorien bak det ideelle, utopiske frie samfunn. Denne kritikken er allikevel irrelevant i forhold til Tuckers velbegrunnede forsvar av enkeltmennesket mot statens overgrep. En innvending mot anarkismen på et slikt grunnlag er analogt med å hevde at urett og ondskap er trygt og godt fordi det er velkjent, mens derimot «det ukjente» er vår farligste fiende.

Tucker mente at egoismens verste følger i form av 'den sterkeste rett' ville temmes og holdes i sjakk av sunn fornuft og positiv, gjensidig egeninteresse i et fritt samfunn. Frihetens virkelige fiende var autoritet i sine mangfoldige sosiale drakter. Kirke, religion og usmakelig monopolkapitalisme var tydelige eksempler på hva som måtte motarbeides. Det var imidlertid staten som var den største fare:

«Staten hevdes av enkelte å være et 'nødvendig onde;' det må gjøres unødvendig. Dette århundres kamp er derfor mot staten: Staten, som forneder mennesket; staten, som prostituerer kvinnen; staten, som bederver barn; staten, som hindrer kjærlighet; staten, som kveler tanker; staten, som monopoliserer landområder; staten, som

Korrektur/Errata:

I Gateavisa #155, i boksen på side 24 (Benjamin Tucker), linje 12-15: «I 1881 grunnla han et nytt tidsskrift som het Liberty, som tok følgende overskrift fra Proudhon: 'Not the Daughter but the Mother of Liberty.'» Dette skal leses: «[Liberty —] Not the Daughter but the Mother of Order.» Beklager feilen.

begrenser kreditt; staten, som innskrenker handel; staten, som gir uvirksom kapital makt til å øke, og som gjennom renter, leie, profitt og skatt, plyndrer frukten fra strevsomt arbeide.»

Det bør her legges merke til at det er fullstendig utilstrekkelig å rope i kor med *Nyliberalen* og *Dine Penger* at «Skatt er tyveri,» for deretter å hevde at bare vi kvitter oss med skatt og forbud, vil det frie, moralsk fortreffelige samfunn vokse frem av «fri kapitalisme». Denne liberalistiske ideologien ligger nær anarkismen på enkelte områder, men med sitt halvhjertede og overfladiske opprør overlater den all makt til store banker og børsmeglere. Dette er en fristende fallgrube for alle som ikke gjennomskuer konsekvensene av statens monopol på valuta. Så lenge denne valutaen eksisterer, er staten like mektig som før, uansett hvor usynlig man ellers gjør den.

For Tucker bestod samfunnets onder av av fire 'monopoler' som hvilte på statens autoritet og motarbeidet frihetens prinsipper på alle måter.

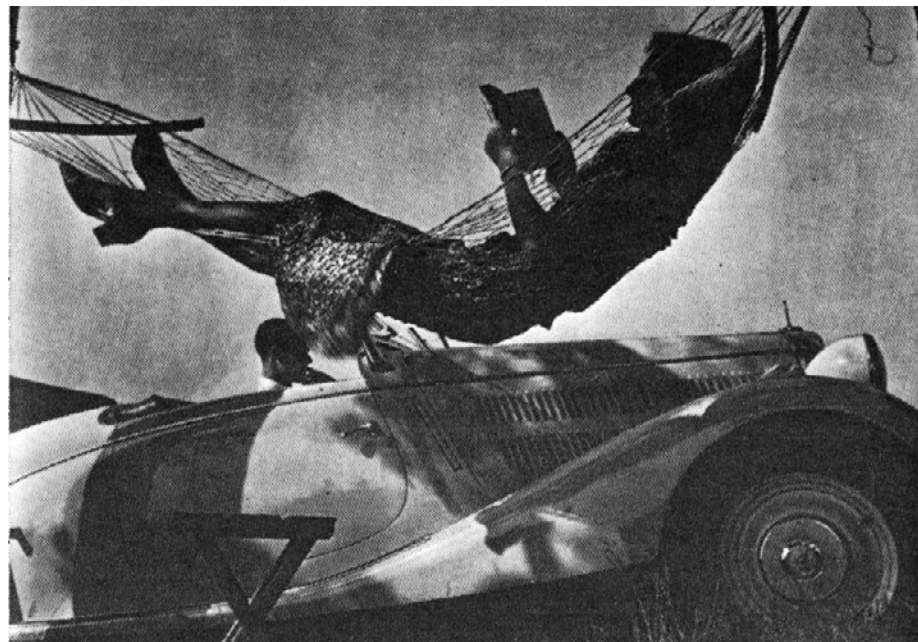
Benjamin Tucker ga uttrykk for tankefull innsikt i denne problematikken.

For Tucker bestod samfunnets onder av av fire 'monopoler' som hvilte på statens autoritet og motarbeidet frihetens prinsipper på alle måter. Disse monopolene ble behandlet i korthet i Tuckers berømte artikkel 'State Socialism and Anarchism'.

Det aller viktigste var monoopolet på penger. Regjeringens kontroll av penge-systemet var et onde som ga gjenklang i hele samfunnet. Som et resultat av dette var renter, leie og priser altfor høye; arbeide, i forhold til kapital, stod veldig svakt; og adgang til kapital var meget begrenset.

Nest viktigst var monoopolet på landområder. Eiendom av land, mente Tucker, skulle baseres på bosettelse og bruk. I den grad eiendomsrett bygget på andre teorier og ble håndhevet av staten, var eiendom tyveri.

Det tredje var tariffmonoopolet. Priser var for høye, og kapital og arbeide var malplassert, hevdet Tucker, når proteksjonismen rådet. I tråd med de klassiske liberallerne tok Tucker til orde for fri handel.

Det siste var monoopolet på patenter og åndsverk som beskyttet forfattere og oppfinnere mot konkurranse og åpnet for urimelig kompensasjon for arbeidet.

Her bør det skytes inn at også senere anarkister har reagert sterkt mot monoopolet på patenter og åndsverk i form av 'copy-

right'. John Lennon, som selv ble mange-millionær på dette systemet, sa i et intervju at musikk egentlig ikke tilhørte noen, ikke en gang komponisten. Musikken var objektivt tilstede i eteren, og komponisten var kun en som hørte musikken og transkriberte den til det fysiske plan. Komposisjonen i seg selv tilhørte alle eller ingen, mente Lennon.

Det siste var monoopolet på patenter og åndsverk som beskyttet forfattere og oppfinnere mot konkurranse og åpnet for urimelig kompensasjon for arbeidet. Her bør det skytes inn at også senere anarkister har reagert sterkt mot monoopolet på patenter og åndsverk i form av 'copy-

right'. John Lennon, som selv ble mange-millionær på dette systemet, sa i et intervju at musikk egentlig ikke tilhørte noen, ikke en gang komponisten. Musikken var objektivt tilstede i eteren, og komponisten var kun en som hørte musikken og transkriberte den til det fysiske plan. Komposisjonen i seg selv tilhørte alle eller ingen, mente Lennon. Tucker påpekte at disse fire monopolene var mulige kun gjennom statens beskyttelse og privilegier, og han ettersøkte de mest effektive midlene til å rive ned disse ondene. Det var på dette punkt at han satte et ubønnhørlig skille mellom anarkisme og 'statssosialisme'. Han regnet seg riktig nok som sosialist, i ordets enkleste forstand, men han var en bitter motstander av stats-sosialisme og marxisme.

Forståelsen av kunstnerisk nyskapning og troen på den levende kunstens potensielle evne til å vekke og forvandle samfunnet, står sentralt i Tuckers litterære virksomhet. Det var dette han hadde til felles med Bernard Shaw, og som skapte plattformen for deres fruktbare samarbeide. Shaw så i Tucker en mann med dyp forståelse for teater og litterær kunst. Han var spesielt imponert av Tuckers syn på avansert litteratur, som ifølge Tucker var det «som i religion og moral fører vekk fra overtro, som i kunst fører vekk fra tradisjon.» Tucker støttet konsekvent drama, litteratur, malerkunst og musikk som eksperimenterte med form og tradisjon, og han var ofte villig til å unnskyldte mangel på stilistisk fortreffelighet eller dramatisk kraft hvis et verk imøtekom hans mening om kunst. Shaws kritikk og litterære verker ga uttrykk for samme standard og samme toleranse overfor eksperimentell stil.

Forståelsen av kunstnerisk nyskapning og troen på den levende kunstens potensielle evne til å vekke og forvandle samfunnet, står sentralt i Tuckers litterære virksomhet. Det var dette han hadde til felles med Bernard Shaw, og som skapte plattformen for deres fruktbare samarbeide. Shaw så i Tucker en mann med dyp forståelse for teater og litterær kunst. Han var spesielt imponert av Tuckers syn på avansert litteratur, som ifølge Tucker var det «som i religion og moral fører vekk fra overtro, som i kunst fører vekk fra tradisjon.» Tucker støttet konsekvent drama, litteratur, malerkunst og musikk som eksperimenterte med form og tradisjon, og han var ofte villig til å unnskyldte mangel på stilistisk fortreffelighet eller dramatisk kraft hvis et verk imøtekom hans mening om kunst. Shaws kritikk og litterære verker ga uttrykk for samme standard og samme toleranse overfor eksperimentell stil.

Tucker anerkjente og verdsatte straks at Shaws kritiske standard var identisk med hans egen. Da Walter Scott utga Shaws *Quintessence of Ibsenism* i 1891, skrev Tucker: «Det fins en statssosialist som aldri har vært kjent for å si et kjedelig ord. Jeg sikter til G. Bernard Shaw i London.» Han var mektig imponert over *Quintessence*,

shom Shaw beskrev som «egoistisk... en forfektelse av... menneskets vilje mot alle lover, institusjoner, ismer og denslags...» *Liberty* hevdet at «George Bernard Shaw forstår ibsenismen bedre enn Ibsen.» Tucker frydet seg uten ende over at en statssosialist grublet over så tvers igjennom anarkistiske idéer.

Tucker sloss dristige og harde kamper mot sensorene. I 1882, da deler av Walt Whitmans (nå verdensberømte) *Leaves of Grass* ble stanset fordi de var obsjone, ga Tucker ut hele verket fra de originale plattene, og utfordret rettsvesenet til å arrestere ham og deretter bevise at boken var obskjøn. Postinspektøren og riksadvokaten Anthony Comstock, som var yringsfrihetens sagnomsuste motstander og undertrykker (av samme ulla som vår egen statsadvokat Dorenfeldt på 1960-tallet da han førte straffesak mot Jens Bjørneboe p.g.a. romanen *Uten en tråd*), tryglet USA's justisminister om å anmelde Tucker, men ble nektet. Tucker erklærte: «Jeg har inviteret fienden til et møte, men fienden nekter å møte meg...»

Shaw fant også en glede i å sjokkere og utfordre moralens og anstendighetens selvutnevnte formidlere. Han skrev en gang til Anthony Comstock at han var fullstendig enig i at hans bøker var farlige for unge mennesker. Shaw følte at alt nytt eller annerledes var farlig, og at det var det farlige og sjokkerende som provoserte mennesker til å forandre seg og vokse. I likhet med Tucker kjempet han mot det tradisjonelle hver gang det ble satt opp som en standard man skulle ære eller imitere.

Tuckers standard for ypperlig litteratur illustreres klart og tydelig gjennom følgende oppfatninger:

...Om religion og moral: «Hvert eneste moralske fremskritt blir gjort ved å utfordre den eksisterende oppfatnings gyldighet med hensyn til sømmelig adferd...»

...Om politikk: «Lover dreper individets samvittighet ved å fjerne ansvaret for egne handlinger.»

...Om kunst: «Den store kunstner er den som går ett skritt lenger enn det som kreves, og ved å skape verk med større skjønnhet og høyere interesse enn det som hittil har vært oppfattet, lykkes... ved å føye sin egen friske sansutvidelse til det på forhånd nedarvede.»

Tarjei Straume

Kilder: Det meste er hentet fra diverse steder i boken Benjamin R. Tucker & The Champions of Liberty/ A Centenary Anthology, som er skrevet av 16 forskjellige anarkistiske forfattere. Fritt bearbeidet, omskrevet, kommentert og mixet av undertegnede, med full forståelse for alle sanne anarkisters forakt for det fjerde monopol.

DAG OG TID

Pilestredet 8
0180 OSLO

**Verdas einaste
riksavis på
nynorsk!**

Telefon
22 33 00 97

Telefaks
22 41 42 10

Partipolitisk
ubunden vekeavis
med brei kultur-
dekking og
fingeren i jorda.

Sommertid er hasj-is-tid!

...og den lager du selv med noen enkle håndgrep:

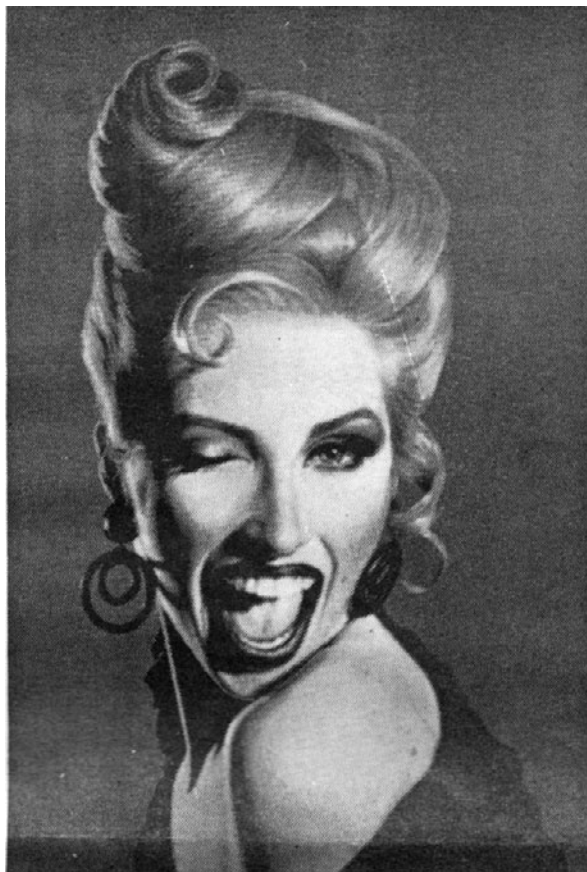
Cannabis milkshake

Bland 15 gram eller mer av finknuste marihuanablader og blomster (ingen frø eller stiler) med 3/4 liter lettfløte (eller blanding av melk og fløte). Tilsett en strøken teskje lecitin-korn. Bland disse i en mixer i 1 eller 2 minutter. Hell mixerens innhold i en kjele og varm forsiktig opp i 10 minutter i et vannbad. Ikke overkok, for da vil fløten skille seg fra melken. Rør inn noen spiseskjeer med honning mens blandingen er varm. Hell blandingen i en krukke, tilsett 1/2 teskje vaniljeekstrakt, dekk til og sett den i kjøleskapet noen timer til den blir kald. Når du ønsker å drikke den, hell den tilbake i den elektriske mixeren i 30 sekunder og server den i glass med sugerør.

Hasj-is

Oppskriften kan også danne utgangspunkt for *iskrem*. Tilsett et rått egg og visp grundig i mixeren til det skummer. Hell over i passende skål eller krukke. Sett på lokk eller dekk kopperne med papir eller plast, og sett disse i fryseren. Ikke vent for lenge med å fryse, for da vil den piskede konsistensen løse seg opp til sin opprinnelige rennende form!

Hvis du foretrekker det, kan iskremen og milkshaken lages med hasj eller hasjolje. Løs først hasjen eller hasjoljen opp i litt smør. Tilsett så lettfløte/lecitin-blanding og følg oppskriften som beskrevet.

VINCENT
LUNGES
INSTITUTT

Institutt for
frihetsforskning

Man tilknytter seg, blir funksjonær, signerer med VLI. VLI arrangerer seminarer, kurs, primitiv festival på Jomfruland hver sommer, VLI's fond: 5000 kr. til den mest absurde plakatkampanjen. Har avdelinger over hele Norge,

av og til andre steder i verden. VLI har et tre i Spania.

Flere band er tilknyttet. Vorfor Hvirkelighet. Depresjon Satt I System. Kom Pus. Viljen Har Effekt På Hensikten.

Dop. Kunst. Penger.

Videoarkiv. Ca. 60 personer tilknyttet på landsbasis.

Viltvoksende samarbeidsstruktur. Primitiv adferd under innflytelse av god vilje. Hensynsløs ømhet.

Vincent Lunges
Institutt,
Osterhausgate 8,
0183 Oslo

LIBER BOOMERANG

Å overse en gud er å føde en demon.

Vil du forspise noen selv på bekostning av andre?

Fornekt døden, og andre former for selvmord vil oppstå.

Fornekt sex, og bizarre perversiteter vil pine deg.

Fornekt kjærlighet, og absurde luner vil forkrøple deg.

Fornekt sinne kun for å stirre på den blodige kniven i de skjelvende hendene dine.

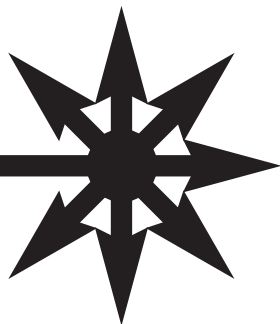
Fornekt naken angst og lyst for derav å skape blinde nevrososer og havepsyke.

Fornekt latter, og verden ler av deg.

Fornekt magi bare for å bli en forvirret robot, uforståelig selv for deg selv.

GA har sporadisk informert lesermassene om heksekunst, Crowleys filosofi, Undergenialitets-kirken og hint, alle eksempler på individualistisk magi & müstikk. Peter Carroll er grunnlegger av IOT, Illuminates of Thanateros, den første kaomagiske ordenen (med røtter blant postpønkerne), og forfatter av flere bøker, som *Liber Null* og *Liber Kaos*. I kaomagi ligger en moderne og postmoderne tolkning av de klassiske hermetiske tradisjonene, som alkymi, rituell magi, kabbala osv. Dets kredo er: *Ingenting er sant, alt er tillatt*. Liber Boomerang beskriver derfor et *amoralsk karmabegrep*.

Teksten er hentet fra *Liber Kaos*. Oversettelse og kommentar ved Advaijananda (SSS & CCC33)..

Gateavisa utreder: Schengen

Etter det Gateavisa erfarer vil alle formaliteter vedrørende iverksettelsen av Schengen-avtalen for Norges vedkommende være i orden ganske snart. I forbindelse med debatten rundt dette tema kan enkelte ha fått det inntrykk at det nå vil bli slutt på ordningen med at man må ha med seg pass når man er på ferie i Europa. Dette er sikkert riktig, men hvis du har tenkt deg på langtur er det litt mer du trenger å vite.

Medlemslandene forplikter seg nemlig til å treffe de nødvendige tiltak for å sikre "at ledelsen for en overnattingsbedrift sørger for at utenlandske gjester, herunder statsborgere fra andre konvensjonsparter og andre medlemsstater i De europeiske fellesskap, med unntak av ledsagende ektefeller og mindreårige barn eller deltakere i gruppereiser, personlig fyller ut og undertegner erklærings skjema, og at de identifiserer seg ved fremvisning av gyldig legitimasjon," (artikkel 45 nr. 1 a.).

Tilsvarende skal også gjelde for "personer som overnatter på ethvert annet sted som leies ut av næringsdrivende, særlig telt, campingvogner og båter." (Artikkel 45 nr. 2).

Passtvangen oppheves, og istedet får vi ID-plikt (Hurra!)

SPANNERSAKEN

Til høsten skal menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg ta opp Spannersaken; engelsk politi sin heksejakt på sm/fetisj-miljøet.

Engelske minoriteter kjemper nå for sin eksistens både som individer og som gruppe. Dersom ikke domstolen i Strasbourg bringer England på nivå med resten av Europa, har engelsk sex-politi grønt lys for intensivert sex-terror, rassiaer og trakassering. Hvis så skjer kan det få konsekvenser også for lille Norge.

Sex-trakassering og polititerror mot fetisjforeninger og seksuelle minoriteters hjem uavhengig om du er lesbe, homo, hetro, kvinne eller mann. Mennesker som mister jobb og karriere uten lov og dom. Det er fasiten etter Spannerdommen der England som eneste europeiske land har kriminalisert sikker, ansvarlig og samtykkende sm-sex mellom voksne likestilte parter.

Ikke én eneste skade

“Spanner” betyr skiftnøkkel og er navnet på en årelang politiaksjon mot homofile sm-ere som har kostet engelske skattebetalere over 30 millioner kroner. Hundrevis er etterforsket, 42 arrestert og 15 homofile tiltalt for å ha “skadet det engelske samfunns moral” til tross for at:

- Ikke én eneste én av flere hundre etterforskede sm-ere var påført noen som helst behandlingstrengende skade.
- Alle aktiviteter (piercing, tatovering og erotisk pisking) skjedde frivillig mellom voksne mennesker i private hjem,
- verken politi eller naboer hadde klaget,
- ingen videoer var blitt solgt med fortjeneste.

Til tross for dette ble åtte homofile i desember 1990 sendt i fengsel med dommer på totalt 25 år. Appellretten reduserte straffene i februar 1992 kanskje fordi det internasjonale samfunnet begynte å reagere. Den kontroversielle Spanner-dommen møtte motbør fra store engelske aviser, tv og London Arbeidsparti. Det ble arrangert aksjoner foran britiske ambassader verden over. Men selve kjennelsen ble likevel opprettholdt.

Homofiles samtykke verdiløst

Faren for forføring av unge menn var et røgnargument. “Ofrene” omtales i dommen konsekvent som ungdommer, til tross for at deres gjennomsnittsalder var 50 år. Slik kan virkeligheten fortone seg for en over 70 år gammel dommer som mente at mottagerens samtykke er uvesentlig og verdiløst i gjensidig sm-sex. Dermed ble voksne mennesker fratatt muligheten til å bestemme over egen kropp og seksualitet. Utøverne ble dømt for “overgrep”, mottagerne ble dømt for å bistå overgrep på seg selv!

I desember 1992 ble saken anket til engelsk høyesterett. For første gang følte Spannermennene at deres forsvar ble lyttet til. Nå hadde menneskerettighetsgrupper som “Liberty” og “Countdown on Spanner”

begynt å engasjere seg. Gruppene fikk støtte fra en rekke hetero- og homofile organisasjoner i England og Amerika. I mars 1993 ble allikevel fengselsstraffene mot tre av de tiltalte opprettholdt med tre mot to stemmer. Mindretallet mente at staten ikke mer enn nødvendig bør hindre menneskers rett til å leve sine liv slik de selv velger.

En av de dømte, Colin Laskey, døde plutselig 14. mai 1995, 52 år gammel etter et hjer-teattakk. Han fikk opprinnelig 4 1/2 års fengsel, hvilket ble redusert til 2 år i høyesterett. Det er liten tvil om at Laskey hadde levd under et umenneskelig press i de siste åtte årene før sin død. Laskey som sammen med de to gjenlevende Roland Jaggard og Tony Brown kjempet for å få Spanner-saken inn for Strasbourgdomstolen ble før sin død hedret med den erotiske Oscar-prisen for sitt arbeid som seksuell frihetsforkjemper.

Yrkesforbud

Spannersaken handler også om grunnleggende forsamlingsfrihet, samt retten til frihet fra yrkesforbud. En rekke fetisjister og sm-ere har mistet jobben etter vilkårlig fengsling og uthengning overfor arbeidsgiver eller engelske tabloidaviser i kjølvannet av spannersaken. Dr. Christopher Zimmerli (59) er et eksempel på det. Som en av de opprinnelig tiltalte mistet han både jobb og levebrød på grunn av rettssaken, selv om fengselstraff ble frafalt.

Terror

Nesten umiddelbart etter høyesterettsdommen startet polititerror og sex-trakassering mot medlemsklubber, sikrere sex-organisasjoner og private hjem. Selv om politiet ikke finner ulovligheter i sine rassiaer, skandaliserer de ofrene slik at vedkommende mister jobb og levebrød uten noen lov og dom.

Først ute var politiet i Hoylandswaine i nordengland. 26 polititjenestemenn stormet 8. mai 1993 en privat fetisjfest med 38 gjester kledd i lær, gummi og bondageutstyr mens de satt og drakk kaffe og spiste kaker. Tiltross for at ingen ulovlige forhold ble avdekket ble samtlige gjester anholdt for brudd på den engelske loven som forbyr menn å ha sex privat dersom tre eller flere er tilstede. 15 av mennene gikk senere til sivilt søksmål mot politiet og vant saken. South Yorkshirepolitiet måtte betale rassiaofrene 400.000 kroner i erstatning for feilaktig pågripelse og frihetsberøvelse.

Denne saken viser at det nytter å kjempe for borgerrettigheter også for minoriteter når homo- og heterofile står sammen og bruker pressen og domstolene på samme måte som undertrykkerne.

Neste terror-offer var privat-skolelærer Jock Martin. Under påskudd av å lete etter barneporno, gjennomførte politiet i Hertfordshire en husundersøkelse hos Martin, som var formann i fetisjklubben London Blues. Intet ulovlig materiale ble funnet og ingen tiltale reist. Derimot gjorde politiet videoopptak i Martins soverom, der sengen var forberedt for bondage-leker. Politiet viste filmen på Martins arbeidsplass og dermed ble han også sosialklient.

Foreningsforbud

Vinteren 1996 angrep politiet de ideelle foreningene som har anket spannerdommen inn for menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg. Metro-polititan-politiet fant heller ikke denne gang noen straffbare forhold, men oppnådde allikevel sin hensikt; ved å skremme klubbeiere fra utleie, vil man hindre fetisj- og sm-foreninger vanlig forenings- og møtefrihet, slik homofile opplevde i Norge for over 40 år siden.

Tre sikrere sex-klubber mistet sine møtelokaler etter at eieren, en bryggerikjede svartelistet dem. Kjeden gjorde helomvending etter trussel om full homoboikott og forpliktet seg til å støtte sikrere sex-arbeid i fremtiden.

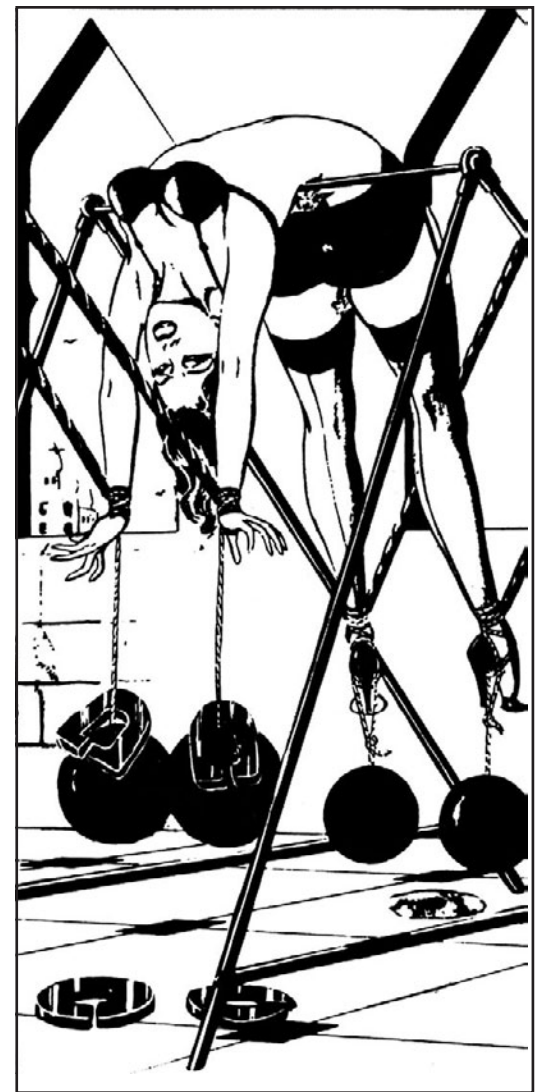
Etter spannerdommen i 1993 har en offentlig oppnevnt engelsk lovkommissjon i en omfattende rapport, foreslått at samtykkende sm-sex skal være lovlig på linje med diverse idrettsgrener. Etter lovkommissjonens forslag ville spannerdommene aldri funnet sted.

Hvordan er så sjansen til å få medhold i Strasbourg? Den britiske regjeringen har ikke noe godt rulleblad i forhold til å vinne saker i menneskerettighetsdomstolen. Etter ni års mareritt har spannerofrene fått medhold i at deres privatliv er et menneskerettighetsspørsmål som kan behandles av Strasbourgdomstolen.

Sm er samspill, ikke vold

Både den engelske lovkommissjonen, amerikanske og danske helsemyndigheter, samt menneskerettighetskommissjonen i Strasbourg har fastslått at spannersaken dreier seg om gjensidig seksuelt samspill mellom likestilte parter, og ikke vold, slik den engelske stat hevder.

På den annen side har menneskerettighets-

Bildet er arrangert

kommissjonen i en foreløpig kjennelse med 11 mot 7 stemmer gitt England medhold i at landet hadde rett til å domfelle spannermennene for å ivareta samfunnets moral. Den europeiske konvensjonen om menneskerettigheter er en komplisert og konservativ traktat. Desverre er også kommisjon og domstol mer konservative enn vi skulle ønske å tro. I 1980-årene dømte menneskerettighetskommissjonen til fordel for lover som fullstendig forbød homoseksualitet. Domstolen satte til side avgjørelsen, men mente allikevel at ulik seksuell lavalder var akseptabelt. I 1981 støttet Europa-domstolen sterkt at ungdom kunne forføres til homoseksualitet, og at det var lovens oppgave å hindre dette.

Ring Randi!

Ring inn din støtte til Randi på telefon 22 23 02 25 eller Svein på telefon 62 42 74 66, eller skriv til Verkstedet Smia, postboks 6838 St Olavs plass, 0130 Oslo. Økonomisk støtte kan sendes til Smias postgirokonto 0825 0293276.

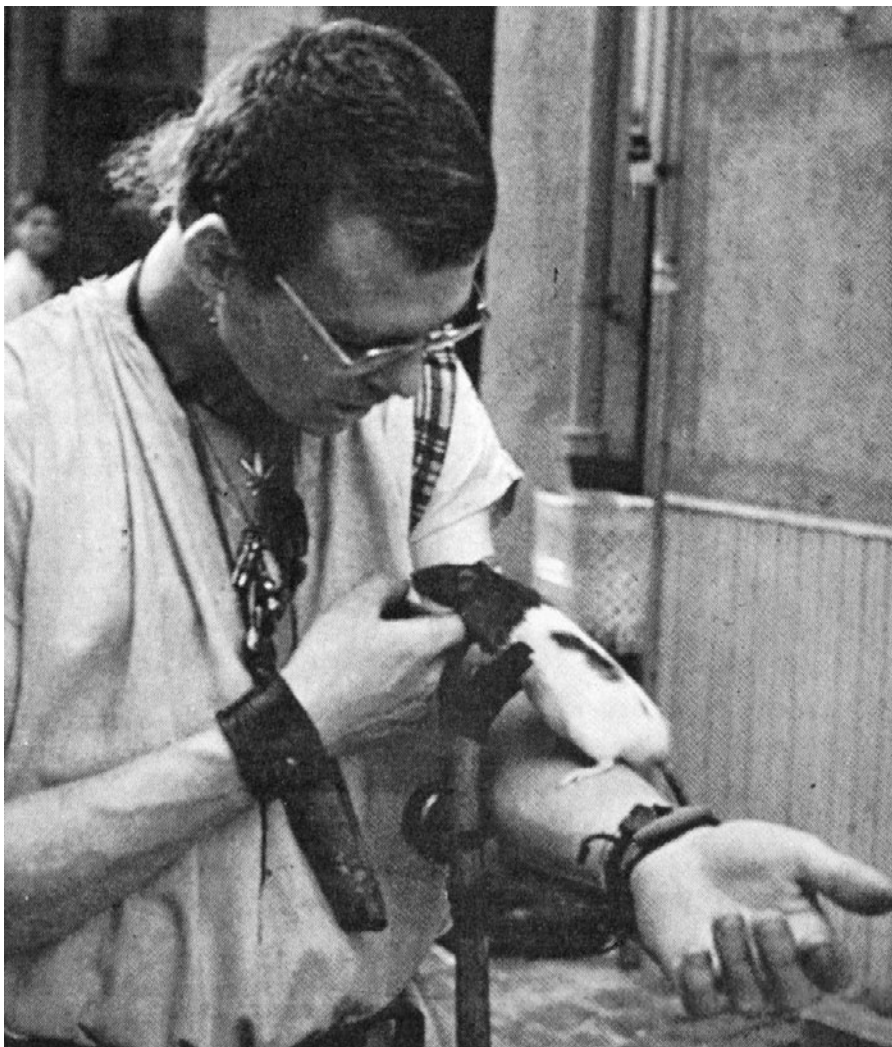
Du kan kontakte Spanner Trust på adressen: BM Box 99 London WC1N 3XX, England, tlf. 0044181 3929052 eller via e-mail: spanner@skintwo.co.uk og web: www.skintwo.co.uk.

Gateavisa har tidligere skrevet om Spannersaken; GA #152-3/95.

Gateavisas presenterer:

Halvnaken lunsj

- for dem som ikke er redde for å se hva som er på enden av gaffelen...

Gateavisas matspalte er tilbake med delikatesser for den fordomsfrie.

Denne gang skal vi ta for oss kjøtt fra en type dyr som i vår kulturkrets gjerne blir betraktet som frastøtende og ulekre, nemlig gnagere. Nå har visse typer gnagere, som f.eks kanin og hare, vært alment akseptert som føde, noe som ikke har vært tilfelle med mus og rotter.

Kast disse fordommene til side, her venter nye kulinariske nytelser på den djerve!

På kjøkkenet: Theophilia Guggenheim

Først en liten påminnelse som gjelder alle slike typer "småvilt": Spis aldri et dyr som ser sykt ut, bruk gummihansker når du behandler det rå kjøttet, og sørg for at det er godt gjennomstekt/kokt.

La oss først rette oppmerksomheten mot et dyr som vanligvis betraktes utelukkende som et kjæledyr, nemlig marsvinet. Marsvinet har et stort potensiale som menneskemat, først og fremst fordi det smaker ypperlig, men også fordi det kan ales opp på gress, frukt og grønnsaksskrell. Dette unnselige dyret kan godt tenkes å bli en del av et en fremtidig energibesparende husdyrhold.

Marsvin har lange tradisjoner på det

Amerikanske kontinentet, allerede Columbus kan berette at de karibiske Arawak-indianerne holdt marsvin som husdyr. Marsvin er den dag i dag en viktig proteinkilde i mange land i Latin-Amerika, hvor de holdes omtrent som kaniner.

Basisk tilberedning:

Knekk nakken på marsvinet ved å holde bakbeina i et fast grep i venstre hånd og hodet i høyre, med høyre tommelfinger på ryggraden rett bak skallen. Press raskt ned med tommelen samtidig som du rykker til bakbeina. (Hvis du er usikker på hvordan du skal gjøre dette, få en erfaren person til å hjelpe deg, det er ikke noen god ide å fomle med et levende dyr.)

Skråtten flåes ikke, men skoldes i kokende vann og plukkes/skrapes ren for hår. Snitt

fra kjeven og ned langs buken, og ta ut innvollene og "brett ut" kroppen slik at den blir flat, ved å kutte gjennom underkjeven og bekkenet. Deretter vaskes skroten godt og tørkes på et dertil egnet hygienisk sted.

Så til vår første rett:

CUYES A LA AREQUIPEÑA (MARSVIN á la CREOLE)

Ta utgangspunkt i den basiske tilberedningen, bløt det tørkede marsvinet i lettsaltet vann og la den så koke i følgende saus:

løk
rikelig med hvitløk
gul chilipepper
gul paprika
sort pepper
salt
peanøtter (eller peanøttsmør)
poteter

Blank løken i olivenolje, ha i godt med hvitløk, og la blandingen frese til den er gyllen (ikke brun). Tilsett så en pasta av frisk gul chili og en gul paprika (hvor frøhusene er fjernet på forhånd, og som har ligget i saltet vann en times tid og deretter malt til en masse) og ha i sort pepper og litt salt. La det hele koke litt, og tilsett så malte peanøtter eller peanøttsmør og kokte poteter.

Marsvin kan tilberedes på et utall måter, nesten enhver oppskrift beregnet på kylling eller kanin smaker bra med marsvin i hovedrollen. Man beregner et ungt, voksent marsvin pr. person.

Når det gjelder rotter, så er også disse i høyeste grad spiselige. Imidlertid sier det seg selv at en skabbete kloakkrotte fra byen hverken smaker særlig godt eller er spesielt sunn. En frisk og fin rotte vokst opp i Guds frie natur på landsbygden derimot, skulle det ikke være noe i veien med. Rottekjøtt spises i mange land, i Bordeauxdistriktet er det f.eks en gammel tradisjon å spise de alkoholisererte rottene som holder til i vindkjellerne, og i enkelte områder i Ghana utgjør rottekjøtt (kjemperotten *Cricetomys* og sukkerrotten *Thryonomys*) opptil 50% av alt animalsk protein.

Romerne, som ikke akkurat kan sies å ha vært uoppfinnsomme i matveien, betraktet hasselmusen som en delikatesse av rang. De holdt dem gjerne fanget i trange bur og foret dem på hvete for at de små musene skulle bli så fete og møre som mulig. En slik frihetsberøvende praksis tar vi selvsagt avstand fra, men oppskriften kan jo være like god for det. (Husk bare på, hvis du går ut i skogen for å jakte på noen klatremus, at hagle neppe er et egnet fangstredskap.) Skulle du ikke klare å få tak i noen, kan du jo alltid ta deg en tur i en

dyreforetning hvor man ikke stiller for mange spørsmål.

Den følgende oppskriften er beskrevet i *Satyricon* og er antagelig over 2000 år gammel:

GLIRES (Ristede hasselmus.)

Man regner her fire mus pr. person. Fjern innvollene og rens bukhulen (gjør en lett vask med vin) og fyll dem med en blanding av malt svinekjøtt, pepper, hakkede nøtter, litt kjøttkraft og finhakket fersk fenikkel. Sy bukhulen igjen og bak musene i ovn på middels varme til de er gjennomstekt.

Serveres med en søtlig, gjerne honningbasert saus og valmuefrø.

Så til slutt en tøffere oppskrift, som antagelig egner seg godt for deg som har blitt værfast på hytta:

SOURIS á la CRÉME MUS I KREMSAUS

4 mus
vodka
salt flesk
mel
pepper & salt
nellikspiker
kremfløte

Flå, rens og vask fire fete mus uten å fjerne hodene. Legg dem i en dyp skål med vodka og marinér dem i to timer. Kutt flesk eller bacon i terninger og stek langsomt for å få ut fett. Tørk musene, vend dem i en blanding av mel, pepper og salt, og stek dem i baconfettet i fem minutter. Tilsett så en liten

kopp vodka (skru ned varmen, husk brannfare!) og 6-8 nellikspiker, ha på lokk og la det stå under svak varme i et kvarter. Lag en separat kremsaus (kremfløte og litt meljevning og en knivsodd sort pepper) og legg de alkoholmarinerte musene i sausen og la dem varme seg i 10 minutter.

BON APPÉTIT!

Takk til Calvin W. Schwabe's "Unmentionable Cuisine" og Medlar Lucan & Durian Greys "The Decadent Cookbook".

Gateavisas Lærerskole

ved John Taylor Gatto, New York State Teacher of the Year, 1991, tilrettelagt av Tord Helsingeng

Dere kan kalle meg for Mr. Gatto. For tjue-seks år siden prøvde jeg meg som lærer, fordi jeg ikke hadde noe bedre å ta meg til. Jeg er utdannet til å lære bort engelsk språk og litteratur, men det er ikke det jeg gjør i det hele tatt. Jeg underviser i Skole, og det har jeg fått premie for.

Den første leksjonen jeg lærer elevene mine er: "Hold deg i den klassen der du hører hjemme". Jeg aner ikke hvem det er som avgjør at mine elever er der de er, men det har jeg heller ikke noe med. Barna har blitt nummerert slik at hvis noen av dem blir borte vil de bli sendt tilbake til den riktige klassen. I årenes løp har de blitt nummerert på så mange vis at det er vanskelig å se at det er mennesker skjult under byrden av nummere. Å nummerere barn er en svær og svært lønnsom bedrift, men hva det er denne bedriften egentlig skal utrette er litt vanskelig å se.

Jobben min går ut på å få ungene til å like det – å være stengt inne i samme rom som andre med samme nummer, mener jeg – eller ihvertfall å holde ut. Dersom jeg gjør jobben min skikkelig, greier ikke barna å forestille seg noe annet sted å være; de beundrer de flinkeste klassene og avskyr de svakeste. Så klassen holder seg stort sett i tømme. Dette er hva de virkelige lærer av en "fikset" konkurranse som det skolen er. De finner sin plass.

Jeg prøver så godt jeg kan å ivre barna til å gjøre det enda bedre på prøvene ved å love dem opprykk. Jeg insinuerer at den dagen vil komme da en arbeidsgiver ansetter dem på grunnlag av karakterer, selv om min egen erfaring er at arbeidsgiverne stiller seg likegyldig til slikt (og med rette). Jeg ljuger ikke folk opp i trynet, men jeg har skjont at sannheten ikke er kompatibel med lærerkallet.

Det du lærer av å ha nummererte klasser (som 8B), er at du ikke kommer deg ut av klassen din uten at det skjer et mirakel. Inntil det skjer blir du der du har blitt plassert.

Det andre jeg lærer elevene mine er å skru seg av og på som en lysbryter. Jeg krever at de blir fullstendig oppslukte i timene mine, at de skal være helt fra seg av forventning og konkurrerer med glødende entusiasme for å vinne min gunst. Men når klokka ringer insisterer jeg på at de skal stoppe arbeidet umiddelbart og hurtig gå videre til neste arbeidsstasjon. Man gjør aldri ferdig noe viktig i timene mine, og heller ikke noen andres timer, så vidt jeg vet.

Det du lærer av skoleklokka er at det ikke er noe arbeid som er verdt å avslutte, så hvorfor skal man bry seg noe særlig om noe? Skoleklokka er skoletidas hemmelige logikk, og den innpodes med ubarmhjertighet; klokka ødelegger fortid og framtid, den omskaper hvert friminutt til ensformighet. Skoleklokka sprøyter likegyldighet inn i ethvert foretagende.

Det tredje jeg trener barna i er at rettigheter kan bli gitt eller avvist av de rette autoriteter uten noen form for klagerett. Som lærer griper jeg inn i mange menneskeskjebner, jeg gir Bestått til de jeg dømmer til å være berettiget til det, eller setter i verk disiplinære tiltak mot oppførsel som truer min kontroll. Mine domsfellinger kommer tett og raskt, fordi individualistiske krefter hele tida prøver å etablere seg i klasserommet. Individualismen er en forbannelse for alle klassifiseringssystemer, en motsigelse av enhver klasseteori.

Her er noen av de vanlige måter den kommer fram på: barna sniker seg unna for å kunne være litt alene på toalettet med den unnskyldning at de skal gjøre fra seg; de lurar meg bort fra mine egne tanker i gangen fordi de må ha et glass vann. Iblant kommer den frie viljen til syne rett foran meg, hos barn som er sinte, deprimerede eller oppbragte over et eller annet utenfor mitt domene. Da er min rolle å forholde meg passiv og fungere passiviserende.

Det fjerde jeg lærer dem er at bare jeg bestemmer hva slags pensum som skal leses (dvs. jeg håndhever de bestemmelse som er gjort av de som lønner meg). Denne myndigheten gjør at jeg umiddelbart kan skille gode elever fra dårlige elever. Gode elever gjør de oppgaver jeg gir dem med et minimum av konflikter og kan oppvise en anstendig dose av pågangsmot. Av de millioner av verdifulle ting å lære, avgjør jeg hva vi har tid til. Valgene er mine. Nysgjerrighet har ingen viktig plass i mitt arbeid, kun konformitet.

Dårlige elever kjemper selvsagt mot dette, ved å skjult eller åpenlyst velge selv hva de vil lære. Hvordan kan jeg tillate det og overleve som lærer? Heldigvis finnes det metoder som bryter ned viljen til dem som gjør motstand.

Det er en annen måte jeg lærer bort leksjonen i avhengighet på: Flink barn venter på at læreren deres forteller dem hva de skal gjøre. Dette er det viktigste jeg lærer elevene mine, at vi må vente på andre mennesker, mennesker som kan mer enn oss selv og vil gi livet vårt mening. Det er ingen overdrivelse å si at hele vår kultur er avhengig av at alle lærer dette. Bare tenk på hva som ville skje dersom barna ikke hadde fått opplæring i avhengighet: mediaindustrien, med TV i spissen, ville falle i grus hvis folk husket hvordan de kunne skape sin egen moro; psykologene, politikerne og prestene ville være nødt til å bare eksistere i kraft av seg selv; store deler av rettssystemet og helsevesenet ville bli overflødig, sammen med den stadig voksende floraen av alternativterapeuter - hvis ikke det var garantert at en tilførsel av hjelpeløse mennesker strømmet ut av skolene våre hvert år. Vi har skapt en livsstil som avhenger av at folk gjør det de blir fortalt fordi de ikke kan noe annet. La oss for all del ikke forstyrre denne balansen!

I leksjon nummer fem lærer jeg elevene at selv-respekten deres skal avhenge av hvordan andre måler deres verdi. Elevene mine evalueres og måles hele tiden, med karakterer hver termin, på alle prøver og alle stiler. Så sender jeg barna hjem til foreldrene sine til ros eller kritikk, basert på mine nedtegnelser. Selv om mange nok ville bli overrasket over hvor liten tid og refleksjon som vies til disse protokollene, skaper den kumulative vekten av disse tilsynelatende beskrivende kvalitetsmålingene en profil som tvinger barnet til å komme fram til en viss oppfatning av seg selv og sin framtid. Dette på bakgrunn av tilfeldige bemerkninger fra fremmede og profesjonelt likegyldige mennesker.

Selv-evaluering – ankerpunktet til ethvert filosofisk system av format som noen sinne har oppstått på planeten – er aldri en faktor her. Det barn lærer av tentamener og karakterbøker er at de ikke skal stole på seg selv eller foreldrene sine, de må sette sin lit til evalueringen fra statsautoriserte og offentlige personer. Folk trenger å bli fortalt hva de er verdt.

I leksjon seks får jeg barna til å forstå at de blir iaktatt. Jeg holder hver enkelt elev under konstant overvåkning og det samme gjør kollegene mine. Det finnes ikke noe privatrom for elever, ingen selvråderett på tid. Friminuttene varer i 600 sekunder for å holde promiskuøst kameraderi i tømme. Elevene oppfordres til å sladre på hverandre, endog å sladre på foreldrene sine. Selvsagt oppfordrer jeg foreldrene til å informere meg hvis barna viser trassighet hjemme også.

Jeg gir lekser slik at denne overvåkingen strekker seg inn i hjemmene, hvor elevene kunne komme til å lære noe uautorisert, kanskje fra en far eller mor, eller plukke opp noe fra en klok person i nabolaget.

Det man lærer av denne konstante overvåkningen, er at man ikke kan stole på noen, at privatliv ikke er legitimt. Overvåkning har blitt sett på som tvingende nødvendig av flere innflytelsesrike tenkere; det er den sentrale sosialvaksinen hos Calvin i Institutio, hos Platon i Republikken, hos Hobbes, hos Comte, hos Francis Bacon. Alle disse barnløse mennene oppdaget det samme: Barn må holdes under streng oppsikt hvis du ønsker et sentralstyrt samfunn.

1

2

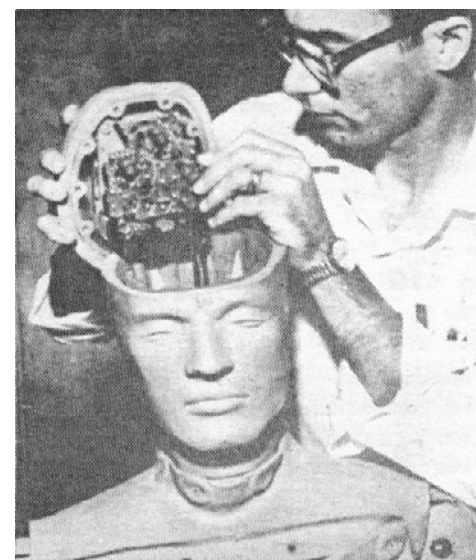
3

4

5

6

Det tar bare omkring 50 timers direktelæring å overføre grunnleggende matematikk og lese/skrivekunnskaper slik at barn derfra kan studere på egen hånd. Diskusjonen om manglende allmenndannelse og lavt kunnskapsnivå er et røykteppe skolene skjuler seg bak, der de okkuperer barnas tid i tolv år og disiplinere dem med de seks leksjonene du nettopp har lest.

...og en liten liste for skolebibliotekarene.

Associated Press kunne i mars (3.3.96) melde at alle skolene i Merrimack, New Hampshire hadde trukket tilbake Shakespeares komedie *Twelfth Night* fra pensumlistene etter at skolestyret innførte et «forbud mot opplæring i alternativ livsstil». (I *Twelfth Night* er noe av intrigen romantiske forviklinger rundt en ung kvinne som forkler seg som gutt.)

Følgende liste er henta fra Herbert N. Foerstels *Banned in the USA*. Den tar for seg de femti mest uønskede bøkene i amerikanske skoler og folkebiblioteker i tidsrommet 1990-1992:

1. *Impressions*, redigert av Jack Booth m.fl.
2. *Of Mice and Men* av John Steinbeck
3. *The Catcher in the Rye* av J.D. Salinger
4. *The Adventures of Huckleberry Finn* av Mark Twain (Samuel Clemens)
5. *The Chocolate War* av Robert Cormier
6. *Bridge to Terabithia* av Katherine Paterson
7. *Scary Stories in the Dark* av Alvin Schwartz
8. *More Scary Stories in the Dark* av Alvin Schwartz
9. *The Witches* av Roald Dahl
10. *Daddy's Roommate* av Michael Willhoite
11. *Curses, Hexes, and Spells* av Daniel Cohen
12. *A Wrinkle in Time* av Madeleine L'Engle
13. *How to Eat Fried Worms* av Thomas Rockwell
14. *Blubber* av Judy Blume
15. *Revolting Rhymes* av Roald Dahl
16. *Halloween ABC* av Eve Merriam
17. *A Day No Pigs Would Die* av Robert Peck
18. *Heather Has Two Mommies* av Leslea Newman
19. *Christine* av Stephen King
20. *I Know Why the Caged Bird Sings* av Maya Angelou
21. *Fallen Angels* av Walter Myers
22. *The New Teenage Body Book* av Kathy McCoy og Charles Wibbelsman
23. *Little Red Riding Hood* av brødrene Grimm
24. *The Headless Cupid* av Zilpha Snyder
25. *Night Chills* av Dean Koontz
26. *Lord of the Flies* av William Golding
27. *A Separate Peace* av John Knowles
28. *Slaughterhouse-Five* av Kurt Vonnegut
29. *The Color Purple* av Alice Walker
30. *James and the Giant Peach* av Roald Dahl
31. *The Learning Tree* av Gordon Parks
32. *The Witches of Worm* av Zilpha Snyder
33. *My Brother Sam Is Dead* av James Lincoln Collier og Christopher Collier
34. *The Grapes of Wrath* av John Steinbeck
35. *Cujo* av Stephen King
36. *The Great Gilly Hopkins* av Katherine Paterson
37. *The Figure in the Shadows* av John Bellairs
38. *On My Honor* av Marion Dane Bauer
39. *In the Night Kitchen* av Maurice Sendak
40. *Grendel* av John Champlin Gardner
41. *I Have to Go* av Robert Munsch
42. *Annie on My Mind* av Nancy Garden
43. *The Adventures of Tom Sawyer* av Mark Twain
44. *The Pigman* av Paul Zindel
45. *My House* av Nikki Giovanni
46. *Then Again, Maybe I Won't* av Judy Blume
47. *The Handmaid's Tale* av Margaret Atwood
48. *Witches, Pumpkins, and Grinning Ghosts: The Story of the Halloween Symbols* av Edna Barth
49. *One Hundred Years of Solitude* av Gabriel Garcia Marquez
50. *Scary Stories 3: More Tales to Chill Your Bones* av Alvin Schwartz

Lesernes meninger? Meningen med leserne? Lesning med mening i?

Heizan!!!

Her kommer noen spørsmål angående ecstasy som jeg hadde vært svært glad om dere kunne svare på. Jeg har lest det som står om ecstasy

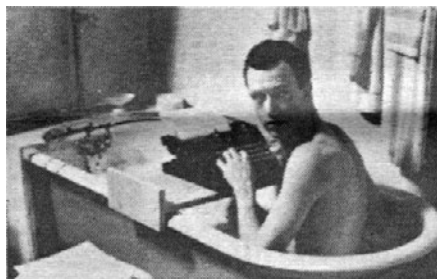

i narkofonen, men jeg har noen spørsmål? Her er det første spørsmålet: Det sies at du kan dø av en relativt lave doser, hva menes med relativt lave doser? Er én pille en relativt lav dose? Har du hørt om noen som har dødd av bare en pille? I så fall, er det noe som kan gjøres for å unngå dette (annet enn å ikke spise)? Hvordan er risikoen for langtidsskader/død i forhold til f.eks. fleinsopp? En annen ting er hvor lenge varer rusen og hvor kraftig er den hvis vi sammenligner med f.eks. Fleinsopp?

Hilsen Tore

Heizan O Søkende!

Ja, det er riktig at du kan dø av en overdose ecstasy. Mengden som skal til er naturligvis individuell. Før 1985 da ecstasy ble forbudt ble stoffet brukt av en del terapøyer bl.a. i familierapi og psykoanalyse. Man hadde da som regel at ingen under noen omstendighet måtte ta mer enn 250 milligram ren ecstasy (MDMA). I tillegg til de kontaktskapende effektene som folk ettertrakter, har ecstasy også mindre sunne og behagelige effekter åla amfetamin

("speed"). Man kan bli stresset og skjelve, og svette, puls og hjerteslag stiger. Med for store doser er det en reell fare for hjertesvikt.

Hva betyr så alt dette i den virkelige verden? Svaret er at det er veldig usannsynlig at du dør av én pille, men det kan naturligvis skje hvis du er gammel, svak eller lider av alvorlige sykdommer. Tabletten som selges illegalt inneholder sjelden mer enn 150 milligram MDMA – som regel kanskje bare 100 milligram.

Å kombinerer ecstasy med alkohol kan være farlig, også ved små doser. Den speedende effekten gjør dessuten at du ikke blir full, slik at du lett kan drikke for mye – alkoholen er like giftig for kroppen selvom du ikke merker den. Uansett demper alkohol bare de positive effektene av ecstasy.

En annen ting er at ecstasy som oftest tas på house-partys el.l., hvor du danser i høyt tempo i mange timer, ofte i trange og varme lokaler. Fordi du er speeda, merker du ikke at du blir sliten, og glemmer også lett å drikke nok væske. Det kan føre til utmattelse, overoppheting og uttørking, og har i en del tilfeller ført til bevisstløshet og tilogmed hjertestans og død. Sannsynligvis blir du ikke så fjern etter bare én pille, selvom det kanskje kan skje i ekstreme tilfeller. Tar du ecstasy i ro og mak hjemme i sofaen sammen med kjæresten er du ikke utsatt for akkurat disse farene – og det er verdt å prøve...

En annen ting er at du naturligvis aldri kan vite om det du kjøper virkelig er ecstasy. Du kan bli lurt. Kanskje inneholder tabletten noe helt annet. I utlandet blir ofte amfetamin solgt som ecstasy. Den ecstasien politiet hittil har beslaglagt her i landet (og som kjemikerne hos KRIPOS har analysert) har vist seg å være ren vare (se Gateavisa nr. 3 1995), men det kan naturligvis endre seg.

Langtidsskadene av ecstasy er dårlig kjent. Siden stoffet er ulovlig, er det nesten umulig å få tillatelse selv til vitenskapelig forskning. Det kan se ut til at hyppig bruk gir skader på nervcellene i hjernen, men det er

ikke klart om disse skadene er permanente eller hvilken effekt de har. Det som er sikkert er at etter rusen føler du deg sliten og utbrent og ofte litt deppa dagen eller dagene etterpå. Så noe skummelt skjer det der oppe i skolten.

Toppeffekten av ecstasy varer to-tre timer, og forsvinner ganske brått. Men de speed-liknende effektene kan vare i flere timer etterpå, du får ikke sove.

Det er ikke mulig å sammenlikne noen "styrke" mellom ecstasy og fleinsopp, de virker helt forskjellig. Ecstasy gir i normale doser ikke hallusinasjoner, du kan prate med andre og fungere relativt normalt sosialt – det er ikke "psykedelisk". Men du bør ikke kjøre bil el.l.!

Peace, Love and Hemptathy, Are Krishna,
Opplysningsrådet for Psykedelika

Hei!

Jeg registrerer at Gateavisas nåværende redaksjon er oppdelt omtrent som resten av samfunnet for tiden: det er en teknologisk overklasse av menn (vev-redaksjonen), en administrativ middelklasse av kvinner (blekke-redaksjonen), og en kulturell underklasse av menn som som driver med bare tull (tegneserienummerredaksjonen). Se forøvrig hovedoppslaget i dagens VG (20/6-96).

Er dette resultat av bevisst politikk, eller endog et kupp? Jeg bare spør.

Hilsen Trond HH

Kjære Trond!

Dine insinuasjoner er merkverdig korrekte. Dette smaker unektelig av et kupp. Et politisk bevisst kupp, faktisk, om jeg må få uttrykke meg slik. For å få vekk gutta skjønnte vi fort at det bare var å anskaffe et modem, mer RAM (til NetScape, du vet) og en scanner glimtende i det fjerne. Dermed fikk vi nøytralisert teknokratene i redaksjonen, som likevel var helt uproduktiv. Og tegneserietegnere er hyggelige folk som er fornøyde bare de får masse papir, dyre tusjer og høye opplag.

At du ikke liker tegneserier, og kun anser det som tull, er ikke vårt problem.

Hilsen Absinthia Vibrato,
gateavisa@sn.no

RADIO NOVA

FM 107,7 MHz

Boks 1162 Blindern
0317 OSLO
fon 22 60 57 80, fax 22 60 82 28

Mandag:

19.00-22.00: Animert Soiré,
22.00-23.00: Sort Kanal

Tirsdag:

19.00-19.30: Fakta Uten Filter
19.30-22.00: Rene Hender
22.00-23.00: NOVA Akropola

Onsdag:

19.00-20.30: Kvegpels
20.30-23.00: Fraktura Pelvis

Torsdag:

19.00-22.00: Neue Horizonte
22.00-23.00: Rytmosfæren
23.00-24.00: Rhytm, Transgressions
24.00-06.00: Nattsending

Fredag:

19.00-22.00: Cerebral Vibrator
22.00-23.00: Bip Bop Boom

Lørdag:

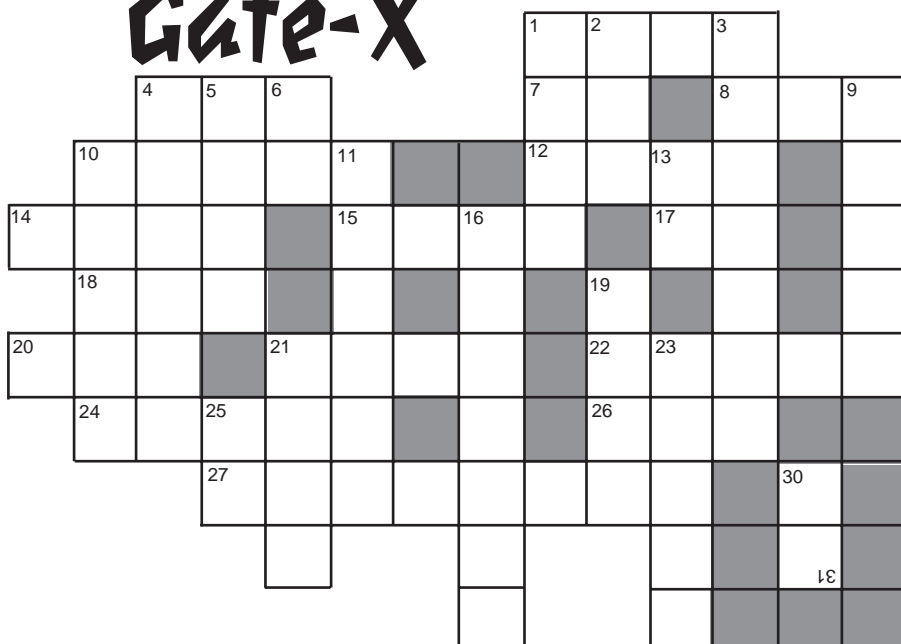
20.00-23.00: Kveldssending
23.00-24.00: Eksperimenta
24.00-07.00: Nattsending

Søndag:

14.30-16.00: Nova Noir
16.00-17.00: Krigsropet
17.00-18.00: BokCafé og litteratur
18.00-19.00: Flashback
19.00-20.00: Masters of Jazz

Skumma Kultur:
alle hverdager 18.00-19.00

Gate-X

Loddrett:

- Fransk "gyngehest"
- Slett ikke Christian
- Nasjonalsymbol
- Ikke kaos
- Ibsensk doktor
- Metallbiter og papirbiter og tall på datamaskiner. Bytteenhet
- Spedalskhet
- Feberdempende stoff
- Dette liker folk, men 3 vannrett drepte de
- Borgerlig tiltaleform
- Norge uten kristendom og sosial demokrati
- Dette må en mann ha i tillegg til sin jobb, sine barn og sin hobby
- Får du kanskje i kveld
- Omstridt kunstform
- Den samme
- To like
- Her må du finne på noe selv

Vannrett:

- Utdødd fugleart
- Mytologisk sjark
- Kristen tidsregning
- Roman av Axel Jensen
- Etymologisk i slekt med narr
- Frihellig kunstform
- Norsk maler f. 1891, påv. av Matisse
- Hebraisk "far" og svensk populærkultur
- Vanlig tidsregning, ev. eventuelt
- Det norske kollektive ubevisste
- Dette kan man bli hvis man selger GA!
- Fellesnevner for Abbie Hoffman, Groucho Marx og Pastor Straume
- Borgerlig kunstform
- Sukkersjokkprodusent
- Gresk "natt"
- Stikkord: Mygg, tornadoer, fraktaler

Åpent brev til Justisminister Grete Faremo:

STOPP UVERDIG GLATTCELLEBEHANDLING

SON - Straffedes Organisasjon i Norge, ber Justisminister Grete Faremo om å sørge for at det blir en snarlig slutt på de uverdige forholdene når det gjelder bruken av varetektsceller på Østlandet. Vi har mottatt meldinger fra medlemmer og gjennom media som klart viser at det har oppstått en ny krise med uholdbart lange opphold på glattceller. Bare i Oslo er 17000 mennesker årlig utsatt for myndighetenes glattcellebehandling, og det er ikke bare råbarkedede kriminelle, men også gravide, voldsofre, syke & narkomane, psykisk syke, hvitstipper og mange uskyldige mennesker som må gjennomgå umenneskelige påkjenninger med klare torturelle effekter.

SON mener at ingen må oppbevares på glattcelle i mer enn en natt.

Dette bør også myndighetene ha som mål, men i første omgang må Justisministeren skjære igjennom og sørge for at ingen lider lenger på glattceller enn de fem døgn som Justisdepartementet selv regner som "forsvarlig". Mandag 4. mars hadde ifølge Aftenposten over halvparten av de innsatte i glattcellene på Oslo sittet mer enn fem dager, og krisen har spredd seg til flere Politikammer på Østlandet.

Dagens krise burde vært unngått, ihvertfall i den grad den skyldes planlagte ombygginger ved Oslo Kretsfengsel. Justisdepartementet burde med sin erfaring med køavvikling kunne forutsi krisen og treffe tiltak tidnok til at dagens akutte situasjon ikke ville oppstå. SON mener det er svært kritikkverdig at Justisdepartementet ikke har avpasset farten etter

forholdene, men bare fortsatt å fylle nye fanger på tanken uten å åpne sikkerhetsventilen. Dersom det er for lite plass til alle fangene man ønsker å ha i fangenskap, må man ta i bruk tiltak som amnesti, f r a m s k y n d e t løslatelse og soningsavbrudd eller liknende for å frigjøre flere celler og begrense skadene på ofrene.

Det er ikke akseptabelt å holde arrestanter på glattcelle i døgn etter døgn uten lufting, dusj, snakk, røyk, seng og skikkelig mat på skrått, epoxybelagt betonggulv med konstant flomlys, uregulerbar varme, lukt fra oppkast og avføring, skrik fra nabocellene og nøkkelaslere med kontroll hver halvtime. Dette er ikke verdige forhold for mennesker som forbereder seg på viktige politiforhør. Det kan bli en varm sommer for

mange dersom det er riktig som VG skriver at Fengselsstyrets ledelse mener at situasjonen ikke vil bedre seg før cellene som nå oppusses ved Oslo Kretsfengsel blir ferdigstilt 1. august.

Strakstiltak som å legge inn noen flere madrasser og overføring av flere fengselsbetjenter kan kanskje i noen grad dempe skadevirkningene, men det kreves sterkere tiltak for å løse problemet. SON vil forfølge denne saken om

ikke Justisministeren griper inn og løser problemet på kort tid.

SON
Straffedes Organisasjon i Norge
Hjelmgate 3
0355 OSLO

VERV ABONNENTER FOR GATEAVISA!!!

Det er mange som burde lese Gateavisa, men som ikke vet det selv. Dette kan du gjøre noe med! For hver abonnent du verver (forutsatt at de betaler!) får du selv forlenget abonnementet ditt med ett nummer (for du har jo selvfølgelig abonnement allerede). **Har du ikke abonnement kan du jo starte med å verve deg selv.** Men du får ikke noe ekstra nummer for selverving.

Verver du flere enn ti abonnenter kan du velge fritt mellom Gateavisas fine vervepremier: en CD-plate, bøker eller en fin pipe av glass som du kan røke dine godsaker i.

Men for de virkelig ambisiøse tilbyr vi noe helt extra: Verver du tjuefem abonnenter gir vi deg en LSD-simulator, livsvarig abonnement, utnevner deg til æresborger av Hjelmgate 3 og lover å skryte vilt og uhemmet av deg i neste nummer.

Vervepremiene:

CD-plate: Ønsk deg hva du vil...

Bøker:

1. Sakoesky & Koehline: Gone to Croatan - Origins of North American Dropout Culture.
2. Semiotext[e] USA - en samling tekster, bilder og collager fra ulike bidragsyttere. Temaet kretser rundt den miserable amerikanske tilværelse. Informativ og meget morsom. En av Gateavisas utømmelige kilder til sære illustrasjoner.
3. Strand & Aastorp: Anarkistisk ABC
4. William Godwin: Om politisk rettferdighet & Pia Laskar: Anarkafeminism

Glasspipe: Lekker og meget anvendelig pipe. Pen til pynt og god til røyking. Hva du legger i legger ikke vi oss i...

LSD-simulator: Drives med ditt eget åndedrett gjennom et munnstykke, og du trenger bare pust og sollys for å få den til å virke. Utvid forskningen av din egen psykiske sandkasse.

Hvorfor abonnere?

Som abonnent får du Gateavisa rett i postkassa, og du sparer en masse penger. Abonnement 6 nr. koster kr 120, og du betaler dermed bare 20 kroner pr. nummer. Tegner du abo på 10, 15 eller 20 nummer blir det bare billigere og billigere. Et 20-nummers abo koster deg således kun kr 16,67 pr. avis. Se kupongen på side 30 for mer informasjon.

Gateavisas tegneserienummer, som kom i januar, er utsolgt i sin helhet. Det samme gjelder forrige nummer av Gateavisa (GA155). Hvis du abonnerer er du sikret å få Gateavisa før den blir utsolgt, slik at du ikke får like mange huller i din velassorterte GA-samling som det du har i tennene.

Vervekupong - Gateavisa

Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____
 Navn, adr.: _____

Jeg har vervet mer enn ti abonnenter og ønsker meg (sett X):

- Ønsker bok nr.:
 1. 2. 3. 4.
 Glasspipe
 CD etter eget valg

Navn _____
 Adresse _____
 Poststed _____

Hurra! Jeg har vervet 25 abonnenter og ønsker meg en LSD-simulator!!!

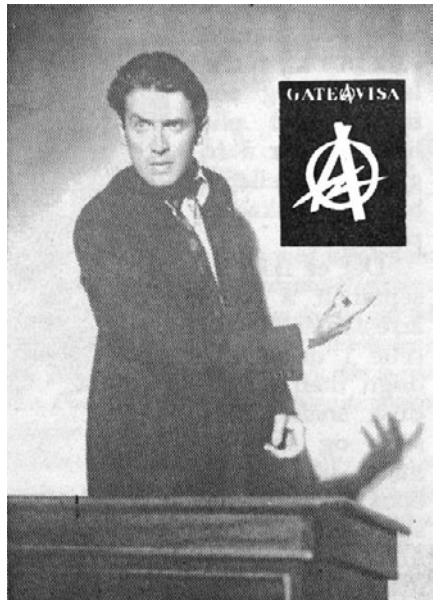

Selg Gateavisa!!!

Som selger av Gateavisa har du visse privilegier. Du kan sove så lenge du vil om morgenen, og du bestemmer selv hvor, når og hvorvidt du vil jobbe i det hele tatt. Ønsker du å tjene penger på latskap i sommer har du kommet til riktig adresse.

Selger du under femti aviser får du ti kroner for hver avis og betaler femten til oss. Selger du mer enn femti aviser deler vi likt. Du får tolv og ei halv, og vi får det samme.

Bor du i Oslo er det bare å stikke innom oss i Hjelms gate og hente avisene egenhendig. Bor du et annet sted i verden kan du skrive noen pene ord eller ringe oss på tlf. 22 69 12 84, og vi sender deg en bunke aviser.

**Sommerjobb? – Ikke meg takk!
Gateavisa sørger for meg.**

GRATIS ABONNEMENT FOR FANGER

Selv om staten har lagt sin klamme hånd rundt deg trenger du ikke smugle Gateavisa i endetarmen for å nyte den. Alle som sitter i fengsel får nemlig gratis abonnement på Gateavisa, og vi sørger for at den blir direkte levert av en av statens egne agenter – postmannen. Det eneste du trenger å gjøre, er å sende oss navn og adresse og opplyse omtrent hvor lenge du sitter slik at vi vet hvor langt abonnement vi skal føre opp på deg. Skriver du ikke lengde fører vi deg opp med 6-nummers abo.

HERVED BESTILLES:

- Abonnement 6 nr: kr 120,-
- Abonnement 10 nr + Freak Brothers: Tilbake til grasrota: kr 190,-
- Abonnement 15 nr + Anarki & Adel + Freak Brothers: kr 250,-
- Abonnement 20 nr + Anarki & Adel + Freak Brothers: kr 330,-
- Livsvarig abonnement + Anarki & Adel + Freak Brothers: kr 1250,-
- Abonnement Europa utenfor Norden 6 nr kr 220,-
- Abo utenfor Norden 10 nr (kr 350), 15 nr (kr 490), 20 nr (kr 620)
- 50 gamle nr av Gateavisa 1977-90 + opptrykk av nr 1/70: kr 390,-
- 25 gamle nr av Gateavisa 1977-82 + opptrykk av nr 1/70: kr 220,-
- 25 gamle nr av Gateavisa 1983-90 + opptrykk av nr 1/70: kr 220,-
- 25 siste nr. av Gateavisa 1990-95 + opptrykk av nr 1/70: kr 400
- Komplette Glasnost, 7 nr 1987-88: kr 100,-
- ...stk. aksjer i Futurum Forlag A/S à kr 100,- (minimum 2)
- Ryggrad™ (Gateavisas T-skjorte!!) Rett i ryggen for bare kr 75,-
- 1,5 kilo GA-tegneserier & psykose (Fra roterommet) kr 120,-

BØKER fra Futurum Forlag (kr. 50,- pr. stk.):

- Leonard Borgzinneres essaysamling *Anarki og Adel*
- Pål Jensens roman *Den Sorte Dame i Malaguay*
- 2/3 av Stein Jarvings kultklassiker *Syvstjerne-trilogien*:
- Syvstjernen* *Livsegget* (Lufslottet er punktert)

Navn

Adresse

Postnr/sted

Kan sendes
ufrankert i
Norge.
Adressaten vil
betale portoen.

bREV

SVARSENDING

Avtale nummer
117/04/14

Til

Futurum Forlag A/S
Hegdehaugen Postkontor
0308 OSLO

(Annonse)

Rett i ryggen med Ryggrad™

Har du ingen ryggrad kan du skaffe deg en nå. Futurum Fabrikker (FF) har utviklet **Ryggrad™**; et unikt hjelpemiddel som lindrer både passgang og kalsiumsvinn. Av utseende er **Ryggrad™** til forveksling lik en T-skjorte fra Futurum Fashion (FF). Denne skjorta er vevd i invertebratherdetet slangeull, og kuløren tenderer mot en diskret svart som skjuler alt fra kaffeflekker til morgenurin. Det grafiske snittet er gjort i en nyanse av kalsium, noe som gir skjorta et brusketete, nærmest virvelfullt preg. Skaff deg din egen **Ryggrad™** for bare 75 kroner, og du kan snart gå ut i verden på bare bakbeina. Fyll ut kupongen nedenfor og kryp til nærmeste postkasse.

Det er mange gode grunner for at du skulle **ABØNNERE**. Du får avisa rett i postkassa strax den er ferdig, og du er sikret å få avisa før den blir utsolgt. De to forrige numrene (GA154 & GA155) er utsolgt i sin helhet, og hvis du mangler dem i din velassorterte GA-samling kan det skyldes et manglende **ABØNNEMENT** i ditt liv. Vi gir deg imidlertid enda en sjanse, slik at du unngår lignende traumer i fremtiden.

Du abonnerer vel???

Du sparer masse penger på å **ABØNNERE**. Et 6-nummers abo koster 120 kroner, noe som gir en stykkpris på 20 kroner. Jo lengre **ABØNNEMENT** du tegner, desto billigere blir det. Et 20-nummers abo koster 330 kroner, hvilket gir en stykkpris på 16,666. En annen hyggelig konsekvens av å **ABØNNERE** er at du får annet lesestoff med på lasset. Hvis du tegner lengre enn 6-nummers **ABØNNEMENT** får du Leonard Borgzinneres filosofiske skrift *Tilbake til Grasrota* samt tegneseriealbumet *Freak Brothers: Anarki & Adel*.

**BEDRE MED GATEAVISA
ENN SKJEGGET I POSTKASSA**

BESTILLING

ABONNEMENT

Ønsker du abonnement kan du betale pengene inn på vår postgirokonto 0813 22 30332, Gateavisa, Hjelmsgt. 3, 0355 OSLO. Skriv på blanketten hva betalingen gjelder.

Du kan eventuelt sende inn kupongen til venstre og vi sender deg en postgiroblankett, men det enkleste og raskeste er å bare betale direkte på postkontoret.

FORHÅNDSBETALING = PORTOFRITT!!!

Du mottar bøker, gamle numre, t-skjorter etc. portofritt ved å betale pengene direkte på vår postgirokonto. Skriv på blanketten hva betalingen gjelder.

BESTILLING FORØVRIG

Hvis du ikke ønsker å betale forskudd og spare porto kan du krysse av på kupongen for hva du ønsker og sende den til oss. Porto og oppkravsgebyr kommer da i tillegg.

TELEFON

Du kan bestille pr. telefon hvis du taster 22 69 12 84.

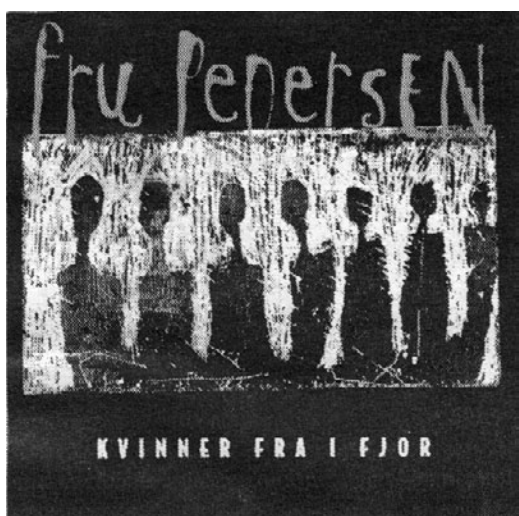
Musikk?

Kvinner fra i fjor

Fruene har endelig fått ut sin CD, som har ligget og støva ned over ett år i den ikke så ukjent rockebyen Trondheim. Allerede før debuten med dobbeltalbumet (LP) "Blant kløver og sopp" vinteren 1995 hadde de spilt inn denne nye CD'en. Så nå som LP'en er utsolgt har de en ferdig CD å sende ut til undergrunnens mørke fyrster. Og de gir den så klart ut på eget selskap, Datura Records. Fruene er innflyttere til denne landsbyen ved Nidelva, men allikevel, det var her det starta. I en mørk kjeller under gateplanet fant disse fruene sammen til hverandre en vakker og solfylt dag i 1991. Og i følge dem sjøl så har de siden vært på det planet. Og de har heller ikke tenkt å forlate undergrunnen på en stund. De trives under asfalten, og spør du meg så håper jeg de forblir der. Det verste som skjer med friske undergrunnsband er at de kommer opp til lyset.

Hvertfall, endelig får vi våre fruehiter på CD som vi kan spille om igjen og om igjen. "Kveldsmat", "Knut", "S&S&S," "Piken II" og "Kvinner fra i fjor" har vi hørt før på diverse konserter med fruene i trange lokaler, nedlagte kirker og andre røykfylte buler. På plata overrasker de imidlertid med en vellykket "techno"-variant av "Stor & svær & svart", som jeg mistenker lyd kvinne Trude Midtgård fra Israelvis for å stå sterkt bak. Låta "Balci" er en slags tradisjonell kurdisk kjærlighetssorgsang av Balci sjøl, akkompagnert av fruene, som virker ytterst kuriøs men også velplassert i fruene sine synte rockebilde. Men hvorfor har de satt vuggevisa "Trollmor" nest sist, for så å hugge til igjen med "Piken II"?

Noen av låtene på plata kunne nå sist høres på Råkker'n i Oslo der de hadde (Oslo)releaseparty for "Kvinner fra i fjor". De hadde valgt en søndag for begivenheten og to dager i forveien hadde de release på Veita i Trondheim. Et knippe gjester hadde fått sovet av seg rusen fra helgas

herjing og gikk på'n igjen. Mange hadde også CD'en i lomma, som de hadde fått kjøpt for en femtilapp i døra. Til alles overraskelse hadde fruene oppvarming i form av Strutsekaramellene, Stein Holte & Co, som diktet og skreik seg hese sammen med noen ølgjester i lokalet. Mekan til hyling har ikke det strøket hørt på en søndag før!

Endelig kom fruekvartetten seg på scenen, Steinar Pedersen, Jörn-Owe Pedersen, Bjørnar Pedersen og Thor Erik Pedersen. De starta feiende med den helt nye låta "Uskyldig barns rester" som ble etterfulgt av noen flere helt nye låter, noen fra forrige plate og fra CD'en. En herlig miks som sammen med et reelt inferno av scenerøyk gjorde aftenen til en gitar og trøkkbegivenhet av de bedre fra Fru Pedersen. Av mangel på høy scene valgte en overivrig "stagediver" å stupe rett i gulvet, fra gulvet! Utrolig syn, stup etter stup. Pedersen dro den noe aldeles skikkelig ut mot slutten, og da "Stor & svær & svart" var spilt ferdig var trommis, Jörn-Owe, ferdig også. Han kan fortelle at han regelrett besvimte under neste og siste eXtralåt, "Lilly Marlene" (fra LP'en). Ingen merket noe til det da han helt utslitt og i svime spilte videre på det naturlige trommeinstinktet han er kjent for.

En nedtur på tampen av kvelden var da siste akkord såvidt var tonet ut og vi ble jagd ut, en situasjon fruene ikke var herre over!

Til høsten kommer vinyl utgaven av CD'en, kan Thor Erik fortelle, uten at de andre helt kan erindre når de har bestemt det. Vi kjøper den og vi...

Plata fåes kjøpt for en hundrings fra Datura Records, Postbox 2620, 7001 Trondheim. Og den skal komme i plate-sjappa hvert øyeblikk, da de er i forhandlinger om distribusjon med Voices of Wonder.

Fru Pedersen, "Kvinner fra i fjor"
Datura Records

Rovfiskerne har halet opp en flunkende ny CD, og den første utgivelsen på dette formatet for denne stimen. Albumet har ligget og kost seg i mæren en stund, til den tilslutt har vokst seg passe stor og utgivelsesklar. Faroutgutta presenterte plata med et spektakulært fiskeshow på Rådhusplassen i Oslo. Som en gest til hovedsponsor "Råfiskelaget" ble det delt ut en meeget velsmakende fiskesuppe til et sultent publikum. Tørrfisk ble også forsøkt delt ut, men ingen ville ha. Dermed ble den slengt ut i mengden. Etter konserten løp Kjell-Erik, rovfiskvokalist, i fullt firsprang gjennom den suppeslurpende publikumsmengden veivende med to overdimensjonerte skinker i hendene og gjorde det ingen engang hadde håpet på; heiv skinkene i havnebassenget sammen med seg sjøl og kun iført skinnbukser... Slurpingen tok da et sekund pause.

"Bashflack" kan ikke omtales i smukke og svevende vendinger. Tempoet og stemningen er for tett og intens til slikt.

Råheten og lydveggen er som å bli overkjørt av en dampveivalsende stim av brummende torsk ute i en frådende Vestfjorden. Landets satanister (for faen) kan nok falle for mang en låt på denne skiva da dødstunge riff og

FAROUT FISHSOUP

vareulv vokalen til "Kjellvis" burde passe godt inn i deres konsept, uten dermed si noe galt om FF av den grunn. Andre låter derimot kommer opp mot 200 bpm og vil sansynligvis føre til hodemiste tilogmed for den mest erfarne "headbanger". Plata bærer preg av å være gjennomprodusert, og det av dyktige folk; Ronni Tekrø fra gamle TNT. Men dette har også hatt uheldige utslag da mixen av slægeren "Brotherhood" er skuffende spinkel og steril i forhold til utgaven på "Totalnekterplata '94". Jeg tror at plata hadde blitt "større" med flere psykedeliske innslag, som det er alt for lite av på denne plata i forhold til tidligere utgivelser. Et "eksotisk" innslag er rapp fra Leo i gamle B.O.L.T. Warhead som vi dessverre ikke har hørt nye takter fra på mange år.

Alt i alt er dette en svært hørbar plate, men etter under- tegnedes mening er det alt for mange låter som ikke har den undergrunns "sunden" som ellers er typisk for disse lofofiskene. Det blir altfor støy- og flippefritt til at hver enkelt låt klarer å leve sitt eget liv uten oppbacking av de andre låtene på skiva.

"Fysj det stinkar fisk"... fra Prima Vera er altså en alt for negativ holdning til denne fiskeflokk. Og vi ser fram til neste konsert og album.

Farout Fishing, Bashflack
Plater Records

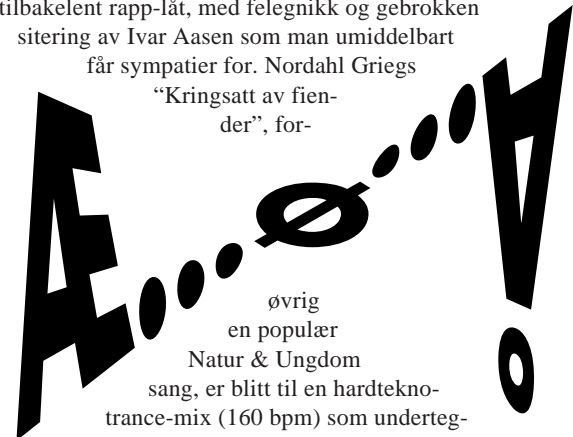
Av Støllor

Hva skjer? Man sitter plutselig og hører på norske nasjonale bløddmer som "Norge i rødt hvitt og blått" og "Ja, vi elsker" mange år etter at vi fikk kjøft for ikke å orke å synge dem på skolen eller i torturtoget. På "Destination ÆØÅ" finner du tolv av dem, alle er selvsagt remixed som seg hør og bør etter nåtidens rådende musikkjanger; tekno og sånn. Sånn betyr rapp, jungle, acid-jazz, ambient og krysninger av alle. Altså en veldig variert plate, men med stort sett vellykkede remixer av ellers uhørbare sanger.

Plata starter brutalt med den nærmest fascistoide "Norge, Norge", som man muligens vil rødme av å spille høyt i andres nærvær. Sang med umiskjennelig orientalsk opphav gjør at blankskallene likevel ikke vil ha denne som sin favoritt. "Dei gamle fjell i syningom" er en knalltøff tilbakelemt rapp-låt, med felegnick og gebrokken sitering av Ivar Aasen som man umiddelbart

får sympatier for. Nordahl Griegs

"Kringsatt av fiender", for-

øvrig en populær

Natur & Ungdom

sang, er blitt til en hardteknoprance-mix (160 bpm) som undertegnede ikke helt har sans for, og som er vanskelig å synge på veiblokkader. "Kongesangen" har også blitt en slags rapp-låt, med bidrag fra alle knogene! "Pål sine høner" er den mest vellykkede og spennende låta på ÆØÅ. Jazza og tett driv, og med potensiale som "dancehit". Det har også. "Blant alle land i øst og vest", men denne er mer "kommers". Rake motsetningen er "Ved Rondane", som originalen er en stillfaren men samtidig høytidelig og mektig låt, faktisk litt kjedelig og uproviserende. "Det ligger et land mot den evige sne", er en liten perle av en rytmisk og smekker teknolåt. "Å eg veit meg eit land" er Alanias eneste bidrag, men også et av de mest heldige forsøkene. Deilig mix av jungle, vokal og melankolsk måkeskrik! "Norge i rødt, hvitt og blått" er lekende, rytmisk jazza, men med høytdsstemt vokal som kontrast. "Vi ere en nation, vi med" er skremmende apokalyptisk, med Vindern barnekor og ambient jungle. Avslutningsvis får "Ja, vi elsker" oss til å tenke på fete oppblåste ariere med sitt glimrende tubakomp. Remixer er utstudert spydig og trefsikker. Samplinger fra blant annet Carl I Hagen, bjelleoksen G H Brundtland og Rune Gerhardsen venger originalen og vil utvilsomt vekke avsky fra stolte nasjonalister. Allikevel er den mer morsom enn musikalsk hørbar.

Verstingene bak de fleste remixene er Lord Bård, kjendis fra Nemlig Hemlig og Masters of Møh, og Tom Bombadil fra samme stamme. To andre teknospann er også deltakende, Acid Queen og Alania med henholdsvis tre og ett bidrag.

Mange vil føle seg provosert av denne oppspritingen av nasjonale klenodier, særlig patriotiske '68-ere og andre borgerlige sjeler, men også unge tidsriktige teknohoder vil føle deres musikk vandalisert. Remixerne bak ÆØÅ balanserer akkurat slik at låtene ikke faller ned på noen side. De har på en genial måte lagt alt i hendene på publikum. Dette er også en svakhet, da man på en måte har umuliggjort oppgaven med virkelig å lage en krass og original utgave av nasjonalsangen.

Spesielt vil man falle for «Lag din egen stavkirke i sobre nordiske farger», «klipp og lim, og sett på peishylla» som følger med i heftet til plata. Forøvrig en "rip-off" fra Gateavisa, bortsett fra at vi oppfordret til brenning av papirkirken.

Til alles forundring er det "seriøse" Kirkelig Kulturverksted som står bak prosjektet, som ellers er kjent for Kari Bremnes, Knut Reiersrud med flere. Det vitner om enten total gambling med hva og hvem de engasjerer, eller en vågal prøvende holdning som store plateselskap totalt mangler. Jeg håper det er det siste, og selv om de nå får kraftig korreks fra "gode nordmenn" så får vi håpe at dette ikke blir siste satsing på "kontroversielle" prosjekter fra denne kanten.

Lord Bård, Tom Bombadil, Acid Queen og Alania
Destination ÆØÅ
Kirkelig Kulturverksted

Det er grottid i Norge!